EDITURA NOASTRĂ

COMOARA DIN OPAR

EDGAR RICE BURROUGHS

COMOARA DIN OPAR

EDITURA
NOASTRA

5

Colecția „ALBATROS"

Nr. 5

EDGAR RICE BURROUGHS

Comoara din Opar

Traducere de d na
Cleopatra Marinescu

Editura Noastră - Albatros
Reg. Com. Nr. 101/1941
București — Strada Mărăști Nr. 18

Comoara din Opar

de E. R. BURROUGHS

Cap. I.

DOI RESPECTABILI ASOCIAŢI

Dacă locotenentul Albert Herper scăpase de degradare, cu puţin timp înainte de a începe povestea noastră, aceasta se datorase numelui ce-l purta, şi pe care totuşi il dezonorase. La început, mulţumise foarte umilit autorităţilor militare care-l trimiseseră în disgraţie într'un post pierdut în fundul Africei, în loc să-l dea în judecata Curţii Marţiale aşa precum ar fi meritat.

Totuşi după şase luni de cantonament la ecuator, singurătatea, febra, plictiseala complectară opera, aşa că tânărul locotenent socoti că fusese prea aspru pedepsit.

Gândindu-se la toate nenorocirile sa'e, locotenentul Herper, era sigur că fusese victima unei mari nedreptăţi, şi, încetul cu încetul, căpătă o ură adâncă împotriva acelora care-l expediaseră în această regiune blestemată — adică împotriva acelora, care în mila lor, il salvaseră de umilirea unei degradări.

Regreta viaţa fără griji din garnizoanele metropolei, fără a se uita înapoi, ceeace l'ar fi o-

bligat să recunoască că el era singurul vinovat. Zilele treceau încet, fără speranță și încetul cu încetul, Herper, dominat de ideea lui fixă, aruncă toată vina asupra șefilor lui ierarhici, care-l condamnaseră la exil.

Avea în special o ură pronunțată împotriva căpitanului, superiorul său imediat, un om tăcut, aspru dar drept, temut și iubit de soldații negri ai postului.

In cursul nopților călduroase, Herper și căpitanul rămâneau ore întregi așezați unul lângă altul, în fotolii de pae, fără a schimba un cuvânt. Herper simțea că ofițerul îl disprețuia în tăcere, și înebunit de ură, și de climatul sufocant, era încredințat că acesta îl insulta direct, ori de câte ori îi vorbea în interes de serviciu.

In seara aceia, furia care-l cuprinse pe Herper, atinse cel mai înalt grad de exaltare. In umbră, i se păru că observă o expresie de batjocură pe obrazul căpitanului care fuma liniștit așa că împingând cu piciorul, scaunul se ridică brusc, cu o privire de dement și cu revolverul in mână.

— E ultima oară când mă insulți! urlă el. Vei plăti acum toate mizeriile la care m'ai supus!

Mirat, căpitanul se întoarse spre nebun. Cunoștea periculoasele efecte ale febrei și era sigur că locotenentul fusese apucat de o criză de paludism.

Fără a-și da seama de pericolul prin care trecea, se apropie de Herper și îi puse mâna pe

umăr. Deschisese gura pentru a-l potoli pe furios, dar Herper interpretă acest gest ca o amenințare și apăsă pe trăgaciul armei.

Imediat după comiterea crimei, mizerabilul își veni în fire. Rămase, la început, câteva minute, îngrozit de fapta sa, dar detunătura atrăsese atenția soldaților din post și auzi pe negri schimbând exclamații de mirare și repezindu-se în direcția lui.

Vor pune mâna pe el, și dacă nu va fi executat pe loc, va fi condus în fața tribunalelor militare care, de data aceasta, nu-i vor mai acorda nici o circumstanță atenuantă...

Herper iubea prea mult viața pentru a se resemna să-și primească pedeapsa. Niciodată nu dorise să trăiască mai mult, ca în acel moment. Soldații se apropiau... Înspăimântat, Herper căută în jurul lui, pentru a găsi o explicație a crimei sale, dar înțelese că nu va putea înșela pe nimeni.

Atunci, uitând totul, pentru a scăpa de pedeapsă, începu să alerge, cu revolverul în mână, trăgând la întâmplare asupra siluetelor pe care le zărea în trecere. In clipa următoare, trecuse palisada lagărului și dispăru în imensitatea junglei.

Toată noaptea, rătăci printre hățișurile vegetației tropicale. Din când în când, răcnetele fiarelor, îl făceau să tremure, dar își venea imediat în fire și își continua drumul, temându-se mai mult de urmăritori, decât de animalele sălbatice din pădure

Se făcu ziuă, dar el continuă să alerge. Inebunit de spaimă de a nu fi prins, nu simțea nici foamea nici oboseala. Numai gândul că trebuia să scape îl împingea mereu înainte, așa că nu îndrăznea să se oprească pentru a se odihni. Nu se opri din mers toată noaptea și toată ziua următoare, și numai când nu mai putu înainta se prăbuși, leșinat.

In halul acesta, îl găsi câteva ore mai târziu, Ahmed Zeck, un bandit arab. Oamenii din escorta lui Ahmed erau de părere să-l străpungă cu lancea pe acest alb, fără nici o explicație, dar Ahmed era mai înțelept. Așa că opri nerăbdarea oamenilor săi, hotărînd că va avea oricând timp ca să ajungă la această extremitate după ce îl va interoga pe străin.

Corpul locotenentului fu transportat în propriul lui cort, unde servitorii îl spălară și îl trezira din leșin. Mulțumită îngrijirilor, tânărul deschise înfine ochii și privi cu uimire fețele negrilor aplecate asupra lui.

Dându-și seama că prizonierul său își venise în fire, Ahmed făcu un semn și servitorii lui dispărură.

— Numele meu, e Ahmed Zeck, zise arabul. Cine ești și ce cauți pe teritoriul meu? Unde sânt soldații tăi, locotenente?

Ahmed Zeck! La acest nume, Herper simți că leșină din nou. Se afla în ghiarele celui mai celebru bandit al regiunei, dușman de moarte al

tuturor europenilor. De mai mulţi ani, Ahmed era urmărit, dar reuşise să scape mereu.

Herper ştia că nu se putea aştepta la nici o milă din partea unui astfel de om, dar se agăţă de ultima speranţă: Ahmed ura pe albi, fie, dar el insuşi nu era un proscris şi un inamic înverşunat al civilizaţiei? Se hotărî să joace totul pe o singură carte.

— Am auzit, dese ori, pronunţându-se numele tău, Ahmed, şi tocmai pe tine te căutam. Oamenii din rasa mea sunt acum duşmanii mei, îi urăsc! In acest moment, soldaţii lor sunt pe urmele mele pentru a mă omorî. Am venit să te caut căci ştiam că mă vei proteja, deoarece şi tu îi urăşti. In schimb, îţi ofer serviciile mele. Sunt un soldat, sunt un bun trăgător şi duşmanii tăi sunt şi ai mei!

Ahmed Zeck îl privi pe european în tăcere, gândindu-se dacă acesta era sincer, sau era vorba de o cursă. Totuşi dacă acesta zicea adevărul, propunerea lui merita de-a fi luată în consideraţie, căci un bun soldat nu e niciodată de refuzat, şi deoarece acest necunoscut era ofiţer, va putea să-i dea informaţii preţioase în legătură cu mersul coloanelor.

Arabul rânji, iar inima lui Herper începu să bată cu putere. Trădătorul crezu că îi sunase ultima oră.

— Fie! zise arabul, dar dacă m'ai înşelat, te voi ucide ca pe un câine. In schimb, ce pretenţii ai pentru serviciile tale?

— Salvarea mea mai întâiu, răspunse Herper. Mai târziu, dacă vei socoti că valorez mai mult, vom încheia un acord aşa precum îţi va conveni.

Pactul fu încheiat şi, în modul acesta, locotenentul trădător Albert Herper, deveni unul din membrii bandei lui Ahmed Zeck, neguţător de sclavi, şi pirat al deşertului.

Timp de mai multe luni, Herper luă parte la mai multe expediţii şi reuşi să se distingă. Se bătu cu sălbăticie, jefui cu metodă şi nu avea nici un pic de milă. Ahmed Zeck îl studia cu atenţie pe noul său recrut şi observa cu satisfacţie felul cum se comporta.

In cele din urmă, îi încredinţă locotenentului un vechiu plan, care îl stăpânea de mult. Avea de gând, să fie ajutat de acesta aşa că începu să-l sondeze cu precauţie.

— Ai auzit vorbindu-se vreodată de un oarecare Tarzan? întrebă el.

— Da, cunosc acest nume, zise Herper mirat dar nu am văzut niciodată pe acest om.

— Fără el am putea proceda la operaţiile noastre de „comerţ" în toată liniştea şi cu un profit mai mare, zise arabul. Ani întregi a luptat împotriva noastră. Averea lui e imensă. Dacă găsim o cale ca să-l obligăm să ne verse o sumă mare de piese de aur, nu numai că vom fi răzbunaţi, dar vom fi şi bogaţi!

Herper trase un fum din ţigara lui şi întrebă,

— Ai găsit vreun mijloc ca să-l faci să plătească această sumă? întrebă el.

— Are o soţie care se spune că e foarte frumoasă... Am putea să o răpim, şi fiindcă e prea periculos să ne adresăm lui Tarzan, pentru a primi răscumpărarea, o vom vinde drept o sclavă albă la un preţ bun!

Herper clătină din cap şi se afundă în gândurile sale, în timp ce Ahmed Zeck îl privea cu atenţie. Tot ceeace mai rămăsese din cavalerismul lui în sufletul lui Herper, se revolta la gândul să vândă o femeie albă ca sclavă.

Ridică capul şi întâlni privirea bănuitoare a lui Ahmed....

La urma urmei, la ce îi va servi refuzul său? Existenţa lui era la cheremul acestui pirat... Cât priveşte femeia aceia, puţin îi păsa de soarta ei! Era o europeană, deci aparţinea lumei pe care el o ura. Dealtfel dacă ar refuza să-l ajute pe Ahmed, arabul îl va ucide, şi tot îşi va îndeplini planul.

— Eziţi! murmură Ahmed Zeck.

— Mă gândeam numai la şansele noastre de succes, replică Herper şi la recompensa mea. Fiind european, aş putea fi primit mai uşor de Tarzan. Riscul e mare, şi nimeni dintre oamenii tăi nu ar putea face ceeace aş fi eu în stare. Va trebui să fiu bine plătit, Ahmed Zeck!

Un zâmbet de satisfacţie trecu pe buzele piratului.

— Bine, bine, Herper! zise el lovind amical umarul lui Ofensivului. Vei fi mulţumit, iţi promit! Şi acum, să vorbim puţin despre planul nostru.

Pe divanul de mătase, din bogatul cort al lui Ahmed Zeck, cei doi oameni, vorbiră îndelung, sorbind între timp ceai cu mentă.

A doua zi, Herper, işi scoase uniforma dintr'o ladă. Ii descusu galoanele şi toate semnele distinctive, aşa încât costumul părea trece drept o uniformă de sport, apoi se rasă, işi alese o puşcă şi alese câţiva hamali, care trebuiau să formeze *safari-ul* exploratorului, rol pe care şi-l atribuise.

In zori, în capul micei sale coloane, Herper părăsi lagărul.

Cap. II.

PE DRUMUL OPARULUI

Două săptămâni mai târziu, John Clayton, lord Greystoke, întorcându-se dintr'o lungă inspecţie dealungul întinselor sale domenii africane, observă în depărtare o mică escortă care traversa încet câmpia care se întindea intre bungalow-ul său şi pădure.

Oprindu-şi calul de frâu, examină cu atenţie coloana. Ochii lui pătrunzători observară imediat că în capul ei înainta un european. Gândin-

du-se că un alb, în acest pustiu ar fi fericii să accepte ospitalitatea lui, dădu pinteni calului și galopa în întâmpinarea noilor veniți.

O oră mai târziu, urca treptele scării care duceau la locuința sa, urmat de musafirul său, d. Jules Frecoult, pe care-l prezentă imediat doamnei Greystoke.

— Eram aproape pierdut, când lord Greystoke, mi-a apărut ca picat din cer, explică Frécoult, zâmbind. Hamalii mei nu s'au aventurat niciodată în regiunea aceasta, iar ghizii pe care i-am angajat au fugit acum două nopți. Fără d-voastră aș fi fost pierdut.

Rămase hotărît ca Frécoult și oamenii lui vor rămâne la Greystoke cât vor dori, sau până când stăpânul casei îi va pune în dispoziție oameni, care să-l conducă într'o regiune mai cunoscută.

Sub masca de explorator și de vânator, Herper — căci el era — reuși să-și câștige încrederea gazdelor sale, dar cu cât rămânea mai mult cu atât planul care și-l concepuse devenea mai greu de realizat.

Lady Greystoke nu se îndeparta niciodată de casă și fidelitatea ferocilor Waziri, care formau suita devotată a stăpânului, nu lăsa să se vadă nici o posibilitate de a le cumpăra încrederea.

După o săptămână, Herper începuse să dispere, când un eveniment neașteptat, îl făcu să mai nutrească speranța totuși întru posibilitatea realizării planului său.

O ştafetă îi aduse în dimineaţa aceia, curierul săptămânei, şi lord Greystoke se închise în bibliotecă în tot cursul zilei. Deabia se arătă la masă. Părea distrat şi preocupat, iar seara, Lady Greystoke, scuzându-se faţă de musafiri nu întârzia să-l însoţească pe soţul ei în apartamentele lor.

Herper se aşeză atunci pe verandă. Se întrebă care să fie cauza acestui incident care-i preocupa într'atât pe soţii Greystoke, când trăgând cu urechea, auzi zgomotul unei conversaţii care ajungea la el prin fereastra deschisă a bibliotecii. Vorbea Lady Greystoke:

— Intotdeauna am avut bănueli în privinţa solidităţii financiare a acestei societăţi, dar nu m'aş fi aşteptat să dea faliment în astfel de condiţii, care par mai curând a fi frauduloase.

— Acelaşi lucru îl bănuesc şi eu, răspunse lord Greystoke, dar în orice caz averea mea e pierdută, şi nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc în ruinile oraşului mort din Opar, pentru a aduce un nou transport de aur!

— Oh, John! pronunţa vocea tremurătoare a Lady Greystoke, nu există alt mijloc? N'aş putea să mai suport ca să te întorci în acel oraş teribil. Aş prefera să trăesc în sărăcie decât să ştiu că trebue iarăşi să înfrunţi numeroasele primejdii care te pândesc în Opar.

— Nu te teme, scumpa mea! Nu mai am de ce să mă tem şi apoi voi fi însoţit de credincioşii mei Waziri.

— Aş prefera totuşi un alt mijloc! gemu soţul.

— Nu există altul pentru a-mi salva averea, decât să ridic câteva bare de aur din comoara incalculabilă din Opar.

Se auzi un hohot de plâns, şi Tarzan reluă cu o voce înceată:

— Voi fi foarte prudent, Jane, iţi promit, iar cei din Opar nici nu vor bănui prezenţa mea în subteranele unde se află barele de aur.

De data aceasta, cauza era câştigată şi Lady Greystoke nu mai avu nimic de obiectat.

Herper mai rămase puţin la pândă, apoi, cu paşi de lup, se întoarse pe verandă unde începu să fumeze gândindu-se la modul cum să utilizeze cât mai cu folos cele aflate.

A doua zi dimineaţă, la gustare, Herper îi înştiinţă că vrea să plece şi ceru voe lordului să vâneze pe domeniile sale, permisiune care-i fu imediat acordată.

Aşa zisul explorator întrebuinţă două zile pentru a-şi termina preparativele, apoi îşi luă adio dela gazdele sale şi plecă cu suita lui, însoţit şi de un ghid Wazir, pe care lord Greystoke il dădu...

Mica trupă, după ce parcurse o distanţă neînsemnată se opri, deoarece Herper pretextă că e bolnav şi spuse că nu va porni mai departe decât atunci când se va simţi bine. Aşa că trimese pe ghidul Wazir înapoi şi spuse că va trimete să-l cheme, decum se va simţi bine.

Indată ce negrul dispăru, ex-ofițerul chemă pe unul din oamenii de încredere ai lui Ahmed, care-l însoțise și-l trimese să spioneze plecarea lordului Greystoke, pentru a cunoaște direcția luata de acesta și de oamenii lui.

A doua zi, omul lui de încredere se înapoiă și-l înștiința că Greystoke împreună cu cincizeci de războinici Waziri, părăsise domeniul în direcția sud-est.

Herper întocmi atunci o scrisoare lungă lui Ahmed Zeck și o încredința negrului spunându-i:

— Alege cel mai bun alergător dintre oamenii noștri și trimete scrisoarea aceasta lui Ahmed. In vreace te privește, tu vei rămâne în tabără și vei aștepta să primești instrucțiile mele sau cele ale lui Ahmed. Dacă vine cineva să se interesează de sănătatea mea din partea Lady-ei Greystoke, vei raspunde că mai sunt bolnav, că stau închis în cortul meu și că nu vreau să văd pe nimeni. In fine, alege șase oameni și șase războinici robuști, printre cei mai buni din caravană. Voi pleca cu ei pe urmele englezului pentru a descoperi locul unde se află comoara.

In acest timp, omul împotriva căruia Herper eșafodase un complot atât de infam, inainta în marș forțat spre orașul mort al Oparului. El nu mai oferea aspectul unui bărbat elegant, așa precum îl cunoscuse Herper, ci redevenise Tarzan, fiul junglei și rege al hățișurilor, mult mai sălbatec decât cel mai sălbatec dintre războinicii negri!

Numai din dragoste pentru soția lui, acest fiu al naturei, după ce-și petrecuse tinerețea printre fiarele pădurei se hotărâse să adopte obiceiurile europenilor. Era deci foarte fericit, când i se oferea o ocazie, care să-i permită să reia viața de altădată. Își umfla atunci cu plăcere pieptul gol și își umplea plămânii cu aerul libertății!

Cap. III.

CHEMAREA JUNGLEI

Ignorând că Herper îl urmărea cu oamenii lui la o distanță respectoasă, și nebănuind că Ahmed Zeck înainta în capul hoardei sale în direcția bungalowului unde rămăsese aproape izolată, soția lui Tarzan se răsucea nerăbdător în hamacul care îi fusese întins, în interiorul taberei improvizată de credincioșii lui Waziri.

Auzea,in pădurea uriașă, goana fiarelor care-și urmăreau prada și o dorința de nestăpânit îl cuprinse să mai trăiască odată din plin, existența sa aventuroasă.

Fără a mai putea rezista dorinței care-l chema, Tarzan fără a mai trece peste gardul de spini care separa tabăra de primejdiile junglei, se cățără fără nici un efort în ramurile copacului care suporta hamacul său și, fără nici un zgomot, se îndepărtă, folosindu-se de drumul aerian, pe care

il făuriseră, cu multă migală, maimuţele antropoide ale junglei ecuatoriale.

Deodată, în picioare pe o cracă, se opri adulmecând aerul într'o direcţie anumită. Mirosul său fin îl avertizase că o pradă se apropia de el şi pofta de vânătoare se deşteptă imediat în sufletul său.

Nu aşteptă prea mult, până când să apară Bara, cerbul care păşea, cu teamă, la lumina lunei, chiar la liziera unui luminiş. Tăcut, strângând în mâna dreaptă cuţitul de vânătoare, fiul junglei se apropie de victimă, sărind din cracă'n cracă şi apoi pe neaşteptate se repezi cu toată greutatea corpului său peste animal.

Dintr'o singură lovitură a lamei sale, Tarzan străpunse inima animalului şi cum se ridica pentru a lansa marele său strigăt de victorie, vântul îi aduse un mesaj care-l făcu să rămână nemişcat şi tăcut.

Cu ochiul său pătrunzător, el scrută întunerecul adânc al pădurei, şi, în curând, la cealaltă extremitate a luminişului, ierburile se clătinară şi îşi făcu apariţia Numa, leul.

Ochii verzi şi fosforescenţi ai felinei se fixară o clipă asupra lui Tarzan, apoi se opriră cu poftă asupra magnificei prăzi întinsă la pământ. Numa era flămând în acea noapte, şi nici un vânat nu-i căzuse sub teribilele sale ghiare de mai multe zile.

De pe buzele lui Tarzan porni un mărâit ameninţător de avertisment. Numa răspunse prin-

tr'un răcnet furios, dar nu se mişcă, mulţumindu-se să-şi bată coastele cu coada, ca o pisică furioasă.

Atunci, liniştit, Tarzan îşi taie o halcă de carne din corpul încă cald şi începu să o devoreze, provocător, în faţa fiarei înfuriate.

Monstrul rămase perplex. Fiinţa care se ridica în faţa lui avea aspectul unui om, dar mârâiturile sale reaminteau leului strigătul de ameninţare al unui duşman temut, acel al... marilor urangutani ai pădurei!

Mirosul de carne proaspătă şi vederea prânzului regal, înebuniră însă pe leu. Se culcă la pământ, gata de a sări, şi muşchii lui puternici erau gata să se destindă, când Tarzan apucă corpul cerbului, îl aruncă pe umeri şi dispăru în frunzişul copacului!

Retragerea lui Tarzan nu era determinată de teamă. Numai că în acea noapte nu avea chef de luptă. In schimb, râse cu poftă la gândul păcălelii trasă leului. Neputincios, acesta urla cu furie la rădăcina copacului pe care se cocoţase Tarzan.

Pe neaşteptate, se făcu tăcere. Intrigat, Tarzan văzu silueta leului târându-se fără zgomot şi îndepărtându-se într'o direcţie opusă.

Această ciudată atitudine a regelui animalelor era desigur motivată de un fapt care scăpa momentan lui Tarzan. Ce motiv schimbase direcţia atenţiei lui Numa şi-l făcuse să ia acea atitudine?

Vântul îşi schimbă uşor direcţia şi briza îi aduse explicaţia acestui mister, îndreptând spre nările lui Tarzan, efluviile caracteristice care indicau o prezenţă omenească.

Abandonând în copac, cerbul, cu riscul de a veni să-l caute mai târziu, Tarzan începu să urmărească leul care continua să înainteze prudent.

In mod simultan, zăriră amândoi, prada adulmecată de Numa. Tarzan, ghicise deja, mulţumită mirosului său, ca era vorba de un negru bătrân, hidos tatuat şi îmbrăcat ciudat cu pielea unei hiene al cărei cap mumificat îi servea de pălărie.

Tarzan recunoscu un vrăjitor negru şi la început nici nu voi să intervie în lupta inegală care urma sa aibe loc între leu şi vrăjitor. Totuşi, în momentul când Numa se hotărî să sară, Tarzan îşi reaminti că fiara îl deranjase în mijlocul mesei şi schimbându-şi gândul se pregăti să intervină.

Vrăjitorul nu observă primejdia decât în momentul când o ramură pârâii sub greutatea lui Numa, care nu se afla decât la douăzeci de metri de prada sa. Paralizat de frică, nu încercă nici un gest de apărare când leul dintr'un salt îl ajunse şi îi înfipse ghiarele în piept.

In acelaş moment, fiul junglei se repezi la rândul său asupra lui Numa, strângând fiara între pulpele sale puternice şi înfingându-i pumnalul până în plăsele în inimă!

Pierdut, vrajitorul inchise ochii, fiind încredintat ca ii sunase ultima ora, indiferent de rezultatul acestei lupte extraordinare.

O spaima adâncă cuprinse sufletul nenorocitului batrânului, care ar fi luat-o la fuga, daca picioarele nu i-ar fi refuzat acest serviciu si daca rana sa nu l'ar fi facut sa sufere enorm.

Totuşi, luându-şi inima in dinti, deschise ochii, şi văzu leul care se prabuşea pe o coastă, pierzând sânge mult printr'o rana adâncă!

In timp ce, perplex, vrajitorul reflecta, văzu pe invingator, punând un picior pe cadavrul inert al leului şi lansând un strigat groaznic de triumf care-l facu sa-i ingheţe sângele in vine!

Cap. IV.

O FUNEBRA PREZICERE

Batrânul simti atunci cum fortele il părasesc, aşa ca alunecă la pamânt, gemând iarăş. Tarzan işi indreptă ochii spre el. Nu ucisese leul pentru a salva pe acel nenorocit, ci numai pentru a se răzbuna; totuşi la vederea acelei forme întinsă la pământ, i se făcu milă.

Se apropie de omul rănit, ii cercetă rănile şi ii uscă sângele care se scurgea.

— Cine eşti tu? întrebă vrăjitorul, tremurând.

— Sunt Tarzan, fiul junglei! răspunse acesta, cu aceiaşi mândrie, ca şi cum s'ar fi recomandat

într'un salon din Londra: „Sunt John Clayton, lord Greystoke!"

Vrăjitorul îşi mişca cu greutate buzele şi închise ochii. Când îi deschise, privirea îi era hotărîtă în faţa teribilei soarte ce-l aştepta:

— Dece mă faci să sufăr, în loc să mă ucizi imediat? zise el.

— Să te ucid? repetă Tarzan surprins. Dece te-aş ucide? Nu mi-ai făcut nimic şi dealtfel eşti pe moarte. Ghiarele lui Numa nu iartă.

— Nu vrei să mă ucizi?

Mirarea şi neîncrederea se amestecau în cuvîntele bătrânului.

— Dacă aş putea, te-aş salva, răspunse sincer Tarzan. Din nenorocire, e imposibil, rănile tale sunt mortale. De ce ai crezut că o să te omor?

Bătrânul rămase un moment tăcut, apoi, adunându-şi tot curajul, răspunse:

— Am auzit vorbindu-se despre tine, Tarzan, odată în junglă. Ştiam că eşti cel mai mare duşman al triburilor noastre, pe care le împiedicai să facă sacrificii omeneşti... Deoarece voi muri, răspunde-mi la întrebarea mea: Eşti un om, un zeu, sau un demon?

Tarzan începu să râdă.

— Nu sunt decât un om! răspunse el.

Bătrânul clătină din cap, strânse puţin sânge în palma mâinii şi examină atent palma sa înroşită.

— M'ai smuls din ghiarele lui Numa, zise el şi vreau înainte de a muri, să-ţi dovedesc re-

cunoştinţa mea. Sunt un mare vrăjitor şi viitorul îmi arată câteodată secretele sale! Ascultă-mă, om alb! Văd ameninţări teribile în jurul tău! Se văd înscrise în propriul meu sânge, căruia îi cer să-mi arate soarta ta....

Găfâi, apoi continuă cu o voce sfârşită:

— O forţă mai puternică decât a ta, te va zdrobi în curând, Om alb, şi nu vei mai fi decât un animal printre animale! Intoarce-te înapoi, până ce nu va fi prea târziu! Primejdia este înaintea ta, şi primejdia se află şi în spatele tău, dar cel mai mare pericol te aşteaptă dacă îţi continui drumul. . Ascultă-mă, Om alb... zăresc... ah,, zăresc....

Vocea vrăjitorului se întrerupse brusc, şi dând capul peste spate, căzu mort.

Noaptea era aproape pe terminate, când fiul junglei se întoarse în lagăr şi îşi luă locul în hamac. Nimeni nu-l zărise nici când plecase nici când sosise.

Neliniştit, se întreba ce voise să-i spună vrăjitorul, iar prezicerea sinistră îl urmărea până în somn. Totuşi, nu ezită nici un moment să-şi continue drumul, cu tot acest avertisment funebru.

Dacă ar fi ştiut soarta ce o aştepta pe soţia lui, ar fi renunţat fără a ezita la comoara din Opar pentru a sbura în ajutorul ei!

Tarzan și oamenii lui sosiră lângă zidurile cetăţii moarte, iar la o oarecare distanţă, Herper, ca un șacal, aștepta cu ochii strălucitori, momentul când va putea pune mâna pe comoara râvnită.

Fiul junglei, se hotarise să intre în subterane, în noaptea următoare, pentru a ridica barele de aur, care zăceau acolo de mai multe secole.

Cât privește pe Herper, dându-și seama, că venise clipa sa intre in acţiune, pași singur, spre tabara lui Tarzan. Il văzu pe acesta îndepărtându-se, de cum apuse soarele.

In tăcere, il urmări prin labirintul stâncilor și nu se opri, decât când il vazu dispărând într'un tunel adânc care se afunda sub pământ. Ajuns acolo, Herper ezita o clipă, întrebându-se daca nu ar face mai bine sa-l urmeze și el, in acel tunel ingust, dar ii lipsi curajul și se hotarî să aștepte afară, ascuns după o stâncă, până ce se va intoarce Tarzan.

In acest timp, fiul junglei ajunse până la o poartă de lemn uriașă, intărită cu bare de fier, iar in clipa următoare se afla într'o sala imensa, de formă patrată. In acest loc, cu câteva secole in urmă, fusese adunate, de către un popor, astazi dispărut, lingourile de aur provenite de pe un imens continent, inghiţit de mult de apele Atlanticului.

Nici un zgomot nu turbura tacerea acestei săli și Tarzan se asigură după anumite semne că nimeni nu mai călcase pe acolo. Satisfacut Tarzan

se întoarse și eși din tunel. Îndreptându-se în direcția taberei sale, lansă de trei ori răcnetul teribil al lui Numa și trase cu urechea. In fine, ca un ecou îndepărtat, îi veni răspunsul ce-l aștepta: cel al lui Basuli, șeful războinicilor săi Waziri.

Fiind sigur de data aceasta, că oamenii lui îl vor ajunge in câteva ore, pentru a transporta lingourile de aur, Tarzan intră înapoi în bezna tunelului, fără a observa că era urmărit. El calculase că vor trece cinci ore până ce va veni Basuli și oamenii lui. In cursul acestor cinci ore, efectuă de șase ori drumul dealungul tunelului, până afară, transportând o cantitate de aur care ar fi zdrobit doi oameni de o putere obișnuită.

Când cei cincizeci de războinici sosiră, o grămadă de o sută lingouri de aur zăcea la intrarea tunelului, gata de a fi luate.

In timp ce Basuli dădea instrucțiuni, Tarzan se mai întoarse odată în camera tezaurului, pentru a verifica pentru ultima oară dacă totul era în ordine.

In spatele lui, spionul aștepta plecarea sa cu nerăbdare. Herper cunoștea acum secretul comorii din Opar și începu să-l apuce amețeala la gândul bogățiilor ce-l așteptau decum se va îndepărta Tarzan.

Tarzan, satisfăcut de inspecție, se pregăti să se îndrepte spre ieșirea tunelului. Se gândea

deja la clipa fericită, când se va găsi acasă, alături de soția lui adorată...

Prezicerea bătrânului vrăjitor negru era departe de gândurile sale, în acel moment...

Și atunci, în câteva secunde, visurile și speranțele celor doi oameni, care se aflau în subterană, fură spulberate dintr'odată!

In spaima ce-i cuprinse, unul uită complect de bogății, în timp ce celălalt, lovit în cap de o bucată de stâncă, își pierdu, sub puternica comoție, până și amintirea numelui său!

Cap. V.

PE ALTARUL ZEULUI STRALUCITOR

Catastrofa se produse în momentul când Tarzan se pregătea să plece. Cu o clipă înainte, totul era calm și tăcut, și două secunde mai mai târziu, într'un nor de praf, blocuri de granit zăceau pe jos, iar corpul lui Tarzan rămase leșinat în fața sălii cu aur.

Herper, deasemenea fusese trântit la pământ, de violența cutremurului, dar avuse norocul să nu fie atins de nici o bucată de stâncă, și după ce-și veni în fire se ridică. Fostul ofițer începu atunci să caute torța pe care Tarzan o scăpase în cădere, și o aprinse după ce bâjbâise mai mult timp în întunerec.

Cu teamă, se apropie de corpul uriaşului, dar dintr'o privire se linişti imediat: Englezul era probabil mort, căci o rană adâncă la cap, lasa să curgă valuri de sânge.

Fără să se mai gândească la el, Herper sări peste corpul lui, şi se repezi spre ieşirea coridorului, dorind să vadă lumina zilei.

Dar după câţiva metri se opri brusc: o grămadă de stânci şi de pietre astupau ermetic tunelul!

Cu sudoarea pe frunte, Herper se intoarse înapoi şi intră în sala tezaurului, căutând o altă ieşire. Spre norocul său, descoperi imediat o uşă joasă, de cealaltă parte a sălii şi reuşi să o deschidă, repezindu-se cu putere în ea.

In spatele acestei uşi, începea un coridor îngust. Herper păşi cu teamă, cercetând cu grijă la lumina torţei, fiecare pas, unde punea piciorul.

Şi bine făcuse, căci observă, tocmai la timp o groapă adâncă, care se afla în mijlocul subteranei.

Se aplecă peste abis şi încercă să scruteze adâncimea. Sub dânsul la o mare distanţă, zări lumina pe care o ţinea în mână reflectându-se pe o suprafaţă lichidă. Prăpastia era un puţ, iar de partea cealaltă tunelul continua mai departe; dar cum să treacă peste prăpastia aceasta, largă de mai mulţi metri?

In timp ce gândea, un strigăt puternic, neomenesc, oribil se auzi din depărtare, repercutat de bolţile coridorului subteran.

Herper tremură şi in stinctiv ridică ochii în sus. Constată atunci că o bucată de cer înstelat se reflecta tocmai deasupra puţului. Cum nu avea încotro, îşi luă inima în dinţi şi blestemând ceasul când se băgase în această aventură, sări...

Picioarele lui, atinseră marginea puţului, şi lăsând să-i cadă din mâna torţa se agăţă cu mâinile de margine, în timp ce picioarele îi se agitau în gol. Dar locotenentul era robust şi dintr'o opinteală reuşi să se salte afară.

Epuizat de aceasta teribilă încercare, se aşeză la pamânt transpirat. Când reuşi să se calmeze işi continua drumul luminându-şi calea cu chibrituri.

Nu parcurse decât câtiva metri, când spre necazul său se pomeni în faţa unui zid de cărămidă care închidea complect tunelul.

Herper era un om inteligent. Intr'adevar, cu toate ca acest tunel se termina intr'o fundătură, nu trebuia să fie aşa, aşa ca probabil fusese închis de curând pentru o cauză oarecare.

Herper, începu să cerceteze din nou zidăria la lumina chibriturilor, care erau pe terminate. Insfârşit, constata ca blocurile de piatra erau piese fără mortar intre ele, şi câteva din ele se mişcau chiar.

Lucrând cu graba, reuşi să facă o deschizătură destul de largă pentru a putea să-şi treacă corpul şi se strecură prin ea cu destulă greutate.

Se pomeni atunci, intr'o camera pătrată, destul de joasă care avea o singură uşe, pe care c

deschise ușor. Un nou coridor începea, tot atât de întunecat ca și primul. Când ultimul chibrit i se stinse sfârâind în mâna, o spaimă puternică îl cuprinse. Începu atunci să se târască pentru a evita să nu cadă în altă prăpastie asemănătoare cu prima, și, în scurt timp, obosit, cu nervi încordați, se ghemui cum putu, și adormi zdrobit de oboseală.

Când se deșteptă, nu se produse nici o schimbare în situația sa, iar întunerecul era tot atât de adânc. Dormise probabil o bună bucată de vreme, căci se simțea odihnit și flămând.

Își continuă drumul, și în scurt timp ajunse într'o încăpere luminată de un luminator. Herper se strecură prin deschizătura îngustă și se pomeni într'o curte circulară.

Respiră cu nesaț, aerul curat care i se părea cald și parfumat după atâtea ore petrecute în atmosfera umedă a subteranelor, apoi începu să cerceteze locul unde se afla.

Observă un fel de altar de piatră, în care erau săpate niște rigole, vopsite într'o culoare roșiatică, și se întrebă distrat la ce o fi foi ... ind. De jur împrejurul curții, se afla un fel de galerie deschisă și se zărea o serie de porți joase în zidul galeriei. Mai multe maimuțe sburdau pe ici și colo, câteva păsări ciripeau, dar nu se vedea nici țipenie de om.

Ori ce s'ar fi întâmplat, Herper era scăldat de un val de optimism. Făcu un pas înainte și tresări: în același moment, ca și cum gestul său

ar fi fost un semnal, vreo douăsprezece porţi se deschiseră, şi prin ele năvăliră o hoardă de oameni îngrozitori, care se repeziră asupra lui.

Aceşti oameni erau preoţii Zeului Strălucitor din Opar, fiinţe hidoase, diforme, împotriva cărora Tarzan, se luptase mai de mult, în împrejurări aproape similare, celeia în care se afla fostul ofiţer.

Urlând de groază, acesta se întoarse şi o luă la fugă, pentru a încerca să se ascundă în tunelul, de unde eşise cu atâta caznă, dar preoţii i-o luară înainte şi îi tăiară retragerea, repezindu-se asupra lui.

Cu toate eforturile lui, şi deşi se bătu cu disperare, locotenentul fu legat şi târât lângă altar.

Atunci, apărură preotesele şi, în capul lor, prezicătoarea. Herper fu ridicat pe sus şi întins dealungul altarului.

Avea impresia că e cufundat într'un vis urât şi scoase un ţipăt puternic când zări pe marea preoteasă ridicând cuţitul de sacrificii cu lamă de aur.

Un cântec lugubru se înălţă, în timp ce preoţii se apropiau pentru a asista mai bine la sacrificiul omenesc. Herper închise ochii, în timp ce un fulger străluci în mâna marei-preotese, şi aşteptă resemnat lovitura fatală.

Dar în acel moment, se auzi un răcnet puternic şi apropiat. La, marea preoteasă, tresări şi coborâ braţul, în timp ce ochii i se holbau de

groază: în jurul ei, preotesele şi vestalele fugiră ţipând înspăimântate.

Herper întoarse cu greu capul pentru a cunoaşte cauza acestei panici, şi la rândul său, se cutremură, căci privirea sa se fixase asupra unei siluete uriaşe a unui leu amenințător.

Regele animalelor mai răcni odată şi îşi îndreptă privirea arzătoare spre altar. Cu un ţipăt pătrunzător, La se dădu înapoi, şi căzu aproape leşinată, peste corpul lui Herper.

Cap. VI

RAIDUL ARABILOR

Când se produse cutremurul de pământ, Basuli şi răsboinicii lui, înspăimântaţi, se risipiră în toate colţurile muntelui. Deabia mai târziu, oarecum liniştiţi, se adunară şi miraţi de a nu-şi vedea şeful, intrară în subterană în căutarea lui Tarzan.

Dar după câţiva paşi găsiră drumul blocat de o massă considerabilă de stânci. Timp de două zile, încercară să treacă peste acel obstacol, dar cazna lor fu zadarnică. In zadar, il strigară pe Tarzan, nici un răspuns nu se auzi. Trişti şi cu moartea în suflet părăsiră grămada de stânci, sub care, zăcea probabil cadavrul stăpânului lor pe care il iubeau atât

Basuli dădu atunci ordinul să fie luate barele de aur, care aveau să asigure cel puţin fericirea ladyi-ei Greystoke.

In timp ce caravana înainta, traversând câmpiile şi padurile in tăcere, evenimente tragice se preparau şi o soartă tristă ameninţa pe soţia lui Tarzan şi oamenii care se mai aflau în jurul bungalow-ului.

Din Nord, cobora Ahmed Zeck, care sosea in urma indicaţiilor date de locotenentul său. El era urmat de o hoardă de renegaţi arabi, şi sclavi negri aparţinând celor mai fioroase triburi din junglă.

Mugambi, omul de încredere al lui Tarzan, zări primul, sinistra caravană.

Banditii erau înca departe şi Mugambi îi examină mult timp in tăcere, înainte de a alerga în direcţia colibelor care se aflau la câţiva paşi de „bungalowului" lui Tarzan şi în care trăiau familiile razboinicilor care trebuiau să apere domeniul.

Mugambi dadu câteva ordine şi imediat oamenii apucară armele şi scuturile. Câţiva dintre ei se repeziră in câmpurile vecine pentru a înştiinţa pe cultivatori. Toţi il urmară pe Mugambi care se întoarse în bungalow.

Ceata banditilor era încă la o distanţă bună. Mugambi nu putea să ştie precis dacă aceşti oameni erau duşmani, dar işi petrecuse toata viaţa în Africa, şi ştia că o ceată de oameni inarmaţi nu inaintează într'o regiune părăsită. fără un scop precis şi, în orice caz, criminal.

· Proprietatea lordului Greystoke nu putea rezista unui asediu. Nici un gard nu o inconjura, căci, asiguraţi de fidelitatea Wazirilor, stăpânul nu se gândise niciodată că ar putea fi atacat. Totuşi nişte panouri groase de lemn, la toate ferestrele, puteau constitui o pavază bună impotriva săgeţilor duşmane, şi Mugambi tocmai termina închiderea obloanelor, când lady Greystoke, apăru pe veranda.

- Mugambi! exclamă ea. Ce s'a intâmplat? Dece inchizi panourile?

Fără a răspunde, negrul arătă orizontul, unde la capătul câmpiei avantgarda hoţilor era deja vizibila.

Arabi! exclamă ea. Nu cred să vie cu intenţii bune în lipsa stapânului.

Războinicii Waziri se adunaseră şi soţia lui Tarzan aruncă o privire de simpatie asupra puternicelor corpuri înarmate cu arme strălucitoare. Ce rău i se putea intâmpla atâta vreme, cât va fi apărată de aceşti negri credincioşi stăpânului lor, şi care s'ar lăsa omorâţi până la ultimul om, decât să cedeze inamicului?

Arabii se opriră la câteva sute de metri de bungalow, in câmpia ce se intindea în faţa casei. Mugambi înaintă în direcţia lor şi chemă pe străini. Ahmed Zeck se ţinea mândru în şea, cu doi din cei mai buni războinici, alături de dânsul.

— Arabule! strigă Mugambi. Ce cauţi pe aici?

— Venim ca prieteni, răspunse Ahmed Zeck.

— Dacă vrei pacea, îndepărtează-te imediat. Nu ne bucurăm de sosirea ta, iar pacea nu poate exista între Arabi și Waziri!

Ahmed Zeck nu răspunse nimic, dar murmură un ordin în șoaptă și, în clipa următoare, și fără nici un avertisment, o ploaie de gloanțe se abătu asupra rândurilor strânse ale Wazirilor. Doi dintre războinici căzură răniți, în timp ce ceilalți se pregăteau să se repeadă asupra dușmanilor, dar Mugambi, care pe cât era de viteaz, era atât de prudent, înțelese imediat ca era inutilă să se năpustească împotriva unor oameni înarmați cu puști și pistoale. Ordonă deci oamenilor să se retragă în grădina casei, și trimise câțiva chiar în interiorul bungalow-ului cu misiunea de a proteja pe stăpâna lor până la moarte.

Adoptând tactica întrebuințată de pirații deșertului, Ahmed Zeck ordonă călăreților, să descrie un cerc în jurul locuinței care trebuia cucerită, care se strângea încetul cu încetul. Ori de câte ori treceau în dreptul unde se aflau pitulați Wazirii, o ploaie de gloanțe cădea asupra războinicilor negri, făcând numeroase victime.

Din partea lor, Wazirii nu ședeau nici ei inactivi și săgețile lor nu-și greșeau ținta. Totuși arabii erau în număr superior și încetul cu încetul avantajul înclina de partea lor.

Infine, Ahmed Zeck dădu ordinul să se atace casa. Hoarda călăreților se repezi [illegible] de [illegible] războinicii negri [illegible]

Dar Mugambi prevăzuse pericolul şi dând un ordin scurt, se îndreptă cu oamenii lui spre bungalow-ul care oferea singura şansă de rezistenţă serioasă.

Palidă dar hotărâtă, lady Greystoke, cu puşca în mână, trăgea din când în când, şi niciodată nu-şi greşea ţinta.

Fără ceremonie, Mugambi îşi impinse stăpâna înăuntru, inchise uşa cu bare groase de fier şi se pregăti să susţină asaltul arabilor.

Un mare număr din aceştia căzură pătrunşi de săgeţile negrilor, înainte ca grosul bandei să se fi apropiat de uşă; dar şi ei trăgeau prin ferestre, şi Mugambi văzu cu disperare cum numărul războinicilor săi scădea mereu.

Cu lovituri puternice, de berbece, arabii începuseră să atace uşa. Când unul din ei cădea, atins de săgeată, era imediat înlocuit, până când panoul din lemn gros, cedă sub atacurile lor repetate.

Se repeziră atunci înauntru. La marginea scării, soţia lui Tarzan îi aştepta înconjurată de o mână de oameni, singurii care mai erau în stare să se apere. Inaintea ei, Mugambi era hotărât să-şi verse ultima picătură de sânge, înainte de a ceda duşmanului.

Arabii duseră la ochi carabinele, hotărâţi să distrugă această ultimă rezistenţă, printr'o ploaie de gloanţe, dar Ahmed Zeck, îi opri la timp.

— Nu trage asupra femeii! Acela care îi va face o singură zgârietură, va muri de propria mea mână. Prindeţi-o vie!

Atunci arabii se repeziră asupra Wazirilor, şi urmă o luptă sălbatecă corp la corp. Aceştia se apărau cu hotărâre. Mugambi se lupta ca un demon şi doborâ unul câte unul pe toţi cei ce se apropiau de stăpâna lui.

Ahmed Zeck ridică atunci pistolul şi, profitând de o împrejurare, când Mugambi era mai mult expus, trase.

Uriaşul se clătină şi se prăbuşi la pământ. In picioarele Janei.

In clipa urma[illegible]easta era prinsă şi dezarmată. Fără a s[illegible]un cuvânt, arabii o scoaseră din bungalow. Fu legată pe şeaua unui cal, în timp ce banditii prădau tot ce le cădea sub mână, apoi Ahmed Zeck, cu propria lui mână, aruncă o torţă aprinsă pe câteva legături de fân îmbibate cu benzină.

Caravana după ce-şi îndeplinise opera ei de distrugere, se îndepărtă, apucând-o spre nord şi Jane văzu cum flăcări înalte se ridică deasupra casei, în care petrecuse atâţia ani fericiţi împreună cu soţul ei.

Inchise ochii plângând; resemnată cu soarta ei.

In timp ce flăcările înconjurau corpurile fără viaţă ale Wazirilor morţi, o siluetă se agită încet, sub arsura focului, şi deschise cu greu ochii acoperiţi de sânge

Era Mugambi, lăsat drept mort, dar care totuşi mai trăia. Târându-se pe mâini şi in genunchi, reuşi să ajungă la uşe.

De douăzeci de ori, se opri aproape leşinat, dar de fiecare dată işi aduna ultimele forţe, şi îşi continua drumul spre salvare. Slăbit, acoperit de sânge şi de fum, aproape asfixiat, cu hainele aprinse, reuşi să ajungă pe verandă, şi se rostogoli de acolo pe scari până în grădină.

Răceala gazonului îl invioră puţin şi îi dădu energia necesară ca să ajungă până la o mică fântână, unde işi spălă ranile şi arsurile.

Toată noaptea, zăcu intre viaţă şi moarte, in timp ce flacările incendiului se stingeau, încetul cu încetul. Poate că Mugambi ar fi sucombat din cauza ranilor, dar o dorinţa puternică îl menţinu în viaţă: voinţa salbatecă a razbunării!...

Cap. VII

GIUVERICALELE DIN OPAR

Timp îndelungat, Tarzan rămase intins la pământ, în pragul încăperei unde se afla tezaurul din Opar. Părea mort, dar viaţa nu-l părăsise complect. Un tremur îl agită, ridică pleoapele şi deschise ochii în intunerec. Duse maşinal, mâna la cap, care-l făcea să sufere teribil şi o retrase udă de sânge.

Se ridică încet și trase cu urechea. Wazirii renunțaseră de mult să-l mai caute, și nici un zgomot nu se mai auzea în acel mormânt. Făcu câțiva pași, clătinându-se, la întâmplare.

Cine era el? Unde era? Capul îl durea groaznic, dar nu fusese rănit decât în acel loc.

Nu-și mai reamintea nici de accident, nici de împrejurările în care el se produsese.

Duse mâna la brâu, și dădu peste mânerul cuțitului său. Atunci, un val de lumină năpădi în creerul său întunecat:: da, cu această lamă va veni de hac dușmanilor săi, la toți dușmanii săi... Pipăind prin întuneric, regăsi lancea, care alunecase pe jos și porni înainte, la întâmplare, deoarece uitase complect topografia subteranei, conducându-se mai mult din instinct.

Mergea înainte, fără să se îngrijească unde pune piciorul, și ar fi căzut la sigur în puț, dacă nu ajungea acolo în plină zi atunci când prăpastia era oarecum luminată. Tarzan contemplă, năuc o bucată de vreme, apa care clipocea în fundul puțului, apoi sări pe deasupra abisului.

Totuși, elanul său necalculat fu insuficient pentru ca să-i permită să treacă pe deasupra, așa că se rostogoli in abis!

Apa era rece, fără a fi înghețată și Tarzan, eșind la suprafață, simți cum ideile sale întunecate, se luminează puțin. Observă in curând la înălțimea apei, un fel de canal îngust, care se afunda în măruntaele pământului.

Reuşi să ajungă până la el şi începu să se târască prin coridorul ingust. Era foarte obosit, de poziţia în care trebuia să meargă, când deodată zări o lumină slabă în depărtare.

Când ajunse în acel loc, observă că se află într'o sală rotundă, de proporţii reduse, dar în schimb de o înălţime fantastică. Zidurile îngustându-se pe măsură ce se ridicau, formau un fel de ogivă, al cărei creştet se afla sub bolta cerului. Prin această deschizătură cădeau razele soarelui.

Camera era mobilată cu mai multe cufere de aramă, întărite cu drugi de fier. In mod automat, Tarzan încercă să le deschidă, şi capacul unuia din cufere cedă.

O exclamaţie de încântare, porni de pe buzele uriaşului; cufărul era plin de pietre preţioase ale căror reflexe străluceau sub lumina care cădea cu prisosinţă din boltă!

Mintea tulburată a lui Tarzan pierduse orice noţiune despre valoarea descoperirii sale. Pentru el, aceste obiecte strălucitoare nu erau decât nişte pietre frumoase. Cufundă mâinile în cufăr, amuzându-se să strecoare giuvaericalele printre degetele sale. Câteva dintre ele îi plăceau în special pentru mărimea lor extraordinară şi pentru reflexul lor adânc ce-l aruncau. Alese pietrele cele mai mari şi îşi umplu plosca de piele care-i atârna goală pe şold.

Fără să vrea, Tarzan descoperise locul, unde cu mii de ani în urmă, preoţii din Opar îşi adu-

naseră bijuteriile cele mai prețioase. Apoi camera giuvaericalelor fusese uitată ca și sala tezaurului.

Tarzan se plictisi, în scurt timp, să tot privească bijuteriile. Își continuă deci drumul prin coridor care se largea din ce în ce mai mult, până ce ajunse la un fel de deschizătură, pe jumătate acoperită de ierburi uscate. Tarzan degajă ieșirea și ieși înfine în aer liber.

I se părea că recunoaște, în mod vag, curtea circulară în care se afla, dar încercă în zadar să-și precizeze amintirile.

Dealtfel reflexiile sale fură aproape imediat întrerupte de un racnet și împins de un gest instinctiv, Tarzan își îndreptă statura sa uriașă și alergă spre mijlocul curței.

Acolo, văzu mai mulți oameni și femei care alergau în toate direcțiile, în timp ce un leu uriaș își lovea nervos coastele cu coada, pregatindu-se să se năpustească asupra unei victime de preț.

Pe un altar de piatră, zăcea un om legat, iar o femeie leșinată se afla la picioarele lui.

Scoțând un nou racnet, leul înainta târându-se. Bătăile nervoase ale cozii sale, se făceau mai sacadate. Se pregatea tocmai să sară când privirea îi căzu pe Tarzan.

Herper, care se smucea în zadar pe piatră, văzuse fiara cum se pregatea să sară pe el. Mai observa și neașteptata schimbare din expresia leului, în timp ce ochii fiarei se îndreptau spre o nouă direcție, în afara câmpului vizual al lo-

cotenentului. Văzu totuşi fiara dându-se înapoi, şi un braţ puternic repezind un obiect strălucitor care se înfipse vibrând în pieptul leului.

Fiara scoase un răcnet teribil şi în timp ce încerca să-şi smulgă cu ghiarele lancia, care-i traversase pieptul, Herper zăpacit, văzu un uriaş pe jumatate gol, înarmat numai cu un pumnal, repezindu-se hotărât asupra leului furios.

Răcnetele înspăimântatoare ale leului făceau să se cutremure şi pietrele. Dar depe buzele uriaşului, se înalţă un strigăt neomenesc, care nu era mai puţin înspăimântător.

Cei doi adversari, tot atât de feroci, unul cât şi celălalt, se luptau fără milă. Omul avea mereu grijă să se ţie la depărtare de teribilele ghiare, şi călare pe leu, îl strângea în aşa fel între şoldurile sale muşchiuloase, încât acesta slăbit, nu se mai putu degaja.

Uriaşul repezi atunci, de mai multe ori, cuţitul său de vânătoare în inima sălbatecului său adversar.

In timpul acestei lupte, La îşi revenise în fire şi urmărea cu atenţie peripeţiile acestei extraordinare lupte. Când fiara îşi dădu sfârşitul, învingătorul împinse cu piciorul cadavrul şi din toată puterea plămânilor, scoase un strigăt de triumf atât de înfiorător, încât Herper şi La tremurară amândoi.

Apoi, Tarzan se întoarse spre Herper, care recunoscu în persoana lui pe lordul Greystoke, pe care-l lăsase ca mort în camera tezaurului. [illegible]

Cap. VIII

FUGA

Herper rămase o clipă încremenit de uimire. Cum se putea ca acest sălbatec să fi fost acelaşi perfect gentleman care-l primise cu atâta distincţie în luxoasa sa locuinţă africană?

Din partea sa, Tarzan examină pe prizonier şi pe preoteasa, cu o expresie de uimire pe obraz, dar fără a-şi reaminti de trăsăturile lor. Cât priveşte pe La, tremura toată de emoţie.

— Tarzan! exclamă ea, în limbajul din Opar, Tarzan! Te-ai întors înapoi la mine! Ai venit să imparţi tronul pe care nu am vrut să-l dau nimănui în afară de tine.

Herper asculta fără a înţelege un cuvânt din această limbă ciudată.

— Tarzan! repetă uriaşul, în aceiaşi limbă. Tarzan! Acest nume mi se pare cunoscut.

— Dar e numele tău! Tu eşti Tarzan! zise La surprinsă!

— Ah! desigur? Eu sunt Tarzan? Ei bine fie, acest nume îmi place, şi dealtfel, nu-mi cunosc altul, aşa că il păstrez. Habar nu am de unde viu şi, în orice caz, nu am venit pentru voi. Dar poate că îmi poţi spune tu, ce caut aici?

Incurcată, La clătină capul.

— Nu ştiu, murmură ea.

Tarzan se întoarse spre Herper şi repetă aceiaşi intrebare, în aceiaşi limba.

— Nu înţeleg! zise ofiţerul in engleza.

Herper înţelese atunci că rana care o primise îi zdruncinase facultăţile mintale ale lui Tarzan. Acesta işi pierduse memoria şi toate imaginile trecutului se estompasera din cauza loviturii primite.

Fostul ofiţer era tocmai să-l lămurească asupra fostei sale situaţii, când pe neaşteptate îi veni gândul că ar putea profita de inconştienţa lui Tarzan.

— Din păcate nu pot să-ţi spun de unde vii, răspunse el prietenos lui Tarzan, dar te asigur că dacă nu reuşim să fugim de aici, vom fi amândoi sacrificaţi pe acest altar însângerat. Această femeie se pregătea să-mi înfigă cuţitul în inimă, când leul a întrerupt-o. Te implor, ajută-mă, desleagă-mă şi să fugim cât mai avem timpul.

Tarzan se întoarse spre La şi o întrebă mirat:

— Pentru ce ai vrut să-l omori pe acest om? Te-a ameninţat?

La clătină din cap.

— Atunci dece ai vrut să-l omori? întrebă Tarzan cu mutra unui şcolar care încearcă să deslege o problemă grea.

La ridică braţul şi arată soarele.

— Trebue să sacrificăm pe acest necunoscut Zeului Strălucitor, căruia această jertfă îi va place, zise ea.

Tarzan păru surprins şi pe jumătate satisfăcut de acest răspuns.

Totuşi se adresă din nou lui Herper:

— Vrei într'adevăr să mori? întrebă el.

Cu o voce gâtuită de spaimă, fostul ofiţer afirmă că nu doreşte deloc să moară

— Ei bine, în cazul acesta, nu e nici un motiv ca să te constrângă, zise Tarzan. Să plecăm! De altfel, acest loc nu-mi place şi vreau să mă înapoiez în junglă!

Se întoarse spre La şi zise:

— Plecăm!

Marea preoteasă se repezi spre Tarzan, şi apucându-i mâinile zise:

— Nu! Nu se poate. Nu pleca! Rămâi aici şi vei fi marele preot alături de mine, iar toţi ceilalţi iţi vor fi sclavi. Rămâi, Tarzan! te implor!

Uriaşul îşi degajă mâinile nervos şi aruncă o privire nepăsătoare femeii, apoi se apropie de prizonier, îi taie legăturile şi îl ajută să se ridice.

O furie oarbă o cuprinse pe La, care se puse în calea lor, cu ochii strălucind:

— Vei rămâne, de voie sau cu forţa! Dacă nu te pot păstra viu, cel puţin te voi reţine mort!

Intorcându-se apoi spre soare, scoase un strigăt puternic. Ca răspuns la vocea ei, urlete înfiorătoare răsunară din coridoare şi galerii.

— Veniţi cu toţii, gardieni şi preoţi! strigă La. Străinii au profanat pe Sfântul Sfinţilor! Alergaţi! răspândiţi teroarea în inimile lor, apăraţi pe La

și altarul ei, spalați i... p'nl cu sângele profanatorilor!

Tarzan aruncă o privire spre Herper și constată că acesta nu era înarmat. Atunci se apropie de La, și, cu toate strigătele ei de furie, îi smulse cuțitul de sacrificiu pe care il infi...se tovarășului său.

— Vei avea nevoie de el! zise Tarzan.

Ca pentru a confirma cuvintele sale, o hoardă de oameni din Opar se repezi în curte.

Erau înarmați cu măciuci și cu cuțite și porniți pe crimă. Herper se înspăimântă, dar Tarzan rămase nepăsător, făcându-le față cu vitejie. Iacel, cu pași măsurați, se repezi spre poarta pe care o alese pentru a ieși din...

Fară grabă, aproape ... pumnul său se abătea asupra tuturor care îi barau drumul, iar Herper ghemuit lângă dânsul, imita în același ritm, gata de a lovi cu pumnalul pe oricine l'ar fi atacat. Dar spre marea lui surpriză, toate încercările preoților se îndreptau asupra lui Tarzan, și nici unul nu cutedicsi să-l atace.

Herper nu înțelese la început cauza acestei ciudate imunități, dar deodată pricepu: preoții aveau o frică superstițioasă de cuțitul pe care-l ținea in mână! Probabil ca lama de aur avea o semnificație teribilă, deoarece toți preoții preferau mai bine să cadă sub loviturile uriașului, decât să-l lovească pe Herper, care de fapt era o pradă ușoară

Cei doi oameni continuară să înainteze şi în scurt timp, cu toate urletele duşmanilor săi, trecură zidurile Oparului.

Urmăritorii lui nu îndrăzniră să treacă de zidurile sfinte şi ii lăsară să plece, acoperindu-i de blesteme.

Cei doi oameni porniră atunci la întâmplare prin valea părăsită a Oparului. Tarzan păşea nepăsător înainte, neinteresându-se de direcţia luată, în timp ce Herper se folosea de şiretenii pentru a îndrepta mersul lor în direcţia bungalow-ului.

Herper spera să-l găsească pe Ahmed Zeck şi să dea, dintr'o dată, două lovituri, capturând, în acelaş timp, pe lady Greystoke şi pe Tarzan.

In noaptea aceia, se opriră la poalele unor coline. Tarzan se ghemui în faţa unui foc de tabără, pe care Herper îl aprinse pentru a frige un iepure.

Uriaşul părea absorbit, ca şi cum ar fi încercat, în haosul din capul său, să coordoneze imaginile care i se perindau prin faţa ochilor.

Plictisit, deschise plosca de piele care îi atârna la şold şi vărsă în palmă mai multe pietre, de diverse culori, amuzându-se cu ele în faţa focului care se reflecta în ele.

Herper îşi reţinu cu greu un strigăt de uimire, şi fascinat contemplă minunatele giuvaeruri. Tarzan, le aşeză înapoi, una câte una.

Herper înţelese că avea de data aceasta o ţintă, pe care nu o va lăsa să-i scape...

Cap. IX

FURTUL GIUVAERICALELOR

Timp de două zile, Herper îndreptă drumul în aşa fel, încât să ajungă mica escortă pe care o lăsase cu ordine precise în pădure. Deabia în a treia zi le regăsi urmele, iar acestea aveau o explicaţie atât de teribila, încât rămase încremenit de spaimă.

Intr'un luminiş, zăceau cadavrele celor trei războinici. Restul escortei dispăruse.

Nu era greu de înţeles ce se întâmplase: cei trei oameni erau singurii arabi din escortă, iar ceilalţi nu erau decât nişte simpli sclavi. Aceştia socotind ocazia favorabilă pentru a-şi recâştiga libertatea, uciseră pe gardienii lor, şi fugiseră departe de stăpânul lor nemilos care era Ahmed Zeck.

Lângă Herper disperat, Tarzan examină acest spectacol, complect nepăsător. In fine, plictisit făcu semn tovarăşului său să-l urmeze.

Din nou, în noaptea aceia, în timp ce cei doi oameni vegheau lângă un foc, Tarzan începu să se joace cu pietrele. Cu un aer indiferent, Herper il întrebă ce erau acele pietre şi se informă unde le găsise.

Tarzan îi răspunse că vrea să-şi facă cu ele un colier şi că le descoperise într'o sală care dădea în subteranele Oparului

Fostul ofiţer constată cu satisfacţie că valoarea pietrelor nu preocupa de loc pe Tarzan. Spera că în felul acesta îi va fi mai uşor să pună mâna pe ele; poate că îi va fi deajuns să i le ceară, ca să le primească imediat.

Herper întinse mâna spre grămada de pietre care străluceau în palma lui Tarzan.

— Lasă-mă să le privesc! zise el cu o voce insinuantă.

Dar imediat Tarzan închise pumnul şi începu să mârâie, arătându-şi dinţii într'un mod puţin liniştitor. Herper se dădu înapoi, iar Tarzan continuă să se joace cu pietrele ca şi cum nu s'ar fi întâmplat nimic.

Dacă Tarzan refuzase să arate pietrele lui Herper, nu o făcuse dintr'o cauză bine determinată, ci numai din instinctul de proprietate. Când vâna, işi împărţea prada cu Herper, dar dacă acesta ar fi încercat sa-şi însuşească partea lui Tarzan, ar fi primit acelaşi avertisment din partea lui.

Incepând din acel moment, de când văzuse strălucind o flacăre neliniştitoare în ochii lui Tarzan, fostul locotenent resimţi oarecare spaimă cu privire la comportarea tovarăşului său. Nu işi dase seama până atunci de transformarea care se produsese în Tarzan după accidentul său şi crezuse la început ca acesta căzuse într'o stare de amnezie. Ignora că Tarzan fusese în copilărie o adevărată fiară, şi în consecinţă nu putea

pricepe că acesta regăsise în mod natural vechile sale obiceiuri.

Acum, il considera pe Tarzan ca un nebun periculos, capabil la cea mai mică ocazie să se repeadă asupra lui şi să-l masacreze fără milă. Nici nu vedea cum s'ar fi putut apara contra lui, şi se hotară că dacă s'ar fi ivit o astfel de ocazie, singura lui salvare era fuga. In consecinţă, ardea de dorinţa ca să ajungă mai repede la tabăra lui Ahmed Zeck. Inarmat numai cu cuţitul lui L. nu îndrăznea să se aventureze singur prin junglă, iar Tarzan constituia o protecţie împotriva fiarelor.

Totodată, Herper dorea pietrele, şi oscila astfel intre sentimentele care ii inspirau in mod alternativ avariţia şi spaima. Avariţia predomină în cele din urma asupra lui, încât se hotărâ să suporte spaima care-i inspira Tarzan, cu speranţa ca va reuşi să pună mâna într'o zi pe acele pietre.

In a treia zi, după fuga lor din Opar, auzul fin al lui Tarzan, il înştiinţă că mai mulţi oameni ii urmăreau dela oarecare distanţă. Herper nu auzise nimic anormal, dar tovarăşul său, nemişcat, trăgea cu urechea, în timp ce nările sale, adulmecau cu atenţie aerul.

Intine, il trase pe Herper la adăpost într'un tufiş, şi aşteptara fără a mişca. Câteva minute mai târziu, apăru pe cărare un războinic negru. In spatele acestuia veneau alţi cincizeci de negri,

ducând fiecare în spate câte un lingou de aur.

Herper recunoscu imediat trupa de războinici care-l însoţise pe Tarzan în călătoria lui spre Opar. Aruncă o privire spre tovarăşul său, dar acesta la pândă, nu arăta prin nimic că recunoscuse pe credincioşii săi servitori Waziri.

Când negri dispărură, Tarzan se ridică şi ieşi din ascunzătoare. Cercetă pista, apoi se întoarse spre Herper.

— Ii vom urmări şi o să-i ucidem! zise el.

— Dar dece? exclamă acesta mirat.

— Sunt doar nişte negri, explică Tarzan şi un negru a ucis mai de mult pe mama mea Kala. Toţi negrii sunt duşmanii mei.

Ideea de a începe o luptă împotriva a cincizeci de negri nu-i surâdea deloc lui Herper, cu toată încrederea pe care o avea în forţa lui Tarzan. Dealtfel îşi dădu seama că aceştia se îndreptau spre domeniul lordului Greystoke şi nu ar fi fost nemulţumit să-i urmeze. Se întreba cu groază dacă va reuşi să găsească singur drumul spre junglă.

Incepu deci să se opună ideii lui Tarzan şi până la urmă acesta consimţi să-i urmeze pe negri dela distanţă, fără a-i ataca pentru moment.

Mai multe zile trecură astfel, până când cei doi oameni ajunseră înfine la ultima etapă, adică la liziera câmpiei din ţara Wazirilor. La doi kilometri înaintea lui Tarzan şi a lui Herper, linia războinicilor negri, ondula prin ierburile înalte ale câmpiei

Zebrele şi gazelele abundau în acea regiune. Tarzan contemplă acel peisagiu familiar dar nu dădea nici un semn că l'ar fi recunoscut. Urmărea din ochi vânatul abundent, cu o privire pofticioasă, dar niciodată nu-şi aruncă privirea în direcţia casei sale.

Din potrivă, Herper examină cu atenţie locul unde ar fi trebuit să se afle bungalowul, şi o expresie de uimire i se oglindi pe obraz. Deabia îi venea să-şi creează ochilor: din elegante vilă nu mai rămăsese nimic!

Ce însemna aceasta?

Herper pricepu îndată ce se petrecuse, şi cauza pentru care frumosul domeniu era distrus.

Ahmed Zeck trecuse pe acolo!

Basuli şi războinicii lui, observară şi ei tragicul adevăr de cum ajunseră în apropierea domeniului. Când se apropiară de bungalow, înţeleseră totul la vederea câtorva cadavre de arabi.

— Arabii! zise Basuli cu o furie amestecată cu disperare.

Urmă o tăcere apăsătoare.

— Ce o fi făcut cu stăpâna noastră?

— Probabil că au răpit-o, la fel ca şi pe femeile noastre, pentru a le vinde ca sclave; răspunse întunecat Basuli.

Un strigăt de furie ţâşni simultan din cincizeci de piepturi.

Basuli ridică mâna pentru a le impune tăcere.

— Nu avem timp să plângem, zise el cu o voce fermă. Stăpânul ne-a arătat că într'o astfel

de împrejurare trebuie să lucrăm şi nu să vorbim. Să ne păstrăm forţele pentru a ajunge pe arabi şi să ne răzbunăm asupra lor. Dacă stăpâna şi femeile noastre se mai află în viaţă, trebue să ne grăbim. Dar înainte, de toate să ascundem aurul şi apoi să pornim la drum.

Ascunşi după nişte tufişuri dese, Tarzan şi Herper văzură cum Wazirii săpară în grabă o groapă cu ajutorul cuţitelor şi lănciilor, apoi cum vâră preţioasele bare şi cum astupă la loc pamântul pe care-l bătătorira cu picioarele spre a egaliza suprafaţa solului.

Tarzan nu acordă nicio importanţă acestei operaţii, dar nu acelaş lucru fu şi pentru Herper. Ar fi dat jumătate din viaţa lui să aibe o escortă lângă el, cu ajutorul căreia să desgroape comoara imediat ce războinicii negri ar fi parasit locurile.

Negrii îşi ridicară cantonamentul la o mică distanţă de ei, pentru a se odihni puţin înainte de a porni pe urmele arabilor. Se lăsase între timp întunericul. Herper şi Tarzan, mereu ascunşi după tufişuri, mâncara tot ce le mai rămăsese de la precedenta cină. Tovarăşul în rele al lui Ahmed Zeck era adâncit în gânduri. Înţelese că Wazirii intenţionau să pornească în urmărirea arabilor şi se întreba cum va putea să le-o ia înainte spre a-şi avertiza stăpânul, asupra pericolului iminent ce-l ameninţa şi să-i indice locul unde fusese ascunse barele de aur

Herper își dădea seama că va fi nevoit să împarta aurul ascuns cu Ahmed Zeck, dar acest lucru nu-l prea neliniștea căci in groapă se găsea suficientă cantitate ca să stingă nesațiul lui Ahmed Zeck și pe al lui.

In schimb, el mai jinduia și după pietrele lui Tarzan. Herper ținea neaparat sa pună mâna pe aceste giuvaericale care reprezentau deasemeni o avere incalculabilă. Spiritul lui lucra neincetat în căutarea unui mijloc de a le fura lui Tarzan! Trebuia!

Dar de când Herper manifestase cu atâta imprudență, interesul lui pentru pietrele prețioase, Tarzan le păzea cu străşnicie. Având aceleași instincte ca sălbatecii, lordul Greystoke se gândi să-și ascundă comoara tot în pământ.

Uriașul asculta atent respirația lui Herper, și convins că acesta dormea adânc, săpă lângă el o cavitate destul de adâncă în care puse prețioasa lui comoară.

Tarzan nu observă că pleoapele lui Herper erau întredeschise și ca fostul locotenent urmărea gesturile lui cu mare atenție.

Herper era in culmea bucuriei. Dorința lui era pe cale să se realizeze și niciodată nu i-ar fi trecut prin cap că Tarzan îi va facilita într'atât planurile.

După vreo două ore, Tarzan se întinse pe un pat de mușchi și adormi tun. Herper totuși nu se mișcă de loc. După încă o oră, se ridică și trase cu urechea: colosul dormea.

Tremurând, Herper puse mâna pe locul unde Tarzan săpase ascunzătoarea... Uriaşul nu se clinti!

Atunci fostul locotenent îşi adună tot curajul, scormoni, febril pământul cu cuţitul, scoase săculeţul şi, tot fără sgomot, umplu groapa la loc.

Incontestabil că Herper tremurase în tot decursul acestei operaţiuni, dar lăcomia lui îi dăduse într'una ghes.

Acum, când pusese stăpânire pe comoară, răsuflă uşurat. Dar ce se va întâmpla dacă Tarzan în timpul somnului, îşi va schimba părerea şi va dori sa desgroape săculeţul? Bănuielile lui vor cădea, fireşte, asupra lui Herper şi răzbunarea lui va fi teribilă. In gând, fostul locotenent văzu dinţii albi şi ascuţiţi ai uriaşului deşirându-i gâtlejul şi, tremurând de frică, strânse la piept preţioasa pradă.

Şi, brusc, se hotărî. De acum înainte, nu mai avea nevoie de tovărăşia lui Tarzan pentru a nu se rătăci. Hotărârea lui fu promptă. Işi scoase pumnalul de la centură şi se apropiă târându-se de uriaş.

Incet, mâna lui se ridică, gata să se năpustească spre adormit. In această mână, strălucea cuţitul de aur al preotesei Zeului Strălucitor din Opar.

Cap. X

AHMED ZECK ŞI DIAMANTELE ????

Muganıbi, slăbit de rănile sale, pornise totuşi pe urmele răpitorilor. Nu putea să inainteze decât încet, dar ura sălbatecă şi setea de răzbunare îi dădea energia ca să-şi urmeze drumul.

Zilele treceau, rănile i se închideau iar forţele îi veneau cu rapiditate. Putea deja să meargă repede, dar arabii aveau totuşi un avans mare asupra lui şi îşi dădea seama că îi va veni greu să-i ajungă.

Ahmed se înrorsese în tabăra lui fortificată, unde aştepta liniştit sosirea locotenentului său, Albert Herper.

In cursul acestei lungi călătorii, Jane suferise mai mult moraliceşte decât fiziceşte. Ahmed Zeck nu o informase de scopurile sale în privinţa ei. Spera totuşi că arabii nu o răpiseră decât ca să ceară o răscumpărare dela soţul ei. Dar putea să existe şi o altă eventualitate. Jane ştia că arabii aveau ură adâncă împotriva lui Tarzan. Se putea ca Ahmed să se răzbune in mod laş, vânzând-o pe lady Greystoke ca sclavă, pe coasta Zanzibarului.

Jane refuza să creadă într'o astfel de eventualitate, care ar fi adus-o într'o stare completă de disperare. Dealtfel îşi zicea că imediat ce Tar-

zan va afla ce i s'a întâmplat, va alerga în ajutorul ei. Calcula zilele, evaluând timpul necesar reintoarcerii sale din Opar.

In timp ce Jane încerca să se liniştească, Albert Herper işi croia un drum prin jungla, dormind noaptea în copaci, unde se refugia la cel mai suspect zgomot.

Infine, după un marş teribil, Herper ajunse în dreptul palisadei, in jurul căreia se afla lagarul lui Ahmed Zeck.

Chiar în acel moment, Mugambi ieşea din jungla şi examina fortificaţiile oraşului arab.

Observă un om zdrenţuit care se repezi spre palisada şi în acea persoană recunoscu pe necunoscutul care fusese oaspetele stapânului său.

Mugambi tocmai se pregătea să anunţe pe necunoscut de primejdia spre care alerga, dacă intra in oraşul arab, când un instinct il avertiză sa nu facă nimic.

Vazu pe alb inaintând cu incredere spre poartă, care se deschise imediat în timp ce santinela se inclina în faţa noului venit, ca in faţa unui şef.

Deabia atunci se făcu lumină în creerul lui Mugambi. Inţelese ca streinul nu era decât un spion şi un tradător, in solda lui Ahmed Zeck.

In acest timp, in oraşel, Herper se indreptă in grabă spre cortul de mătase al lui Ahmed Zeck. Arabul se ridica la intrarea locotenentului său şi ramase surprins când il vazu in ce stare se afla

— Ce ţi sa întâmplat? întrebă el.

Herper, după ce se răcori c [illegible] a obiceiului, cu ceai cu mentă, începu să povestească aventurile sale, fără a menţiona printre ele şi despre sacul cu piele ascuns la pieptul său.

Arabul holbă ochii, când auzi descrierea locotenentului său şi când află despre aurul îngropat de Waziri lângă ruinele fumegânde ale bungalowului.

— Nu va fi uşor acum să ne întoarcem acolo şi să punem mâna pe aceste comori, zise Ahmed. Vom aştepta totuşi aici sosirea Wazirilor şi după ce vom scăpa de ei vom avea destul timp ca să punem mâna pe barele de aur, fără ca să poată interveni cineva.

— Şi lady Greystoke? întrebă Herper.

— O voi vinde ca sclavă pe un preţ bun.

Herper aprobă din cap. Dacă Ahmed îl va însărcina să vândă sclavele, va găsi poate ocazia ca să scape cum dorea. Era gata să renunţe la partea lui de aur, numai să poată rămâne cu pietrele.

— Şi cine se va duce să le vândă, în timp ce vom transporta aurul pe care o să-l împărţim după aceia?

Ahmed Zeck se gândi şi el. Aurul avea un preţ net superior, sumei pe care o va scoate de pe urma vânzărei sclavelor. Avea nevoie însă de un om de încredere pentru această misiune, şi nimeni nu era mai indicat decât Herper, fără a

socoti că acesta se va întoarce la sigur ca să-şi ia partea din pradă.

— Te vei duce tu! răspunse arabul pe un ton ferm hotărât.

Herper deabia reuşi să-şi ascundă bucuria sub o mutră nepăsătoare şi îngrijorata. Cei doi demni asociaţi mai discutară o bucată de vreme, asupra planului, apoi Herper se despărţi de Ahmed pentru a se duce în propriul său cort.

După ce se spălă şi-şi îmbrăcă un costum nou, Herper se aşeză pe un scaun în faţa unei mesuţe pe care se afla o oglindă; se rase cu grije. Apoi satisfăcut, luă o ţigare şi căută bricheta în buzunar pentru a o aprinde.

Degetele sale, atinseră sacul şi nu putu rezista tentaţiei de a contempla, încă odată, minunata comoară.

Era absolut singur în cort, afară se făcuse întunerec, şi nimeni nu avea voe să-l deranjeze. Vărsă conţinutul săculeţului de piele în palmă şi se apropie de lampa sa pentru a face să strălucească mai bine diamantele.

Contemplă timp îndelungat pietrele, apoi în mod maşinal, ridică ochii şi fu cât pe aci să scoată un strigăt: în mica oglindă rotundă de pe masă, observase obrazul lui Ahmed, care prin deschizătura cortului, privea înmarmurit diamantele.

Herper îşi păstră însă sângele rece, şi nu se trădă prin nici un gest că văzuse pe arab. Strânse pietrele în sac şi începu să fluere nepăsător, în-

cepând să se desbrace. Intre timp, capul lui Ahmed dispăruse.

Herper era însă disperat şi furios chiar împotriva lui, gândindu-se ca din greşeala lui, compromisese nu numai stăpânirea comorii, ci poate şi viaţa lui. Ahmed nu va lăsa să-i scape din mână minunile pe care le văzuse şi nu va ierta înşelăciunea unuia dintre „colaboratorii", care nu pomenise nimic despre o astfel de pradă.

Incet, Herper se pregăti sa se culce. Habar nu avea dacă mai este spionat, dar în cazul acesta, spionul nu va putea observa nicio nervozitate în gesturile sale. Infine, gata de a strecura sub cuvertură, stinse lampa.

Două ore mai târziu, perdeaua cortului se ridică încet şi o siluetă întunecoasă pătrunse înăuntru. Cu băgare de seamă, necunoscutul se apropie de patul lui Herper şi pipăi păturile, în locul unde trebuia să doarmă locotenentul. Atunci, lama unui pumnal se ridică şi se abătu de mai multe ori pe massa nemişcată din mijlocul patului.

Totuşi o bănuială îl cuprinse pe asasin. Incepu să cerceteze cu înfrigurare păturile, şi peste o clipă se ridică înebunit de furie. Era chiar Ahmed Zeck în persoană şi brigandul constatase că patul nu conţinea decât câteva cârpe, aşezate în aşa fel, încât să-ţi dea impresia unui om care doarme.

Albert Herper dispăruse

cepând să se desbrace. Intre timp, capul lui Ahmed dispăruse.

Herper era însă disperat şi furios chiar împotriva lui, gândindu-se ca din greşeala lui, compromisese nu numai stăpânirea comorii, ci poate şi viaţa lui. Ahmed nu va lăsa să-i scape din mână minunile pe care le văzuse şi nu va ierta înşelăciunea unuia dintre „colaboratorii", care nu pomenise nimic despre o astfel de pradă.

Incet, Herper se pregăti să se culce. Habar nu avea dacă mai este spionat, dar in cazul acesta, spionul nu va putea observa nicio nervozitate în gesturile sale. Infine, gata de a strecura sub cuvertură, stinse lampa.

Două ore mai târziu, perdeaua cortului se ridică incet şi o siluetă întunecoasă pătrunse înăuntru. Cu băgare de seamă, necunoscutul se apropie de patul lui Herper şi pipăi păturile, în locul unde trebuia să doarmă locotenentul. Atunci, lama unui pumnal se ridică şi se abătu de mai multe ori pe massa nemişcată din mijlocul patului.

Totuşi o bănuială îl cuprinse pe asasin. Incepu să cerceteze cu înfrigurare păturile, şi peste o clipă se ridică înebunit de furie. Era chiar Ahmed Zeck în persoană şi brigandul constatase că patul nu conţinea decât câteva cârpe, aşezate în aşa fel, încât să-ţi dea impresia unui om care doarme.

Albert Herper dispăruse

Cap. XI

TARZAN REDEVINE O FIARĂ

Herper era cât pe aci să-l asasineze pe Tarzan în timpul somnului, dar în ultimul moment, îi lipsise curajul. Dacă nu-l omora dintr'o singură lovitură, cine știe dacă nu va mai avea puterea să se răzbune înainte de a muri?

Inaintea lui, se întindea jungla, diamantele se găseau în posesia lui, așa că Herper abandonă primul său proect. Se îndepărtă încet de el și dispăru în întunericul nopței.

Tarzan continuă să doarmă greoiu. Unde era oare acel instinct, care-l făcea să deștepte, ori de câte ori îl amenința vreo primejdie? Probabil că puternica lovitură, care-l făcuse să-și piardă memoria, îi slăbise și câteva din simțurile sale...

Un zgomot ușor se auzi deodată și o siluetă lungă înaintă târându-se spre omul care dormea.

Era un leu, care aproape neîncrezător în fața unei astfel de prăzi, se pregătea totuși să sară pe el.

Totuși animalul continuă să ezite și își bătea nervos coastele cu coada. Acest zgomot îl deșteptă înfine pe Tarzan.

Imediat fu în picioare, gata de luptă.

Leii, la fel ca și oamenii, sunt diferiți unii de altii. și reacțiunea lor nu este niciodată iden-

tică. Acesta, zăpăcit probabil, văzând cum prada sa îi face dintr'odată față, temându-se și de o cursă, renunță la scopul său, căscă arătându-și colții enormi apoi se îndepărtă indiferent, cași cum nici nu ar fi avut vreo intenție rea, dispărând apoi în junglă.

Tarzan înălță din umeri și-și căută tovarășul. La început, crezu că acesta fusese luat de un alt leu, dar examinând terenul mai de aproape, descoperi că străinul plecase singur prin junglă.

Tarzan surprins se întrebă dece și ajunse la concluzia că Herper se speriase de apropierea leului și fugise pentru a scăpa de ghiarele acestuia. Deoarece plecase în modul acesta, fără a-l înștiința, Tarzan nu se mai interesă de el.

La câteva sute de metri mai încolo, Tarzan găsi un copac uriaș și confortabil, în care se instală comod, și dormi până dimineața.

Foamea îl deșteptă din somn. Porni la vânătoare și zărind o trupă de zebre, care pășteau liniștite, înaintă din cracă în cracă și se lăsă să cadă cu toată greutatea peste un animal din cireadă, în timp ce celelalte o luară la fugă într'o clipă.

După ce îl doborî, Tarzan se îndreptă spre un râu, încet, majestuos așa precum obișnuia Numa, leul. Ajunse aproape de apă, când observă o ceată de lei, care se apropia din direcția opusă pentru a se adăpa și ei.

Fiarele erau în număr de șapte: un leu magnific, două leoaice și patru pui, măricei.

Tarzan se opri mârâind, iar leii se opriră şi ei, în timp ce masculul îşi arătă colţii, răcnind încet.

Tarzan ţinea lancea în mână, dar nu avea poftă să se bată cu şapte lei dintr'odată. Totuşi continuă să mârâie, în timp ce leii făceau la fel. Era o tradiţie şi un obiceiu în junglă: fiecare încerca să-şi sperie adversarul, nici unul nevrând să cedeze celuilalt, dar totodată nevoind să rişte cel mai mic gest imprudent.

E greu de spus, cât timp dură această pantomină, când un nou element veni să precipite evenimentele.

Urletele lui Tarzan şi a celor şapte lei făceau atâta zgomot, încât uriaşul nu auzi un enorm rinocer, care se repezi în spatele său.

Nu avu timp decât să se întoarcă pentru a vedea pachidermul cu ochii injectaţi care şarja furios în direcţia lui. Animalul era atât de aproape, încât fuga era imposibilă, dar reflexele lui Tarzan erau instantanee şi fără a ezita repezi cu putere lancia in pieptul rinocerului, deasupra umărului.

Lancea era grea, întărită cu fier, aşa că se înfipse adânc în corpul animalului. In acelaş timp, Tarzan se agăţă de craca unui copac care se întindea deasupra capului său şi se ridică în aer în momentul când rinocerul, a cărui rană nu-i oprise fuga, sosea peste dânsul.

Animalul, furios din cauza durerii, continuă galopul şi atacă leii. Primul dintre ei fu proectat în aer şi călcat în picioare de enormul animal.

Tarzan, din copacul său, urmărea peripețiile luptei cu interes. S'ar fi crezut la început că rinocerul va ieși învingător, căci cu cornul său, mai doborâ încă doi lei, când deodată se clătină, căzu în genunchi și se prăbuși.

Lovitura de lance a lui Tarzan îi atinsese probabil un organ vital și animalul sucombase în urma unei emoragii interne.

Tarzan, se coborâ atunci din copac, smulse lancia din corpul rinocerului și își continuă drumul spre râu.

Incidentul nu era cu nimic interesant în ochii lui Tarzan, căci o oră mai târziu îl uitase cu totul.

Cap. XII

RAZBUNAREA PREOTESEI

In timp ce Tarzan rătăcea nepăsător prin junglă, după fantezia lui, o teribilă caravană porni în urmărirea lui. Era compusă din oameni, cu figuri îngrozitoare, cu corpul păros și picioarele răsucite. Era înarmați cu cuțite și măciuci, și conduși de o femeie cu obrazul palid, dar de o frumusețe fermecătoare.

Această femeie nu era altă decât La, marea preoteasă a Zeului Strălucitor. Ea hotărâse pe preoți să iasă din curtea sfântă pentru a recuceri cuți-

tul de sacrificii, furat de Tarzan şi tovarăşul său.

Niciodată până atunci, La nu trecuse dincolo de zidurile Oparului, dar de data aceasta motivul era important. Cuţitul sfânt fusese furat. Semn al puterii Zeului, el trecuse din mână in mână în cursul veacurilor şi făcuse numeroase victime. La avea'de gând să nu se odihnească până ce nu-l va găsi.

Inima îi era plină de ură şi amărăciune, împotriva lui Tarzan, căci furia Marei Preotese se dubla şi de furia femeiei respinse. Ea îi oferise tronul Oparului uriaşului necunoscut şi fusese refuzată.

La ştia că este frumoasă şi, din această cauză umilirea ei era mai mare. Simţea că nu va avea odihnă până când Tarzan nu-şi va ispăşi îndrăzneala în lungi chinuri, înainte de a fi condamnat la moarte.

Oribilii preoţi din Opar, descendenţi ai Atlanţilor degeneraţi care se amestecaseră încetul cu încetul cu antropoizii pădurei, erau conduşi de trei maimuţe uriaşe, însărcinate să regăsească urmele fugarilor. Dar La era singura care fixa haltele, lungimea etapelor şi care mergea curajoasă înainte, susţinută împotriva oboselii de dorinţa ei de răzbunare.

Inaintară astfel timp de zile întregi, fără a se lăsa doborâţi de oboseală. Infine, într'o seară,

una din maimuțe începu să arate semne de neliniște, se consfătui cu tovarășele ei și dispăru pentru a-și verifica bănuelile.

Când antropoidul se întoarse, unul din preoți se adresă lui La.

— Dușmanul nostru se află în apropiere, zise el, și doarme. Il vom surprinde și-l vom ataca.

— Nu, nu, nu-l ucideți! zise repede La. Aduceți-l viu. Răzbunarea îmi aparține. Duceți-vă și nu faceți zgomot.

Incet, preoții se apropiară de Tarzan, care se odihnea pe o cracă joasă. Uriașul dormea adânc, deoarece mâncase bine în acea zi.

Nicio presimțire, nu-l avertiză de primejdie, niciun zgomot nu-l înștiință că mai multe siluete păroase se apropiau de el târându-se și că trei mari antropoizi se aflau deasupra lui, pentru a-i tăia retragerea.

Tarzan nu înțelese nimic din ceeace i se întâmpla, când simți o massă enormă căzând pe pieptul său și aruncându-l de pe cracă.

Era una din maimuțe, care se aruncase peste urias, pentru a-l surprinde în somn.

Tarzan și adversarul său se rostogoliră la pământ, ametiți, dar deja siluetele păroase se repeziră peste Tarzan care, zdrobit de număr, încerca în zadar să se lupte mușcând și zgâriind pe toți cei ce se aflau lângă el.

Infine, fu doborât.

Cap. XIII

TORTURA ŞI MOARTEA

Marea Preoteasă urmărise desfăşurarea luptei cu grijă, şi când fu sigură că duşmanul ei a fost doborât, ordonă ca prizonierul să nu fie rănit.

— Conduceţi-l la lagărul nostru! ordonă ea simplu.

Tarzan fu aruncat fără milă la piciorul unui copac, într'un mic luminiş, unde La îşi avea stabilită tabăra.

— Construiţi-mi un adăpost, ordonă La. Vom rămâne aici în noaptea aceasta iar mâine, în faţa Zeului Strălucitor, voi oferi dimineţii inima profanatorului templului nostru. Dar unde este cuţitul sfânt? L'a luat cineva.

Niciunul din preoţi nu văzuse cuţitul, şi nici asupra lui Tarzan nu fu găsit în momentul când fu cercetat.

Acesta privea indiferent feţele hidoase care-l înconjurau. Zâmbi numai când o zări pe La.

— Unde este cuţitul? întrebă mândră Marea Preoteasă.

— Nu ştiu, răspunse Tarzan. Tovarăşul meu l'a lua probabil când a fugit în timpul nopţei. Dacă ţii la cuţit atât de mult, mă duc să vi-l caut şi să vi-l aduc, dar dacă mă omorâţi, acest lucru nu e posibil. De altfel ce vă pasă de cuţit?

Nu aveţi decât să vă faceţi altul dacă acesta s'a pierdut.

La început să râdă cu amărăciune, căci în inima sa, adevărata crimă a lui Tarzan nu era faptul că furase cuţitul sfânt din Opar.

Apoi o podidiră lacrimile, dar totuşi rămase ferm decisă în hotărârea ei ca să-l pedepsească pe Tarzan prin torturi şi printr'o moarte rafinată, pentru faptul că indrăznise să o refuze.

Când ordinele Marei Preoţese fură executate, ea il transportă pe prizonier într'un adăpost din care nu putea evada.

— In zori, zise ea preoţilor, veţi pregăti altarul pe care va muri. Strângeţi lemne uscate şi ridicaţi altarul în mijlocul luminişului, pentru ca Zeul Strălucitor să poată asista la sacrificiu.

In coliba improvizată, La rămase timp indelungat nemişcată, privindu-l pe Tarzan. Era înfuriată. Uriaşul se resemnase cu soarta lui. Nu conta pe nici un ajutor şi ştia că era imposibil să-şi rupă legăturile ce-l ţineau prizonier. In timpul lungilor zile de urmărire, prin junglă, La se gândise adeseori la bucuria pe care o va resimţi când duşmanul ei va zăcea neputincios în mâinile ei. Acum însă când visul i se realizase, fu foarte mirată, că nu resimte nicio bucurie ci un fel de tristeţe ciudată.

Nu putea să-şi detaşeze privirea de pe obrazul nobil al lui Tarzan şi un regret profund îi năpădi inima la gândul că nu reuşise să-l trezească din indiferenţa lui pe regele junglei.

Dar acest regret nu mai era amestecat acum de nicio furie. Avea impresia că numai fatalitatea era responsabilă ca nu putea să-l urască pe Tarzan.

Când se făcu întunerec, Tarzan adormi liniştit cu toate că era legat. Infine, adormi şi La, sdrobită de oboseală şi de necaz. Ea fu deşteptată în zori de cântecul încet şi funebru al preoţilor din Opar. La început, rămase nemişcată şi mirată, apoi privirea ei se îndreptă spre Tarzan şi atunci deabia îşi dădu seama de semnificaţia oribilă a cântecului.

— Tarzan! strigă ea. Dacă accepţi să domneşti peste Opar, vei fi salvat.

Frânghiile care ii pătrunseseră adânc în carne, îl făceau să sufere enorm pe Tarzan, aşa că acesta nu răspunse decât printr'un mârâit nerăbdător, însoţit de o privire furioasă.

Acesta fu singurul răspuns care-l primi Marea Preoteasă. La sări în picioare, roşie de umilire şi de necaz.

In grabă, ea se îndreptă spre intrarea colibei şi strigă:

— Alergaţi, preoţi ai Zeului Strălucitor! şi pregătiţi-vă de marele sacrificiu!

In grabă, preoţii înaintară şi-l apucară pe Tarzan. La îi urma. Era albă ca varul iar inima îi bătea repede la gândul gestului oribil pe care va trebui să-l facă. Totuşi rămase decisă în hotărârea ei. Profanatorul trebuia să moară.

Il văzu pe Tarzan legat pe rug. Atunci se

apropie de el cu ochii îndreptați spre soarele care răsărea. Tarzan închise ochii și își aștepta sfârșitul. Nu îi era teamă de moarte. Moartea era o aventură pe care o risca in fiecare zi în junglă și niciodată nu se temuse de ea. Se gândea numai cu părere de rău la pietricelele frumoase pe care le îngropase și cu care nu se va mai putea desfăta.

Auzi o voce tremurătoare care îi șopti la ureche:

— Tarzan, spune-mi că accepți ca să devii soțul meu, că te vei întoarce cu mine la Opar, și vei trăi! Sunt gata să înfrunt furia poporului meu pentru a te salva. E ultima ta șansă.

Se aplecă și mai mult deasupra lui și întrebă:

— E da, sau nu? Răspunde!

In depărtare, în junglă, un sunet îndepărtat reinăscu speranța în inima lui Tarzan. Își încordă plămânii și scoase un strigăt sălbatec și ascuțit, care o făcu pe La să se dea înapoi. Preotul, nerăbdător începu să murmure, iar mulțimea se enerva, neînțelegând deoe se întârzia sacrificiul.

— Răspunsul tău? întrebă încă odată La. Care este răspunsul la rugămintea făcută de Marea Preoteasă din Opar?

Sunetul care atrase atenția lui Tarzan se făcu mai puternic și-l auzeau de data aceasta toți: era răcnetul unui elefant.

La, care aștepta nerăbdătoare cuvântul care va hotărâ fericirea ei, văzu o expresie de triumf

apărând pe obrazul uriașului. Deabia atunci pricepu, semnificația strigătului pe care-l lansase Tarzan; acesta chemase în ajutor pe Tantor, elefantul!

Marea Preoteasă încruntă sprâncenele și obrazul i se întunecă:

— Refuzi pe La! exclamă ea. Ei bine, mori! Să mi se aducă torța! zise ea adresându-se preoților.

Tarzan întoarse capul spre ea:

— Tantor va sosi, dintr'o clipă într'alta. Credeam că va veni să mă salveze, dar recunosc acum după vocea lui că mă va călca în picioare, la fel ca și pe voi, căci este apucat de o criză de furie!

La cunoștea ferocitatea și cruzimea elefanților, când aceștia erau apucați de astfel de crize și înțelese că Tarzan spunea adevărul. Îngălbeni!

— Nu te iubesc La, continuă Tarzan. Nu știu dece, deoarece ești frumoasă, dar nu vreau să mă întorc înapoi în Opar. Nu pot să te iubesc, dar nu pot suporta ca să pieri sub labele lui Tantor. Tae-mi legăturile înainte de a fi prea târziu. Se află deja lângă noi. Taie-mi frânghiile și te voi salva.

In mod mașinal, La aplecase torța ce o ținea în mână, iar flăcările aprinseră rugul, ce ținea loc de altar. La, nemișcată ca o statue a disperării, contempla coloana subțire de fum ce se ridica.

Din fundul pădurii se înălță un zgomot in-

spăimântător. Tantor înainta, ca o forță a naturei în fața cărzia ceda totul. Preoții își aruncau priviri înspăimântate în șoaptă.

Fugiți! strigă La deodată, cu o voce pătrunzătoare.

In acelaș timp tăie legăturile lui Tarzan. Acesta sări jos de pe rug, iar preoții exclamară înfuriați:

— Mizerabila! vei plăti trădarea aceasta cu viața ta.

Și ridicând pumnalul cel mai mare dintre ei se repezi spre La, dar deja Tarzan interveni. Smulse cuțitul din mâinile furiosului și cum acesta se repezise spre el, îl apucă cu o mână și-l învârti în aer.

In acel moment Tantor apăru cu un zgomot infernal de ramuri rupte, cu ochii lui mici inflamați de o furie nebună. Tarzan dădu drumul victimei și se repezi spre cel mai apropiat copac.

Inainte ca elefantul să-și fi dat seama, La se pomeni ridicată în frunzișul copacului, strângând în brațe gâtul uriașului, in timp ce Tantor se repezea peste preoții din Opar.

Dar în scurt timp elefantul se năpusti din nou spre cele două ființe ghemuite într'un copac, unde se credeau ferite de furia lui. Tautor se apropie de el și începu să apese cu toată puterea lui. La început copacul rezistă, dar pe neașteptate rădăcinile cedară și pomul se aplecă brusc într'o parte

Copacul cel mai apropiat se afla la o distanţă de câţiva metri. Dar în faţa gravei situaţii, Tarzan riscă totul şi execută un salt formidabil, in timp ce La, închizând ochii, credea că se vor prăbuşi la pământ.

In momentul când Tarzan reuşea să se apuce cu mâna de craca celuilalt copac, pomul pe care stătuse se prăbuşi la pământ cu un zgomot infernal, în timp ce Tantor se repezea să-şi zdrobească victimele.

Dându-şi seama că aceştia reuşiseră să scape, se r[illegible]ind pe urmele lor.

Cap. XIV
PREOTEASA DIN OPAR

In acest timp, Tarzan ajunsese in pădure, şi sărind din copac în copac, reuşi să se indepărteze de monstrul furios.

In fine, Tarzan coborâ uşor de pe un copac şi o c[illegible] pe La la pământ.

— Cheamă-ţi acum poporul lângă tine, zise el preotesei.

— Mă vor ucide! răspunse ea.

— Nu! zise Tarzan. Nimeni nu va indrazni să pună mâna pe tine atâta timp cât sunt eu aici. Cheamă-i şi o să le vorbim.

Atunci La, îşi strigă preoţii, care apărură din diferite colţuri ale pădurii unde se ascunseseră de furia elefantului.

— Preoteasa voastră e salvată, zise Tarzan. Dacă ar fi executat sacrificiul pe care i l'aţi cerut, ar fi fost moartă acum. Intoarceţi-vă la

Opar iar Tarzan își va continua drumul său în junglă. Vă ofer pacea. Care este răspunsul vostru?

Preoții clătinară din cap, mormăind, și după mutrele lor, Tarzan își dădu seama că propunerea nu le convenea. Cum consfătuirea lor dura prea mult, Tarzan se infurie.

— Veți asculta ordinele reginei voastre și vă veți întoarce în Opar împreună cu ea, sau de nu Tarzan va chema toate fiarele junglei și veți pieri până la unul. La mi-a salvat viața pentru ca să vă salveze pe voi. Nu știu ce s'a făcut cu cuțitul vostru sfânt, dar vă puteți face altul. Reluați drumul Oparului împreună cu marea voastră regină.

La vorbele lui, începură iarăși discuții și problema părea de nerezolvat, când înfine, unul din preoți luă o hotărâre bruscă și apropiindu-se de Tarzan, zise:

— Șeful nostru Cadj vroia să vă sacrifice pe amândoi Zeului Strălucitor, dar, eu și toți tovarășii mei, suntem gata să ne înapoiem în Opar împreună cu regina noastră.

— In cazul acesta, sunteți mai numeroși împotriva unuia singur, observă Tarzan. Ce vă pasă de părerea lui Cadj? Plecați, și dacă șeful vostru sa opune, arătați că e mai bine să tacă.

Această soluție mulțumi pe toți așa că gesticulând cu pumnalele îl obligară pe Cadj să îngenuncheze. Atunci, Tarzan se apropie de acesta și îi spuse:

— Cadj, La se întoarce in templu sub protecția preoților și cea a lui Tarzan. Voi ucide pe oricine care se va revolta împotriva ei. Tarzan va veni în Opar înaintea lunei noi și dacă i s'a întâmplat ceva lui La, va ucide imediat pe Cadj.

Inspăimântat, acesta jură că se va supune ordinelor marei preotese!

— Iar voi ceilalți să vegheați asupra lui La, pentru ca atunci când se va întoarce Tarzan, să o găsească în pragul templului, gata de a-l primi

— Da, zise tânăra preoteasă, La va fi acolo și te va aștepta până când vei veni. Repetă-mi însă că vei veni într'adevăr!

— Cine știe? murmură uriașul.

Și sărind pe o cracă, dispăru în jungla.

La rămase nemișcată o bucată de vreme, apoi suspinând adânc, cu un pas șovăelnic plecă în fruntea preoților pe drumul Oparului.

Două zile mai târziu, Tarzan își reaminti de punga cu pietricele strălucitoare. Se întoarse deci la locul unde o ingropase și cu cuțitul, săpă pământul acolo unde trebuia să se afle săculețul, dar nu mai găsi nimic.

Supărat, Tarzan se cufundă în gânduri și îi veni ideea că autorul acestui furt nu era altul decât fostul său tovarăș de drum. Așa că se hotărâ să pornească în urmărirea hoțului.

Urma era deja veche de trei zile și prin unele

locuri dispăruse chiar, dar Tarzan o regăsi fără greutate. Urcă deci spre nord, conducându-se după urmele pe care un european nu ar fi putut să le observe, dar care pentru el erau uşor de descifrat.

Era noapte când ajunse lângă palisada care înconjura orăşelul arab. Cocoţat în ramurile unui copac, încercă să vadă ce se petrece înăuntru.

Persoana urmărită se afla fără nicio îndoială acolo, dar în care colibă se ascunsese? Tarzan cunoştea puterea lui, totuşi îşi dădea seama, că dacă va intra singur înăuntru, va fi doborât.

Se hotărâ deci să aştepte o ocazie favorabilă şi să rămână ascuns în copac până ce toţi locuitorii oraşului se vor culca.

Când socoti că venise momentul prielnic, înconjură palisada, şi alegând un loc destul de îndepărtat de sentinelă, sări dintr'un salt peste zid.

Desigur, Tarzan îşi riscă viaţa, dar era un detaliu neglijent în ochii lui. Incepu deci să caute pe omul său. Nu avea nevoie pentru aceasta să intre în fiecare colibă. Mirosul îi era suficient ca să-l informeze despre prezenţa omului său.

Nu întârzie să găsească un cort, unde instinctul îi spuse că duşmanul său dormise. Intră înăuntru şi respiră cu atenţie emanaţiile aerului, apoi clătină din cap nemulţumit: omul pe care îl căuta, plecase. Nu-i rămânea decât să-şi continue drumul

Descoperi cu uşurinţă drumul apucat de Herper, dar trecând pe lângă o coliba, [illegible] se opri brusc: un nou parfum îi lovi narile, şi o amintire veche şi nesigură ca un vis puse stăpânire pe dânsul.

Acest parfum era al unei femei şi Tarzan simţea că această femeie avea pentru el o importanţă primordială, fără însă ca creerul său să fie capabil să întrezărească imaginea celeia careia îi aparţinea acest parfum.

La fel ca şi cortul, această colibă era goală şi Tarzan, intorcându-i spatele, porni din nou pe urma trădătorului afundându-se în junglă.

Cap. XV

FUGA LUI HERPER

Când Herper, după ce confecţionase un fel de păpuşă pe care o culcase în patul său, se strecurase afară din cort, se îndreptă direct spre coliba în care se afla prizonieră Jane Clayton.

In faţa uşei, se găsea o santinelă. Herper se apropie de acesta, îi şopti câteva cuvinte la ureche îi strecură un pachet de tutun şi pătrunse înăuntru.

Herper fiind unul din principalii locotenenţi ai lui Ahmed Zeck, avea voie să intre peste tot,

aşa că paznicul nu-l opri ca să vadă pe prizonieră.

In şoaptă, Herper murmură în franceză:

— Lady Greystoke! Unde eşti? Sunt d. Frécoult!

Nu obţinu niciun răspuns şi aprinse în grabă un chibrit: coliba era goală.

Mirarea lui Herper fu adâncă. Cât pe aci să-i ceară explicaţii santinelei, uitând situaţia critică în care se afla, dar în acel moment privirea îi fu atrasă de o deschizătură, practicată în zidul de pământ al colibei, destul de largă ca să poată trece un corp omenesc.

Inţelese că Jane Clayton reuşise să evadeze şi atunci se gândi la propria lui aventură.

Viaţa lui depindea de distanţa pe care o va pune între Ahmed Zeck şi el, când arabul va observa fuga lui. In planul ce şi-l făcuse, socotise să fugă cu lady Greystoke, şi aceasta din două cauze:

Prima, era că îşi va atrage mulţumirile înaltelor personalităţi engleze şi va reuşi poate să găsească mai târziu un adăpost în Anglia, dacă crima comisă de el împotriva superiorului său, va fi descoperită.

A doua cauză era că proiectase să se îndrepte spre posesiunile britanice din Africa Orientală, şi fără nicio îndoială că numele lady-ei Greystoke i-ar fi uşurat intrarea, îndepărtând orice bănuială asupra adevăratei sale personalităţi.

Aşa că fu foarte dezamăgit de dispariţia ei, care spulbera prin aceasta toate proectele lui.

Murmurând o înjurătură, ieşi brusc din coliba, şi fără a spune un cuvânt santinelei, se îndepărtă cu paşi mari într'o direcţie opusă celei a cortului lui Ahmed Zeck.

Trecu palisada într'un punct pe care-l reperase de mult în vederea unei astfel de împrejurări.

La câţiva kilometri înaintea lui, Jane Clayton, clătinându-se, se agăţa în aceiaşi clipă de ramura unui copac în care se urcase pentru a scăpa de atacul unei fiare flămânde.

Evadarea ei fusese destul de uşoară. Găsise pe pământ un pumnal uitat în coliba în care fusese încarcerată şi imediat hotărârea ei fu luată.

N'o văzuse nimeni şi, timp de o oră, înaintă în junglă, orientându-se după poziţia stelelor pentru a se îndrepta aproximativ spre nord.

In clipa aceia, auzul ei o avertiză că o fiară era pe urmele ei, şi se căţără repede în copacul cel mai apropiat.

Herper avu norocul să nu fie neliniştit în fuga sa, de niciun animal, aşa că îşi continuă mersul până în zori.

Din nenorocire, când răsări soarele, avu desagreabila surpriză să observe în depărtare un călăreţ arab pe urma lui. Era unul din oamenii

trimişi de Ahmed Zeck, lansaţi de bandit în toate direcţiile pentru a pune mâna pe fugar.

Evadarea Janei nu fusese încă descoperită în momentul când urmăritorii lui părăsiseră oraşul.

Herper se ascunse imediat într'un tufiş şi rămase nemişcat, cu speranţa că urmăritorul va trece pe lângă el, fără să-l observe.

Auzea acum foarte bine galopul calului şi inima incepu să-i bată cu putere, când o primejdie mai apropiată şi mai teribilă era să se abată asupra lui.

In tufiş, la câţiva paşi de el, observă o mişcare suspectă. Aproape imediat, doi ochi strălucitori în umbră, îl îngheţară de spaimă. Deosebi silueta unui leu care se pregătea să sară asupra lui.

In acel moment, călăreţul apăru, şi avu nenorocita inspiraţie să încetinească mersul calului, pentru a examina drumul mai bine.

Cu un suspin de uşurare, Herper văzu leul întorcând privirea dela el, şi îndreptând-o asupra noului venit.

Atunci, o nouă grijă îl cuprinse pe fostul locotenent. Leul va aştepta poate până ce arabul se va îndepărta pentru a sări asupra lui? Nu! în momentul când işi punea această întrebare disperată, leul execută un salt formidabil şi căzu asupra călăreţului pe care-l trânti la pământ.

Calul scoase un nechezat de groază şi făcu un salt care-l aduse tocmai lângă Herper. Acesta nu pierdu nicio clipă şi sări în şea, chiar în mo-

mentul când armăsarul, înspăimântat, se repezea ca o săgeată spre vest.

Fostul ofițer era un călăreț desăvârșit, dar totuși nu reuși să oprească calul din fuga lui.

O jumătate de ceas mai târziu, un uriaș, pe jumătate gol, care-și croia drum prin junglă, ajunse la fața locului unde se desfășurase această scurtă dramă, și dilatându-și nările, adulmecă cu atenție. Mirosul sângelui îl lovi imediat în nas, miros amestecat cu cel al lui Nüma, leul.

Uriașul clătină din cap și ciuli urechile. Auzi la o mică distanță un zgomot de fălci, care-l făcu să înțeleagă că leul era ocupat cu devorarea victimei.

Sărind din copac, se apropiă de animal. Victima era oare omul urmărit de el? se întreba Tarzan. In orice caz, urma acestuia se oprea acolo, dar uriașul nu găsi nicăeri punga sa care conținea pietricelele colorate ce i se furaseră.

Nemulțumit că își pierduse definitiv jucăriile sale, Tarzan se îndepărtă cu părere de rău.

Deabia părăsise luminișul, când un războinic negru, care înainta fără zgomot trecu prin acel loc. Era Mugambi care încerca să regăsească urmele stăpânei sale fugare.

Toată ziua, își continuă drumul, neoprindu-se decât din când în când pentru a o chema pe lady Greystoke. Fidelitatea acestui credincios servitor era cât pe ce să-i devie fatală.

De mai multe luni, Abdul Murak, comandând

un detaşament de soldaţi abisinieni, era în căutarea jefuitorului arab Ahmed Zeck, care, cu un an înainte, îndrăznise să cumpere nişte sclavi de pe teritoriul stăpânului său.

Ori, din ajun încă, Abdul Murak şi soldaţii lui erau pe urmele pe care Herper şi Mugambi le lăsau îndreptându-se spre Est.

Călăreţii se pregăteau să-şi instaleze tabăra când Herper, fără să bănuiască de prezenţa acestui detaşament, apăru trăgând calul de frâu.

Imediat fu înconjurat de soldaţi şi condus în faţa comandantului care-i puse mai multe întrebări.

Herper afirmă lui Abdul Murak că este francez şi că venise in Africa să vâneze, dar că fusese atacat de necunoscuţi şi că nu scăpase de masacru decât printr'o minune.

Seful îi explică în câteva cuvinte scopul expediţiei. Dându-şi seama că hazardul îl făcuse să se întâlnească cu un duşman al vechiului său asociat Ahmed Zeck, Herper recăpătă increderea şi imediat trecu pe seama arabului, atacul caravanei sale.

Totuşi temându-se ca întâmplările lip*ci să nu-l facă să cadă din nou în ghiarele vechiului său asociat, Herper îl hotărî pe Abdul Murak să renunţe la expediţia lui, afirmându-i că Ahmed Zeck era în capul unei trupe numeroase şi îndrăzneţe.

Faptul acesta îl convinse pe Abdul Murak, care renunţă la planul său de represalii fără prea

mult regret şi dădu ordin oamenilor să se întoarcă, începând de a doua zi dimineață, în direcția taberei.

După amiaza era înaintată, când atenția santinelelor fu atrasă de nişte strigăte, care repetau mereu acelaşi nume:

— Stăpână! Stăpână!

La un semn al lui Murak, câțiva soldați înaintară în direcția vocei, ascunzându-se cu precauție în tufişuri şi se întoarseră douăzeci de minute mai târziu, trăgând pe Mugambi prizonier după ei.

Negrul fu imediat condus în fața lui Abdul Murak şi avu surpriza să găsească aşezat lângă şeful arab de Jules Frécoult, francezul care fusese oaspetele stăpânului şi pe care Mugambi îl văzuse pentru ultima oară în oraşul lui Ahmed Zeck unde părea a sta foarte comod...

Mugambi nu-şi manifestă însă mirarea, ci explică lui Abdul Murak că e un biet vânător, aparținând unui trib din Sud şi ceru să fie pus în libertate, dar Murak văzând statura superbă a războinicului, se hotărî să-l înroleze în garda stăpânului său.

De voie, de nevoie, Mugambi trebui să se supună în fața acestei decizii.

Infine, detaşamentul porni şi Mugambi, la fel ca şi Herper trebui să înainteze încadrat de doi paznici înarmați. Deabia atunci Herper îşi dădu seama că e şi dânsul prizonier. Protestele sale nu folosiră la nimic, aşa că trebui

să se încline în fața acestei decizii.

Mugambi luă lucrurile mai puțin în serios, sperând dealtfel că va reuși să scape chiar în seara aceasta, sau a doua zi. In cursul drumului, încercă să-l tragă de limbă pe Herper, dar acesta era foarte morocănos. In schimb, află alt lucru interesant.

Trupa își stabilise tabăra tocmai la marginea unui râu. Așa că soldații profitară de această ocazie ca să se spele.

Cei doi prizonieri, cerând permisiunea să se scalde și ei, primiră autorizația și începură să se desbrace în grabă de hainele lor.

Mugambi observă atunci un obiect, pe care tovarășul lui încerca să-l ascundă în haine. Herper era atât de nervos încât obiectul îi scăpă din mână și se rostogoli pe pământ și o parte din conținut se vărsă.

Războinicul Wazir văzuse adeseori pietre prețioase în stare brută și nu avu nicio îndoială asupra valoarei lor. Atenția îi fu însă în special atrasă de obiectul în care se aflau aceste pietre: o pungă de piele pe care Mugambi o recunoscu imediat ca fiind a stăpânului său.

Herper se aruncase asupra pietrelor și le strânse imediat. In acelaș timp, aruncă o privire plină de neîncredere asupra tovarășului său, care indiferent încerca cu piciorul răceala apei.

A doua zi dimineață, Abdul Marak avu necazul să constate că războinicul negru pe care

avea de gând să-l înroleze în garda stăpânului său, fugise în timpul nopţei.

- Comandantul trupei murea de necaz şi-l întrebă pe Herper dacă nu auzise ceva. Dar acesta habar nu avea.

De cum fu sigur că e singur, Herper îşi cercetă vesta cu o mână tremurătoare şi scoase un suspin de uşurare constatând că punga de piele era la locul ei. O clipă, crezuse că fugarul furase conţinutul pungei!...

Cap. XVI

TARZAN SE INTOARCE PRINTRE MAIMUŢE

Ahmed Zeck, însoţit de doi oameni credincioşi, se îndreptase în linie dreaptă spre Sud, pentru a tăia retragerea dezertorului.

El trimese mai mulţi călăreţi în toate direcţiile însă că erau puţine şanse ca Herper să poată scăpa.

Pe la prânz, Ahmed şi doi din oamenii lui se opriseră pentru un scurt repauz într'un luminiş. Zeck era prost dispus. Nu numai că fusese înşelat de un necredincios, dar mai mult încă, giuvaericalele pe care le zărise îi scăpaseră! Într'adevăr, Allah nu-l mai ocrotea pe servitorul său!

Din fericire, se gândi arabul pentru a se consola, îi rămânea femeia albă pe care o va vinde pe un preţ bun, şi aurul îngropat lângă ruinele casei lordului Greystoke, dacă bineînţeles această poveste nu fusese inventată de locotenentul trădător.

Un zgomot uşor de ramuri călcate, atrase atenţia lui Ahmed Zeck. Duse puşca la ochi şi aşteptă nemişcat. In momentul următor, apăru printre crăci obrazul unei femei albe.

Crezându-se în siguranţă, necunoscuta păşi încrezătoare spre mijlocul luminişului, şi Ahmed Zeck işi reţinu cu greu o exclamaţie de necaz. Femeia aceia nu era alta decât prizoniera pe care o crede în bine păzită în tabăra lui.

Părea singură, dar Ahmed se hotără să aştepte, înainte de a pune mâna pe ea. Jane Clayton, inconştientă de primejdia ce o pândea, continua să înainteze in direcţia arabului.

In acest timp, de partea cealaltă a luminişului, doi ochi urmăreau silueta Janei Clayton. Tarzan, cu sprâncenele încruntate, încerca în zadar să-şi reamintească când şi unde mai văzuse pe acea femeie şi din ce cauză inima îi bătea atât de repede.

Un zgomot puternic într'un tufiş apropiat, atrase brusc atenţia tuturor persoanelor acestei scene, şi toţi în acelaşi timp observară un grup de antropoizi care răsăriră din tufişuri.

Cu un strigăt de spaimă, lady Greystoke se repezi înainte şi căzu aproape în braţele lui

Ahmed Zeck, care-l astupă gura cu mâna pentru a o împiedica să ţipe.

In acelaşi moment, Tarzan coborâ din copacul în care se instalase şi repezindu-se înaintea antropoizilor, începu să le vorbească prin strigăte şi mârâituri ordonându-le să atace pe arabi.

Ahmed Zeck, înspăimântat încercă să o târască pe Jane Clayton spre calul său, in timp ce ceilalţi doi arabi, deslegau în grabă hăţurile. Jane sbătându-se, întoarse capul şi-l zări pe Tarzan care se repezea spre dânsa.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, John! strigă ea, soseşti la timp!

Antropoizii, ascultând fără a înţelege de ciudata maimuţă albă, alergară supuse după el. Ahmed recunoscu cu uimire pe duşmanul pe care-l credea mort.

Atunci, ordonând oamenilor, să-l imite, duse puşca la ochi şi o descărcă asupra uriaşului. In acelaş timp, ceilalţi doi arabi, mai doborâră două maimuţe.

Salva înspăimântă pe antropoizi, care rămaseră încremeniţi lângă cele două maimuţe căzute şi Ahmed Zeck profitând de această scurtă pauză, înfipse pintenii în calul său, care porni ca săgeata, ducând în acelaşi timp şi pe lady Greystoke leşinată.

Câteva ore mai târziu, călăreţii arabi se înapoiară în oraşelul lor fortificat, iar lady Greystoke fu din nou aruncată în coliba din care crezuse că fugise pentru totdeauna.

De data aceasta, nu numai că santinelele fură dublate, dar Jane fu atât de strâns legată, încât îi era imposibil să se mai mişte.

Ahmed Zeck, aştepta sosirea oamenilor săi, dar fiecare dintre ei îi aduse un răspuns negativ, care-l umplu de furie şi necaz. Singur în cortul său, începu să se gândească la o pedeapsă exemplară pe care i-o va aplica în ziua când va pune mâna pe vechiul său tovarăş.

După ce le trecu prima spaimă, maimuţele se ocupară de tovarăşii lor. Unul din ei era mort, dar celălalt mai respira încă, la fel ca şi ciudata maimuţa albă care-i băgase în această aventură.

Tarzan fu primul care-şi veni în fire.

Ameţit, aruncă o privire în jurul său. Sângele îi curgea din umăr, dar rana era uşoară. Ridicându-se cu greu, îşi privi sălbatecii lui tovarăşi.

— Cine era femeia aceia? întrebă el în limba maimuţelor.

— Oamenii au luat-o cu ei, răspunseră maimuţele. Cine eşti tu, care ne vorbeşti în limba noastră?

— Sunt Tarzan, cel mai vestit dintre toţi vânătorii! In calea mea, toată jungla tremură şi tace! Sunt Tarzan! Am lipsit multă vreme, dar acum m'am întors printre poporul meu, poporul maimuţelor!

— Da, zise una dintre maimuţele mai în vârstă! E într'adevăr, Tarzan, îl recunosc. Cu atât mai

bine că s'a reîntors, de-acum înainte vom avea vânat din belşug.

Atunci, celelalte maimuţe se apropiară şi-l mirosiră cu atenţie pe Tarzan. Acesta rămase complect nemişcat, dar pândind fiecare gest al lor, gata de a sări la cea mai mică mişcare suspectă.

Antropoizii, totuşi, rămaseră satisfăcuţi de examenul lor, după care explicară lui Tarzan că se îndreaptă spre Est, dar acesta simţea totuşi o dorinţă ciudată de a urmări pe arabii care răpiseră pe femeia albă.

Avu nevoie de toată puterea lui de convingere, pentru a decide pe maimuţe să renunţe la prima lor direcţie, şi obţinu numai ca trupa să continue drumul urmat de arabi, ceva mai târziu, după ce vânătoarea va fi terminată în Est.

Tarzan acceptă această propunere, cu atât mai mult, cu cât rana sa îl făcea să sufere şi prefera ca aceasta să aibă timp să se cicatrizeze. Nu-şi putea da seama de ce era atras pe urma arabilor şi ar fi vrut cu tot dinadinsul să o salveze pe tânăra femeie, care deşteptase într'însul atâtea sentimente ciudate.

Totuşi nimic nu-i reamintea că femeia aceia era tovarăşa lui de mai mulţi ani şi creerul său amorţit era incapabil să-i redeştepte imaginile unei fericiri, care dispăruse odată cu nenorocitul său accident.

In fine, nu uitase încă de strălucitoarele pietricele şi spera că le va găsi în orăşelul arab.

Tarzan încercă să hotărască pe antropoizi să-l

însoţească în expediţia lui, dar refuzară cu toţi, cu excepţia lui Taglat şi a lui Chulk. Acesta din urmă era tânăr şi puternic şi dotat cu o inteligenţă mai vie, prin urmare avea şi o imaginaţia mai desvoltată. Avea o admiraţie fără margini pentru ciudatul uriaş alb şi era hotărât să-l urmeze peste tot.

Cât priveşte pe Taglat, era un animal foarte solid, dotat cu o muşchiulatură formidabilă. Temperamentul său recalcitrant îl izolase în scurt timp de tribul său, şi nutrea o ură puternică împotriva lui Tarzan, care habar nu avea de acest lucru.

Şiret, Taglat reuşise să-şi ascundă ura sa faţă de Tarzan, ţinut în respect de o inteligenţă omenească, căreia îi ghicea superioritatea.

In situaţia aceasta, Tarzan însoţit de cei doi antropoizi, reluă drumul spre oraşul lui Ahmed Zeck. Avu însă de furcă cu însoţitorii lui ciudaţi. A pleca spre o destinaţie bine definită era un lucru, a-şi reaminti această destinaţie, şi a nu te întoarce din drum, era alt lucru!

Se găseau destule distracţii pe drum, cărora o maimuţă nu le putea rezista.

La început, Chulk se repezise în grabă, ca şi cum orăşelul arab s'ar fi aflat la o oră de mers, cu toate că Tarzan îl prevenise că vor avea de mers mai multe ore. Acest zel dispăruse complecat după un sfert de ceas, deoarece Chulk descoperise un trunchiu gaunos în care se afla un stup de albine, şi când Tarzan neliniştit de dis-

pariţia maimuţei, îl zări, Chulk era ocupat să-şi lingă mâinile, după ce devorase, atât prăjitura de ceară... cât şi albinele!

Consimţi cu regret să-şi continue drumul, dar Tarzan nu era la capătul necazurilor. După o bucată de drum, constată că Taglat, la rândul său dispăruse. Pierdu un timp preţios cu căutatul şi când îl găsi, acesta şedea ghemuit la pământ şi contempla un rozător, care încerca să fugă şi pe care-l prindea mereu, întinzând numai braţul. Când fu plictisit de acest joc, Taglat îşi ronţăi victima fără multă ceremonie.

Astfel de incidente se repetau mereu, dar Tarzan trebui să le suporte, deoarece îşi făcuse un plan, în care avea nevoie de Chulk şi de Taglat.

Infine, pe o temperatură sufocantă, în a trei zi, simţurile desvoltate a celor trei tovarăşi îi înştiinţară că se aflau în apropierea taberei arabe. In tăcere, se apropiară târându-se; mai întâiu Tarzan, cu pielea lui bronzată, lucind de sudoare, apoi Chulk şi infine, Taglat.

Când ajunseră lângă palisada, care înconjura orăşelul se cocoţară în crăcile unui copac, pentru a spiona fără a fi văzuţi pe duşmanii lor.

Un călăreţ al cărui burnus alb flutura în vânt, ieşi în galop prin poarta cea mare a orăşelului, care se închise imediat în urma lui.

Tarzan făcu semn lui Chulk şi lui Taglat să rămână la locurile lor şi se repezi pe urma călăreţului. Dintr'un copac într'altul, el sărea cu

agilitatea unei veverițe fără a face prea mult zgomot.

Il ajunse uşor pe călăreț, care fusese nevoit să-şi încetinească mersul, deoarece pătrunsese sub bolta copacilor foarte deşi. Tarzan i-o luă înainte şi se aşeză pe o cracă, dedesubtul căreia arabul trebuia neapărat să treacă.

Un minut mai târziu, călărețul sosi. Moțăia din cap, pe jumătate adormit de căldură, şi de ritmul egal al calului. Deodată, i se păru că o greutate enormă îi cade in spate şi îşi pierdu cunoştința... Tarzan il doborâse cu o lovitură de pumn.

Uriaşul se întoarse lângă tovarăşii lui, încărcat cu burnusul victimei sale. Chulk şi Taglat examinară stofa cu curiozitate, o mirosiră, apoi nu se mai interesară.

Tarzan aştepta ca un nou călăreț să părăsească oraşul, care avu aceiaşi soartă ca şi primul. Infine, un al treilea arab care avu ghinionul să iasă din oraş fu şi el doborât şi culcat într'o groapa după ce fusese desbrăcat de hainele sale.

De data aceasta, Tarzan dispunea de materialul necesar executării planului său. Imbracă cu burnusurile pe cele două maimuțe, aşa încât aceştia, de bine de rău, aveau o aparență omenească, apoi îmbracă şi el pe al treilea.

Rămaseră ascunşi până noaptea târziu, printre ramurile copacului. Tarzan îşi fixase poziția colibei, în fața căreia două santinele şedeau de pază. Bănuia că acolo trebuia să se afle pri-

zoniera pe care voia să o salveze. Mai departe, observase un cort luxos, care trebuia să fie al șefului.

Chulk și Taglat se arătară la început încântați de hainele lor. Se jucau cu broderiile, miroseau satisfăcuți stofa și se priveau cu multă mândrie.

Dar situația aceasta nu dură mult. Chulk, care era o fire poznașă în felul său, trânti brusc capișonul burnusului lui Taglat, peste ochi încât acesta orbit începu să scoată strigăte pătrunzătoare.

Taglat nu era o fire prea veselă. Smulgându-și capișonul se repezi de gâtul lui Chulk mârâind amenințător și Tarzan deabia reuși să-i separe pe beligeranți.

Când se făcu întunerec, Tarzan își conduse tovarășii la celalalt capăt al orașelului și le ordonă să escaladeze palisada. Lucrul acesta fu repede făcut, și Tarzan se îndreptă imediat spre coliba unde credea că se află închisă prizoniera.

Mirosul său îl avertiză că nu se înșelase și, satisfăcut, se îndreptă spre cortul lui Ahmed Zeck, urmat de cele două siluete ciudate, care în umbră puteau trece drept niște servitori ai bratului arab.

Ahmed Zeck, era ocupat, în acel moment, să discute cu mai mulți șefi de-ai lui. Auzind zgomot de voci, Tarzan se opri în ușă, se ascunse în umbră și trase cu urechea.

Cap. XVII

JANE CLAYTON IN PERICOL

Locotenentul Albert Herper, neliniştit la gândul soartei ce-l aştepta în captivitate, căuta cu înfrigurare un mijloc de evadare, dar decând Mugambi fugise, soldaţii îl păzeau cu atenţie, de teamă ca nu cumva şi celălalt prizonier să imite exemplul negrului.

Herper se întrebă, la un moment dat, dacă nu ar fi bine să-şi sacrifice o parte din comoară pentru a i-o oferi lui Abdul Murak în schimbul libertăţii sale, dar se abţinu de teamă ca acesta să nu-şi oprească toate pietrele preţioase.

Nevoia îl făcu pe fostul ofiţer să găsească o soluţie care i se păru cea mai potrivită.

Ceru să vorbească cu Abdul Murak, care-l primi foarte rece.

— Ce doreşti? il întrebă acesta, pe un ton răstit.

— Libertatea, răspunse liniştit Herper.

Şeful zâmbi şi zice pe acelaş ton:

— Pentru astfel de aiureli ai venit să mă deranjezi?

— Vreau să plătesc, continuă Herper încăpăţânat.

De data aceasta, Abdul Murak începu să râdă în hohote:

— Vrei să plăteşti! zise el. Dar cu ce? Cu

zdrențele de pe tine? Poate că o să-mi spui că ai ascuns în buzunar vreo duzină de colți de elefant sau aur. Șterge-o mai bine, și dacă mă mai plictisești mult, ordon să te bastoneze.

Herper insistă. Era doar în joc libertatea lui.

— Ascultă-mă un moment. Dacă îți dau destul aur, încât zece oameni deabia să-l transporte, mă conduci până la cel mai apropiat port englezesc?

— Zece încărcături de aur! zise Abdul Murak. Ești nebun! Unde ai ascuns acest aur?

— Știu unde se află! afirmă Herper, și te conduc acolo dacă îmi promiți libertatea în schimb.

Abdul încetase să râdă și contempla pe Herper cu atenție. Acesta părea în toate facultățile sale... și totuși vorbea despre o cantitate de aur, la gândul căreia îl apuca amețeala pe arab!

— Admițând că iți aprob această cerere, continuă el pe un ton mai moale, la ce distanță se află acest aur?

— La vreo săptămână de mers, în direcția sudului, răspunse Herper.

— Dacă nu-l găsim în locul arătat de tine, știi care-ți va fi pedeapsa?

— Viața mea e în joc, zise Herper. Știu unde se află aurul, căci eram acolo când a fost ascuns.

— Ești gata să juri pe viața ta?

Herper făcu un semn afirmativ.

— Ei bine, în cazul acesta, îți promit ceeace îmi ceri, și vei fi liber chiar dacă găsesc mai

puțin aur. Dar până atunci, rămâi prizonierul meu.

— Bine, zise Herper. Putem pleca de mâine.

Abdul Murak făcu un semn de aprobare, apoi Herper ieșind din cort se puse la dispoziția păzitorilor.

A doua zi soldații avură surpriza de a primi ordinul de a schimba direcția drumului și să o apuce în spre sud .Așa că in aceiași noapte, când Tarzan pătrundea în lagărul lui Ahmed Zeck, celălalt grup își instala tabăra la câțiva kilometri distanță.

In acest timp, Ahmed Zeck dadea mai multe ordine locotenenților săi, in timp ce o umbră tăcută îl pândea din întunerec. Infine, locotenenții se retraseră, iar Zeck ieși și el din cort pentru a fuma o pipă sub cerul liber. Deabia se golise cortul, când o lovitură de pumnal, sfâșie stofa cortului, practicând o deschizătură, prin care se introduseră înăuntru două siluete care se mișcau fără zgomot în întunerec.

Erau Tarzan și Chulk. Taglat nu-i urmase. El dispăruse în umbră și se îndreptase imediat spre coliba unde era închisă Jane.

La ușă, cele două santinele schimbau între ele din când in când, câte un cuvânt, căscând somnoroase. Pe o grămadă de pae, Jane zăcea legată și reseminată cu soarta ei inevitabilă.

In acest timp, o ființă ciudată, îmbrăcată într'un burnus alb, se apropia târându-se. Tag-

Iat nu-şi putea da seama la ce-i putea servi deghizarea, aşa că în loc să înainteze direct spre santinele, instinctul îi ordonă să rămâie pe cât posibil invizibil în ochii acestora.

Aruncă o privire de jur împrejur. Santinelele nu erau decât la câtiva paşi de el, dar maimuţa nu îndrăzni să se expună loviturilor acestor oameni înarmaţi care posedau poate acele „bastoane de foc" care fac zgomot mare şi ucid fără milă.

Se hotărî să procedeze altfel, aşa că se cățără uşor în frunzişul unui copac care se întindea deasupra colibei, ai cărei pereţi din lut uscat erau acoperiţi de stuf.

Deodată, cei doi păzitori auziră un zgomot puternic şi tresăriră, fără a-şi da seama în primul moment de natura zgomotului.

In acest timp, Taglat care căzuse cu toată greutatea lui pe fragilul acoperiş de trestie, o apucă pe Jane în braţe şi încercă să o târască.

La vederea umbrei uriaşe, tânăra femeie se sperie, apoi se simţi mai liniştită. Acela care apăruse atât de neaşteptat nu putea fi altul decât salvatorul ei? Aşa că nu încercă să-i reziste!

Taglat, cu prizoniera sa în braţe se repezi spre uşa colibei pe care santinelele o deschiseră, tremurând. La vederea celor doi oameni, maimuţa avu un moment de şovăială, dar hotărându-se brusc, se repezi înainte, cu colţii rânjiţi

amenințător, în timp ce paznicii înspăimântați căzură în genunchi, crezând că-l văzuseră pe dracu!

Atunci, triumfător, animalul porni spre palisadă pe unde intraseră în oraș, împreună cu Tarzan. Puterea formidabilă și viteza cu care misterioasa ființă o ducea, o umplură pe Jane de uimire. Ea îl chemă ușor pe nume, fără a obține vreun răspuns.

Ajungând lângă palisadă, maimuța nu ezită mult și din două salturi fără a da drumul prizonierei, se afla de cealaltă parte a barierei. De data aceasta, Jane era sigură că se află în brațele soțului său.

Ajuns într'un mic luminiș, la o distanță respectabilă de orășel, salvatorul ei se opri și-i dădu drumul în iarbă. Brutalitatea gestului o surprinse pe Jane, care scoase o ușoară exclamație. In acelaș moment, animalul enervat de stofa care-i împiedica mișcările, își smulse burnusul.

Cu un strigăt de groază, Jane leșină la vederea monstrului care se afla în fața ei, în timp ce ascuns într'un tufiș învecinat, Numa, leul își închidea pupilele sale aurii, în fața dublei prăzi care i se oferea...

In mod conștiincios, Tarzan răscolise tot cortul lui Ahmed Zeck, dar nu găsi sacul său cu pietricele. Convins că pietricelele lui nu se aflau în cort, Tarzan se hotărî să caute pe prizonieră, înainte de a-și continua cercetările

Făcând semn lui Chulk să-l urmeze, ieşi din cort, prin acelaş loc pe unde intrase şi lipindu-se de colibe, se îndreptară spre locul unde era Jane prizonieră.

El observă cu mirare lipsa lui Taglat, dar obişnuit cu obiceiurile acestuia nu-i dete mare importanţă. Apropiindu-se de colibă, uriaşul observă un grup de arabi care vociferau în jurul porţei. Işi spuse atunci că deghizarea lui Chulk, nu era îndeajuns de bună, din apropiere, aşa că-i ordonă să-l aştepte în cealaltă parte a satului.

Maimuţa îl ascultă, şi Tarzan trăgându-şi capişonul burnusului peste obraz, se apropie fără să se gândească că era singurul printre cei ce-l înconjurau, care avea un arc, săgeţi şi o lancie şi că armele acestea vor atrage atenţia asupra lui.

Işi făcu drum prin mulţime şi ajunse aproape de pragul uşei, când unul din arabi îi puse mâna pe umeri, strigându-i:

— Cine este acest om?

Reflexul lui Tarzan fu instantaneu. Uitând orice prudenţă, doborî pe om cu o lovitură de pumn, apoi repezindu-l în aer, îşi continuă drumul printre arabii înmărmuriţi.

Descoperi imediat că coliba era goală şi mirosul lui Taglat îl lovi în nări.

Atunci Tarzan scoase un urlet de furie, groaznic, ceeace făcu pe arabi să se dea iarăşi înapoi. Aceştia se priveau uimiţi. La ce vrăjitorie diabolică erau martori? Sub ochii lor, un om în-

trase în colibă, şi acum se auzea răcnetul unei fiare sălbatice, dinăuntru!

Dintr'o privire, Tarzan observă spărtura din acoperiş, făcută de Taglat, şi dintr'un salt se agăţă de unul din stâlpii acoperişului şi dispăru prin acelaşi loc, pe unde pătrunsese antropoidul.

Când arabii îşi veniră în fire, traseră mai multe salve, şi pe urmă deabia îndrăzniră să se apropie de colibă, pe care o găsiră dealtfel goală, spre uimirea şi spaima lor.

De mai multe minute, Tarzan se repezise pe urmele lui Taglat. Il strigase pe Chulk, dar acesta nu-i răspunse. O furie năprasnică îl cuprinsese pe uriaş: Taglat îl trădase, Chulk îl abandonase, prizoniera îi scăpase şi nu reuşise să-şi găsească pietricelele colorate. Intr'adevăr, mare ghinion!

Foarte repede, el descoperi urma femeii albe şi a răpitorului ei, şi continuă să înainteze cu repeziciune, gândindu-se la planurile lui de răsbunare.

In acest timp, în luminişul inundat de lumina lunei, Taglat privea cu furie la prizoniera sa leşinată şi o scutura cu putere, întrebându-se în creerul său rudimentar, dacă nu era moartă.

Poate că Tarzan ar fi reuşit să vie la timp pentru a o salva pe Jane, deoarece Numa se pregătea să sară asupra pradei sale, dar fata-

litatea decise altfel. Vântul își schimbă brusc direcția, așa că mirosul care-l conducea pe uriaș se risipi și acesta trecu la două sute de metri de luminiș, fără a bănui tragedia care se desfășura în apropierea lui.

Cap. XVIII

LUPTA PENTRU COMOARA

Deabia în zori, Tarzan observă că pierduse urma lui Taglat. Se consolă însă repede, fiind sigur că o va găsi în curând. Se hotărî să mănânce și să doarmă, apoi urma să plece la vânătoarea maimuței. Jungla era mare, dar experiența lui Tarzan îi era suficientă ca să-l regăsească pe Taglat!

Tarzan porni în urmărirea lui Bara, cerbul. Timp de o jumătate de oră, se îndreptă spre est. Apoi spre uimirea lui, zări prada care fugea departe înaintea lui, întorcându-se din drum speriată.

Tarzan deabia avu vreme să se cațere într'un copac pentru a se putea arunca asupra prăzii, după metoda sa favorită.

Se întrebă, ce putea să fi speriat într'atât pe cerb. Poate că Numa, leul, sau Gheefa, pantera? Dealtfel puțin îi păsa, era gata să-și apere prada împotriva periculoaselor fiare ale junglei, căci

în afară de muschi, poseda un lucru superior tuturor: inteligența.

In momentul când Bara trecea pe sub ramura fatală, se poticni sub greutatea ce-i căzu în spate și căzu la pământ, în timp ce o lamă îi tăia gâtul, de unde se scurse un val de sânge cald.

Tarzan se grăbi, gândindu-se mereu la vânătorul rival care fugărise pe cerb. Așa că aruncă victima pe umeri și se cățără din nou pe copac, cercetând cărarea din ochi.

Drumul rămase însă pustiu, dar în curând uriașul auzi zgomotul produs de tropăitul cailor. Mai mulți călăreți se apropiau.

În sfârșit apărură, în timp ce Tarzan ascuns în frunziș, își tăia o halcă de carne și începu să înfulece cu nesaț din carnea încă caldă.

Aruncă o privire distrată asupra escortei care defila sub el și deodată se opri din mâncat.

Unul din călăreți ridicase capul și Tarzan îl recunoscu imediat: era omul pe care-l căuta de mult. Din prudență el nu-și manifestă uimirea prin niciun gest.

Albert Herper călărea printre Arabi, fără a bănui primejdia ce-l amenința. Tarzan îl examina în acest timp prin frunzișul copacului, pentru a vedea dacă are punga de piele asupra lui.

Și în timp ce călăreții își continuau drumul spre sud, o siluetă uriașă se luă după ei, ducând în spinare corpul însângerat al unui cerb. Tarzan știa într'adevăr că nu va avea timp să vâneze,

în afară de muschi, posedà un lucru superior tuturor: inteligența.

In momentul când Bara trecea pe sub ramura fatală, se poticni sub greutatea ce-i căzu în spate și căzu la pământ, în timp ce o lamă îi tăia gâtul, de unde se scurse un val de sânge cald.

Tarzan se grăbi, gândindu-se mereu la vânătorul rival care fugărise pe cerb. Așa că aruncă victima pe umeri și se cățără din nou pe copac, cercetând cărarea din ochi.

Drumul rămase însă pustiu, dar în curând uriașul auzi zgomotul produs de tropăitul cailor. Mai mulți călăreți se apropiau.

În sfârșit apărură, în timp ce Tarzan ascuns în frunziș, își tăia o halcă de carne și începu să înfulece cu nesaț din carnea încă caldă.

Aruncă o privire distrată asupra escortei care defila sub el și deodată se opri din mâncat.

Unul din călăreți ridicase capul și Tarzan îl recunoscu imediat: era omul pe care-l căuta de mult. Din prudență el nu-și manifestă uimirea prin niciun gest.

Albert Herper călărea printre Arabi, fără a bănui primejdia ce-l amenința. Tarzan îl examina în acest timp prin frunzișul copacului, pentru a vedea dacă are punga de piele asupra lui.

Și în timp ce călăreții își continuau drumul spre sud, o siluetă uriașă se luă după ei, ducând în spinare corpul însângerat al unui cerb. Tarzan știa într'adevăr că nu va avea timp să vâneze,

Unde le mai văzuse înainte? Pentru ce acei oameni le dădeau atâta importanţă? Cui aparţineau?

Îşi reaminti că fuseseră îngropate de negri. Acele lingouri aparţineau negrilor; Herper se pregătea să le fure, aşa precum îi furase şi lui săculeţul cu pietre colorate! Ochii lui Tarzan fulgerară de furie.

In acest timp, o nouă trupă de oameni apăru din pădure. Aceştia traversară în galop câmpia, îndreptându-se spre bungalow-ul ars

Abdul Murak fu primul care-i văzu, dar deja noui sosiţi parcurseseră jumătate din distanţă. Ordonă oamenilor săi să încalece şi să se pregătească de luptă. In plin centru al Africei, nimeni nu poate şti dacă un nou sosit este prieten sau duşman.

Herper, sarind in şea privi la rândul său pe călăreţii care soseau şi îngălbeni.

— E Ahmed Zeck şi banda lui! murmură el la urechea lui Abdul Murak. Au venit să pună mâna pe aur.

In acelaş moment, Ahmed Zeck observă grămada de aur şi înţelese că altcineva i-o luase înainte. Arabul deveni nebun de furie. De la un timp încoace, toate îi ieşeau pe dos! Nu reuşise să pună mâna pe diamante, Herper dezertase de două ori, femeia albă fugise şi iată că acum i se fura şi comoara pe care o credea în siguranţă.

Puţin îi păsa cine erau acei necunoscuţi. In orice caz, ştia că nu vor ceda aurul fără luptă. Cu un strigăt sălbatec, Ahmed Zeck, dădu un

ordin scurt oamenilor săi şi înfigându-şi pintenii în coapsele calului, se repezi asupra duşmanilor săi.

In spatele lui, învârtindu-şi puştile lor lungi deasupra capului şi scoţând strigate sălbatece de război, hoarda sălbatecă a arabilor il urmă.

Oamenii lui Abdul Murak ii primiră cu o salvă care goli câteva şei, dar deja arabii erau peste ei, şi săbiile, pistoalele şi puştile intrară în acţiune.

Ahmed Zeck observând pe Herper în mijlocul duşmanilor săi işi făcu drum până la el. Fostul ofiţer, inspăimântat la vederea lui, intoarse calul şi încercă să se degajeze din luptă pentru a fugi.

Şeful arabilor strigă un ordin unuia din locotenenţii săi şi se repezi după fugar.

In timp ce unul urmarea pe celalalt, şi galopau furioşi in direcţia pădurei, in urma lor bătălia continua cu furie. Din fundul ascunzătoarei sale din tufişuri, Tarzan asista la lupta ce se desfăşura în jurul său care-l împiedica ca să se repeadă şi dânsul după Herper şi arab.

Oamenii lui Ahmed Zeck erau cu mult superiori în număr decât ceilalţi şi incetul cu încetul, oamenii lui Abdul Murak erau decimaţi. Tarzan era dinainte sigur de rezultatul bătăliei, dar continua să supravegheze evenimentele, pentru a se folosi de cea mai mică împrejurare de a scăpa din cercul furios ce-l inconjura.

Incepu deci să se târască prin tufişuri şi în

acelaş moment, un arab şi un pirat îşi împinseră caii, până la liziera tufişului, continuând să încrucişeze săbiile cu furie.

Arabul îşi împingea adversarul, încetul cu încetul în tufişul spinos, aşa că Tarzan era să fie călcat de calul războinicului negru. In acel moment, atins de o lovitură de sabie, arabul căzu la pământ.

Tarzan întrevăzu atunci mijlocul ca să scape. Inainte ca armăsarul speriat de căderea călăreţului s'o fi luat-o la fugă, un urias gol îi sări în spate...

Cu mâna sa de oţel, apucă frâul şi arabul uimit se pomeni în faţa unui duşman nou, care părea că eşise din pământ, în locul celui căzut.

Dar acest nou adversar nu era înarmat cu o sabie. Singurele sale arme erau un arc şi o lance, ce le avea pe spate. Maurul revenindu-şi din prima lui surpriză se repezi asupra lui cu sabia ridicată. Ii repezi o lovitură formidabilă în capul uriaşului, dar nu tăie decât aerul, căci Tarzan execută o săritură cu calul, şi înainte ca hoţul să fi avut timp, să încerce o nouă lovitură, un braţ muschiulos îl apucă de umeri şi îl smulse din şea...

Ţinându-l înaintea lui, ca pe un scut, Tarzan îşi croi drum în galopul calului printre duşmanii lui. După ce traversă rândurile lui, aruncă la pământ pe arab şi se repezi în direcţia pădurei.

Timp de încă o oră, bătălia continuă cu furie în jurul bungalowului în ruine, până în momentul

când ultimii arabi fură doborâți sau puși pe fugă. Numai o mână de oameni reușiră să scape din masacru și printre aceștia și Abdul Murak.

Arabii victorioși adunară lingourile de aur și așteptară întoarcerea stăpânului lor. Bucuria lor la vederea grămezilor de aur, era temperată de amintirea pe care le-o lăsase apariția uriașului gol, galopând printre ei. Toți îl cunoșteau pe Tarzan, regele Maimuțelor; știau prea bine că acesta era dușmanul răufăcătorilor din junglă și fură cuprinși de groază la gândul că vor avea să dea piept cu acela pe care-l credeau mort.

Bine înțeles, fiind superstițioși, arabii erau siguri că aveau de aface cu fantoma lui Tarzan. Ei aruncau priviri speriate în jurul lor, temându-se să nu apară pe neașteptate teribila întruchipare.

In acest timp, din spatele unei perdele de trestii [illegible] războinici negri, le urmărea cele mai mici gesturi...

Intr'adevăr, din înălțimea colinelor, războinicii Waziri auziseră zgomotul luptei și se grăbiseră să coboare în câmpie. Trecuseră atunci râul prin vad și înaintaseră printre trestii până la câteva sute de metri de grupul arabilor.

Timp de o jumătate de oră, aceștia așteptară întoarcerea lui Ahmed Zeck, temându-se ca să nu apară din clipă'n clipă Tarzan. Infine, unul din ei spuse în gura mare că pleacă să-l caute pe Ahmed Zeck. Imediat toți ceilalți se urcară în șea...

— Aurul e în siguranța aici, exclamă unul din locotenenți. Am distrus toți dușmanii noștri și nimeni nu va veni să ni-l ia. Să plecăm în căutarea lui Ahmed!

Un minut mai târziu, bandiții galopau în mijlocul câmpiei, ridicând un nor de praf, în timp ce din spatele trestiilor răsărea o trupă de războinici negri ce se târau în tăcere spre locul unde comoara din Opar, mai zăcea adunată pe pământ.

Cap. XIX

AHMED ZECK FACE O DESCOPERIRE NEPLACUTA!

Când ajunse în pădure, Herper avea un oarecare avans asupra lui Ahmed Zeck, dar acesta, dispunând de un cal mai bun, câștiga teren. Galopând cu disperare, fostul ofițer apucă pe o cărare îngustă, formată de fiarele pădurii în vegetația tropicală. In spatele său, auzea vocea lui Ahmed Zeck, strigându-i să se oprească, dar în loc să asculte, Herper nu se gândea decât să mărească distanța între el și urmăritor.

Două sute de metri mai încolo, un copac doborît bara drumul. Un cal odihnit ar fi sărit ușor peste acest obstacol, dar calul lui Herper era obosit: se poticni și căzu.

Ofițerul reuși însă să se degajeze de sub animal și se ridică. Apucându-l de frâu, încercă să ridice calul în picioare, dar nu reuși. In timp ce Herper îl cravașa cu sălbătăcie, Ahmed Zeck apăru la capătul cărării.

Imediat, Herper abandonă intenția lui de a-și mai ridica animalul și adăpostindu-se după corpul acestuia, deschise focul asupra arabului.

Gloanțele loviră pieptul armăsarului, căluții de Ahmed Zeck și-l doborî, la vreo sută de metri de locul de unde Herper se pregătea să tragă din nou. Șeful arab imită imediat metoda ofițerului și se adăposti la rândul său în spatele calului doborît. Cei doi adversari, trăgând și ascunzându-se reciproc, începură [illegible] armele.

In acest timp, Tarzan se apropia de liziera pădurei. El auzise detunăturile produse de lupta celor doi foști complici și părăsind calul, o apucă pe drumul său preferat, luând-o printre crăcile copacilor.

Ajunse repede într'un loc de unde putea să asiste la lupta ciudată care se desfășura sub el.

Când unul, când celalalt din luptători, se ridica deasupra adăpostului său improvizat, trăgând repede un glonte, apoi se ascundea pentru a-și încărca arma.

Herper avea mai puține cartușe decât Ahmed. El fusese înarmat în grabă la începutul luptei, de către Abdul Marak, și își dădu seama c'

foarte curând, odată cu tragerea ultimului cartuş, va fi la discreţia banditului.

Işi dădea seama că în acel moment va pierde atât comoara cât şi viaţa, aşa că începu să caute disperat un mijloc ca să scape. Inţelese că singura lui posibilitate de salvare era să facă apel la lăcomia lui Ahmed Zeck.

Nu-i mai rămase decât un singur cartuş, când profitând de o pauză a luptei, îi strigă cu voce tare pe adversarul său.

— Ahmed Zeck! strigă el. Allah singur ştie numele aceluia dintre noi care-şi va lăsa oasele aici, dacă vom continua lupta aceasta stupidă.

Arabul nu răspunse.

— Ceeace tu vrei, e conţinutul pungei pe care o port la brâu, nu-i aşa? continuă Herper. Eu ţiu mai mult la viaţa şi libertatea mea, decât la posesiunea acestor pietre preţioase. Fiecare să aibă deci parte de ceeace doreşte şi drumurile noastre să se despartă in pace! Voi depune punga pe cadavrul calului meu, in aşa fel încât să o poţi vedea, iar tu, depune puşca pe spatele armăsarului tău. In cazul acesta, mă voi îndepărta, dar înainte de toate să-mi promiţi că nu mă vei urmări. Aşa precum ţi-am spus, nu doresc decât viaţa şi libertatea!

Arabul se gândi mai mult timp în tăcere. Răspunsul său fu influenţat de faptul că el însuşi nu avea prea multe muniţii şi nu putea să ştie dacă Herper se afla în aceiaşi situaţie

Infine, se decise să răspundă.

— Du-te câine! urlă el, şi lasă punga la vedere! Eu îmi depun puşca cu patul întors spre tine, şi acuma, şterge-o!

Atunci, încet, Herper scoase punga dela piept. Cu regret îi mângâiă conţinutul rotund. Dacă ar fi putut să scoată câteva pietre! Dar Ahmed Zeck veghia şi nu pierdea un gest al fostului său acolit.

Oftând cu părere de rău, Herper aşeză punga pe şeaua calului, apoi apucând puşca se îndepărtă.

Ahmed Zeck îl urmări din ochi până ce dispăru şi chiar atunci, mai aşteptă puţin temându-se de o cursă. Temerile sale dealtfel erau justificate, căci Herper imediat ce se depărtă din câmpul vizual al arabului, se adăpostise după un copac, de unde putea să ochească locul, unde se afla încă preţioasa pungă. Ducând puşca la ochi, aştepta momentul când Ahmed Zeck va veni să ia comoara.

Dar arabul era prea viclean, ca să se expuie unei surprize de acest gen. Cu puşca lui lungă în mână, începu să se târască încet pe mâini şi pe genunchi, încât să nu ofere nicio ţintă duşmanului care l'ar fi pândit.

Işi continuă drumul, în acest mod, până în clipa când se află în dreptul calului ucis. Punga zăcea acolo, pe şeaua animalului, al cărui corp ara drumul.

Herper, în spatele copacului său, ardea de nerăbdare, întrebându-se din ce cauză întârzia

arabul să vînă pentru a-şi însuşi punga. Deodată, observa ţeava unei puşti care ieşea dintr'un tufiş, la câtiva centimetri de pungă, şi până să-şi dea seama de şiretenia arabului, acesta petrecu extremitatea armei în limba pe care forma cureaua pungei şi o atrase în frunzişul unde şedea ascuns.

Nici măcar un moment, Ahmed Zeck nu-şi expuse corpul, iar Herper nu îndrăznea să tragă ultimul cartuş care-i rămăsese, fără a fi sigur că îşi va atinge mortal adversarul.

Foarte satisfăcut de el însuşi, Ahmed mai avansa puţin în junglă, căci i se păruse că vede printre frunzişul pomilor, silueta lui Herper, gata de a trage.

Fostul ofiţer nu îndrăznea să-l urmărească şi rămase o bucată de vreme nemişcat şi nehotărît, contemplând cărarea cu o privire decepţionată.

Tarzan, bine ascuns în ramurile unui copac, văzuse deasemeni punga şi o recunoscuse. Înainta, trecând dintr'un copac într'altul, în spatele arabului, tăcut ca şi moartea.

Când Ahmed se opri într'un luminiş şi se aşeză pentru a contempla pietrele, Tarzan se opri şi el, exact deasupra lui.

Trecându-şi limba peste buzele uscate, arabul revărsă punga, întinzând mâna stângă pentru a culege preţiosul conţinut.

Nu aruncă decât o privire asupra pietrelor, încruntă sprâncenele, scoase o exclamaţie de furie şi aruncă pietrele la pământ. Continuă să

golească punga, cercetând cu atenție fiecare piatră pe care o arunca după aceia la pământ. Când termină, lovi iarba cu piciorul și de necaz începu sa-și smulgă hainele de pe dânsul.

Tarzan asistă la acest spectacol fără a înțelege nimic. Il lăsase pe arab să-și facă de cap, pentru a vedea ce va urma după ce va pune mâna pe pungă. Odată curiozitatea lui satisfăcută, avusese de gând să se arunce asupra lui și să-i smulgă pietricelele colorate.

Dar purtarea arabului îl umplu de mirare. Acesta, după ce-și potoli furia, aruncă punga și apucă pușca de țeavă și începu să se târască prin iarba în direcția unde se afla Harper ascuns.

Când Ahmed se îndepărtă indeajuns, Tarzan se dădu jos din copac și începu să strângă conținutul pungei. Deabia atunci înțelese din ce cauză se înfuriase arabul.

In locul pietrelor strălucitoare care atrăseseră, prima oară, atenția uriașului, pietrele care căzuseră din pungă nu erau altceva decât pietricele rotunde, ca acelea ce se găsesc în râuri!

Cap. XX

JANE CLAYTON ȘI FIARELE JUNGLEI

Mugambi, după ce își recăpătase libertatea și reușise să înlocuiască diamantele din punga lui

Herper, cu un pumn de pietricele culese din râu, întâmpina numeroase dificultăți. Fusese nevoit să traverseze o regiune a pădurei pe care nu o cunoștea, unde nu reușise să găsească apă, și pe unde vânatul era rar. Așa că după mai multe zile de mers, se pomeni atât de epuizat încât deabia putea să meargă.

Își adună însă toate puterile ca să-și construiască un adăpost pentru la noapte. In zori, își astâmpără puțin foamea mestecând câteva rădăcini.

Mai multe bălloace cu apă stătută îi salvară de la moarte. Dar era într'un hal de slăbiciune generală, când ajunse în fine pe malul unui râu, care curgea prin mijlocul unei regiuni unde fructele creșteau din abundență și unde reuși să prindă și ceva vânat.

Dându-și seama că mai avea mult de mers, înainte de a ajunge la frontiera Wazirilor, Mugambi se hotărî să rămână câteva zile în acea regiune pentru a-și recăpăta forțele.

Intr'o zi, în timp ce gonea după o antilopă, o pereche de ochi sălbateci îl urmăriră cu atenție din înălțimea unui boabab. Erau ochii amenințători ai unei maimuțe. Iar această maimuță era Chulk.

La drept vorbind, Chulk contempla pe negru mai mult cu curiozitate decât cu ură. Atenția lui fu în special atrasă de punga cu ornamente de aramă strălucitoare pe care negrul o purta la brâu.

Deaceia, Chulk îl pândi cu atenţie lângă coliba pe care acesta şi-o construise.

Când Mugambi intră în mica locuinţă şi adormi din cauza căldurei, maimuţa se dădu jos din copac şi pătrunse în colibă lângă negru!

Se apropie de el şi examină echipamentul acestuia, şi fără a-l deştepta, apucă punga, pe care Mugambi înainte de a adormi o pusese alături de el, împreună cu cureaua care-i servea drept centură.

Chulk fugi imediat după aceia şi se refugiă în copacul său. Deabia când Mugambi se deşteptă, observă că îi dispăruse punga. Sări imediat în picioare, neliniştit. Cum reuşise să dispară punga?

Imaginaţia naivă a lui Mugambi crezu că vreun spirit îi jucase această farsă. Totuşi începu să caute urmele lăsate de hoţ.

Descoperi amprenta uşoară a unui picior, care era aproape ştearsă. Mugambi însă cunoştea prea bine jungla, încât îi fu imposibil să se înşele asupra identităţii sale.

Foarte mirat de descoperirea sa, începu să caute direcţia pe care o luase maimuţa, dar numai Tarzan ar fi putut urmări drumul urmat de Chulk, aşa că Mugambi trebui să renunţe la urmărire.

Nemulţumit de aceasta, îşi zise că se odihnise destul. După puţin, el se afundă din nou în junglă pentru a ajunge mai repede în regiunea natală.

In timp ce Taglat, nimit, contempla victima leșinată, Numa leul se apropie de el fără zgomot.

Deodată, un răcnet teribil atrase atenția lui Taglat. Tresărind, voi să fugă, dar era prea târziu caci fiara se năpustise spre el.

Antropoidul se știa pierdut. Totuși, instinctul de conservare ii dictă să lupte până la sfârșit și cu salbatecie iși infipse colții în gâtul dușmanului care-l sfâșia.

Urletele maimuței, amestecate cu racnetele leului se repercutara in adâncul junglei.

Cele două fiare se rostogoleau cu furie pi iarba. Totuși victoria leului era sigura; acesta reuși în cele din urmă să sfâșie pieptul gorilei, care sucombă imediat în urma acestei rani.

Atunci Numa, clatinându-se puse o labă pe resturile victimei sale, care mai palpitau inca și aruncând o privire dușmănoasă în jurul său, căută dușmanul care ar fi indrăznit să-i dispute prada.

Dar nimic nu i se oferi privirei sale, decât corpul nemișcat și legat al femeii leșinate. Totuși privirea lui nu se putu sustrage de pe forma nemișcală a Janei Clayton; așa că, părăsind corpul maimuței, incepu să se târască spre noua sa victimă.

Leșinul adânc in care era cufundată nenorocita o scuti de a-și da seama de soarta groaznică ce o aștepta.

Cu o labă nepăsătoare, fiara împinse corpul, încercând să-și dea seama dacă era un cadavru.

Strigătul strident al unei păsări îi atrase atenția și părăsind corpul femeii, se întoarse lângă resturile maimuței pe care începu să le sfâșie.

In acel moment, Jane se trezi din leșin. In fața groaznicului spectacol, reuși să-și păstreze sângele rece pentru a nu scoate nici un țipăt, dar se simți înghețată de spaimă.

Iși dădu imediat seama că leul ucisese antropoidul. Se hrănea acum cu corpul acestuia, dar ce va face după ce își va termina masa?

Dacă ar fi putut cel puțin să se libereze.

In mod mașinal, mișcă brațul și fu foarte mirată constatând că legăturile i se slăbiseră și că putea să se deslege cu ușurință.

Intr'adevăr, Taglat încercase să le rupă și forța lui uriașă slăbise rezistența frânghiilor ce o legau pe Jane. Fără a-și da seama în urma cărui fapt își datora libertatea, tânăra femeie începu să se gândească la situația ei. Cum va reuși să scape fără a atrage atenția fiarei de lângă dânsa?

Copacul cel mai apropiat se afla la cel puțin cincizeci de metri și leul se găsea numai la douăzeci de pași de ea! Orice tentativă de fugă ar fi fost imediat surprinsă de fiară care nu s'ar fi lăsat lipsită de așa o pradă.

O singură șansă îi rămânea Janei, și această șansă depindea numai de dispoziția fiarei. Dacă Numa era obosit, după ce se va sătura, poate că se va uita cu indiferență după o pradă de care nu mai avea nevoie și o va lăsa să fugă.

Jane își zise totuși, că nu trebuia să se bazeze pe o șansă atât de problematică. Așa că în tăcere începu să se târască în direcția copacului, apoi se opri, cu inima svâcnindu-i puternic, nemișcată în aceiași poziție ca și înainte.

Leul nici nu-și întoarse ochii spre ea. Din nou se îndepărtă puțin și repetă aceiași tactică. Numa continua să sfarme oasele victimei sale, fără a parea că se interesează de ceeace se petrece în jurul său.

De data aceasta, Jane nu se afla decât la câțiva metri de copac și se încordă pentru a se ridica și a sări pe cea mai apropiată cracă, când în momentul în care se ridica, fiara întoarse brusc capul și îi aruncă o privire teribilă.

Sudoarea se prelingea pe fruntea nenorocitei, care se simți paralizată de groază. Timp de o clipă, care i se păru un secoi, leul contempla fără a se mișca, și tensiunea nervoasă care pusese stăpânire pe Jane era atât de puternică încât deabia se abținu să nu țipe.

Infine, Numa își continuă masa, dar urechile ciulite arătau acum, că este foarte atent.

Dându-și seama că până și cel mai mic gest va fi auzit de leu, Jane se hotărî să riște totul într'o singură încercare și să caute să ajungă din două sărituri până la copac.

Incleștându-și dinții pentru a-și stăpâni nervii, sări în picioare, dar aproape în același timp sări și leul, care răcnind teribil se repezi după ea. Când un leu se hotărește să alerge, nimic nu

poate fi comparat cu iuțeala lui și cu toate că salvarea se afla la câțiva pași de ea, Jane simți fălcile fiarei închizându-se la câțiva centimetri de ea, când în fine reuși să se refugieze în copac pe jumătate leșinată de spaimă.

Fiara, mai rămase timp îndelungat la piciorul copacului unde prada sa dispăruse și nu se hotărî să plece decât când se întunecă. De cum se îndepărtă, hienele și șacalii, atrași de mirosul sângelui, alergară pentru a curăța locul, așa că Jane se hotărî să rămână in copac până a doua zi dimineața.

Se instala deci în furca a două crăci și zdrobită de emoție, fu cuprinsă de un somn adânc, din care nu se deșteptă decât în momentul când cântecul păsărelelor o trezira.

Numa dispăruse, iar din maimuță nu mai rămăsese decât câteva oase. Torturată de foame și sete, Jane își continuă drumul, încercând să se îndrepte spre casa ei distrusă, cu speranța că va întâlni un detașament de Waziri, lângă care s'ar fi simțit în siguranță.

Pe neașteptate tăcerea junglei fu turburată de zgomotul neașteptat al unei împușcături, urmată în curând de altele.

Ce însemna aceasta? Primul gând ce-i trecu prin cap, fu că arabii și Wazirii se băteau din nou. Jane se apropie cu băgare de seamă de locul luptei apoi se ascunse în frunzișul unui copac.

Auzi vocile a doi oameni, apoi apăru un om

la cotitura unei cărări, cu o pușcă în mână cercetând cu atenție împrejurimile.

Jane recunoscu imediat pe Jules Frécoult. Se pregătea să-l strige, fericită că găsise un prieten, când deodată il văzu sărind intr'o parte și ascunzându-se intr'un tufiș.

Probabil că era urmărit de cineva și Jane își reținu strigătul, ca să nu atragă atenția dușmanului. Deabia se ascunse, când apăru silueta unui arab îmbrăcat în alb care se târa în tăcere pe urmele lui. Din ascunzătoarea sa, Jane vedea perfect pe cei doi oameni. Ea il recunoscu pe Ahmed Zeck, care ii distrusese casa.

In acelaș timp, Frécoult, pe care ea il credea un prieten, duse încet pușca la ochi și ținti pe arab. Jane își dădu seama că lupta dintre cei doi oameni se da pe viață și pe moarte.

Ahmed se oprise în mijlocul cărării. Cu privirea lui pătrunzătoare, cercetă toate tufișurile, dar silueta lui îmbrăcată în alb, constituia o țintă ideală pentru Herper.

Urmă o detunătură, și Ahmed se prăbuși mort la pamânt. Herper scoase atunci un suspin de ușurare, și își șterse sudoarea de pe frunte.

Se pregătea să se apropie de corpul dușmanului său, când se auzi chemat de o voce plăcuta. Ridică ochii, și mirat zări pe Jane Clayton, care cobora încet dintr'un copac și se apropia cu mâinile întinse ca să-l felicite pentru victoria sa.

Cu toate că rochia îi era sfâșiată și murdară,

niciodată Jane nu fusese mai frumoasă ca în acel moment, când crezând că găsește un prieten, înainta spre el cu zâmbetul pe buze, în timp ce Herper simțea cum inima îi bate cu putere la vederea acestei viziuni încântătoare.

Cap. XXI

IARAȘI PRIZONIERA!

Herper își dădu seama că Jane nu știa de rolul jucat de el în toate aceste întâmplari. Ea îi povesti aventurile sale și, vorbind despre moartea soțului ei, ochii i se umplură de lacrimi și în zadar se căsni sa-și calmeze plânsul.

Imi pare rau, zise Herper, jucându-și la perfecție rolul, dar nu sunt mirat de cele ce mi-ai spus. Acest demon — il arata pe Ahmed — teroriza toată regiunea. Wazirii d-tale sunt toți exterminați sau in sclavie. Bandele înarmate ale lui Ahmed ocupă toată regiunea și singura noastră ...nsă este să ne îndepărtăm cât mai repede, ... ajungem in lagărul banditilor, înainte ca a-...stia să afle de moartea șefului lor și să reușim ...obține o escortă pentru a ajunge la coastă.

„Cred că vom reuși, deoarece am fost oaspe...le acestui hot, și oamenii lui nu vor putea sa ...tie că mi-am schimbat părerea despre el, de când am descoperit ticăloșiile lui.

„Să plecăm deci, doamnă, numai să-mi dați voe să reiau dela Ahmed un anumit obiect ce mi l-a furat.

Zicând aceste cuvinte, Herper se apropiă de cadavrul arabului şi-l căută cu înfrigurare. Spre marea lui surprindere, punga nu se mai afla asupra lui. Il ridică şi începu să caute obiectul, în special conținutul, dar nu regăsi nimic, deşi, spre mai mare siguranță, merse până în locul unde se găsea cadavrul calului lui Ahmed.

Surprins, necăjit şi neliniştit, se întoarse lângă Jane şi zise simplu:

— N'am găsit nimic, şi nu mai am timp să caut. Să mergem!

Două zile mai târziu, Herper însoțit de Jane, mereu credulă, ajunse la porțile orăşelului arab. Santinelele îl primiră pe Herper cu uimire, deoarece ştia de cearta ce exista între şeful lor şi lo o'erent şi mirarea lor nu mai cunoştea margini

Fără să-şi piardă cumpătul, Herper se îndreptă spre omul de încredere al lui Ahmed însărcinat să-i țină locul în lipsa lui. El îi povesti cu o mutră de om inocent o întâmplare inventată de el; prizoniera pe care o adusese cu el nu putea fi decât o dovadă a bunei lui credințe şi Mahomed Bey nu-i mai puse nicio întrebare stânjenitoare.

Din nou, Jane fu condusă, sub o gardă straşnică, în coliba pe care o mai ocupase, dar Herper avu timp să-i strecoare câteva cuvinte de încurajare la ureche.

După ce-şi linişti astfel victima, locotenentul trădător se îndrepta din nou spre cortul lui Mahomed Bey, unde arabul era ocupat cu fumatul.

Pe drum, el se întrebă cât timp va trebui oamenilor lui Ahmed să se înapoieze in orăşel cu corpul şefului lor. Chestiunea aceasta era nespus de gravă, căci de ea depindea şi viaţa lui.

— Salut! frate, zise Mahomed Bey.

— Salut! răspunse Herper.

Urmă o scurtă pauză, apoi arabul continuă:

— Stăpânul meu Ahmed era sănătos ultima oară când l'ai văzut?

— Niciodată nu a avut mai puţine griji ca acum! răspunse laconic Herper.

Arabul nu răspunse şi trase un fum din lulea.

— Şi dacă ar fi mort? zise Herper pe neaşteptateâ în timp ce un plan nou îi trecea prin cap.

Arabul încruntă sprâncenele şi scoase din gură ţeava de fildeş din care fuma.

— M'am gândit mult, decând te-ai întors, Herper, zise el. Am trăit pe lângă Ahmed mai mulţi ani, şi nici mama lui nu-l cunoaşte mai bine decât mine. Nu iartă şi nu uită niciodată. Aceasta, o ştii şi tu şi în consecinţă dacă te-ai reintors, înseamnă că e mort. Am înţeles sensul răspunsului tău când mi-ai spus adineori că Ahmed a scăpat de toate grijile din lumea asta.

Privindu-l scrutator, arabul continuă:

— Ahmed e deci mort, nu o nega, dar spune-mi pentru ce ai venit aici. Dacă mai ai pietrele despre

care mi-a vorbit Ahmed, nu văd pentru ce nu am pleca împreună spre Nord pentru a împărţi aceste pietre între noi, precum şi răscumpărarea femeii albe. Ei! ce zici?...

Un rânjet viclean apăru pe buzele arabului în timp ce se uita la interlocutorul său. Atitudinea lui Mahomed Bey uşura mult pe Herper. Era încântat de a constata că Mahomed nu se sinchisea prea mult de moartea şefului sau, dar pe de altă parte nu ştia cum să eschiveze chestiunea pietrelor preţioase, căci arabul nu l'ar fi crezut când i-ar spune că le-a pierdut.

— Ei bine, zise el după o scurtă pauză, Ahmed este mort, doborît de abisinienii care m'au luat şi pe mine prizonier. In cursul luptei, am reuşit să scap, dar nu cred ca vreunul din oamenii lui Ahmed să mai trăiască, şi aurul pe care a vrut să-l desgroape se află acum în mâinile duşmanilor noştri. Aceştia probabil că sunt acum în marş spre lagărul nostru, ca să pedepsească toată banda lui Ahmed. Sunt foarte numeroşi şi dacă nu ne grăbim vom împărtaşi soarta lui Ahmed Zeck.

Mahomed îl asculta în tăcere. Nu credea nici pe jumătate cele spuse de Herper, dar puţin îl interesa.

— Dacă te însoţesc spre Nord, voi avea jumătatea din pietre şi răscumpărarea femeii? întrebă el.

— Da! răspunse Herper hotărât.

— Ei bine, zise Mahomed Bey, în cazul acesta, voi da ordin ca să pornim mâine dimineață.

Arabul se ridica, dar Herper întinse mâna pentru a-l opri.

— Așteaptă puțin, zise el. Să ne gândim mai întâiu la numărul de războinici care ne vor însoți. și dacă vom fi îngreunați de femeile și copii lor, Abdul Murak ne va ajunge repede din urmă. Mai bine ar fi să alegem pe cei mai puternici și să prevenim pe cei care rămân că plecam spre Vest. Vor pune astfel pe urmăritorii noștri pe un drum fals...

— Nici șarpele nu e atât de șiret ca tine, Herper, zise Mahomed zâmbind. Ne vor însoți numai douăzeci de oameni și ne vom îndrepta la început spre Vest, atâta timp cât vom fi în raza orașului!

A doua zi diminea̦ta, Jane, după o noapte fără somn, auzi un zgomot puternic de voci în jurul colibei sale și văzu apărând, puțin timp după aceia, pe Frécoult, însoțit de doi arabi. Așa zisul aliat, îi taie frânghiile și îi întinse un codru de pâine, șoptindu-i să aibă curaj, deoarece planul lui era pe drumul cel bun.

Aproape imediat, fu urcata in șeaua unui cal. O mică trupă în mijlocul căreia se afla calul ei, părăsi orașul îndreptându-se spre Vest, dar o jumătate de oră mai târziu, direcția oblică brusc spre Nord.

Herper nu schimbase decât puține cuvinte cu Jane, dar el avusese grijă să-i spună ca se purta astfel pentru a nu pierde încrederea arabilor.

Locotenentul o găsea din ce în ce mai fermecătoare.

Dacă Jane sau Mahomed ar fi citit gândurile care traversau creerul lui Herper, pe care-l credeau amândoi aliatul lor, s'ar fi îngrozit...

In ziua doua, Mahomed începu să galopeze lângă calul ce o ducea pe Jane şi tânăra femeie se simţi neliniştită sub privirile arzătoare şi admirative ce i le arunca omul, de sub burnusul său.

Intr'adevăr, Mahomed Bey era fascinat de frumuseţea tinerei femei, şi îi trecu prin gând că s'ar putea lipsi de suma pe care va putea să o obţie pentru ea, păstrând femeia doar pentru el.

Dacă Herper se va opune, îl va omorî şi va păstra în modul acesta şi toate pietrele, pe care acesta nu i le arătase încă.

Se întoarse din nou lângă Jane. Era într'adevăr minunată! Se apropiă de ea şi îi zise în şoaptă:

— Ştii unde te duce acest european?

Jane surprinsă, clătină din cap în mod afirmativ.

— Te duce să te vândă ca slavă.

Jane întoarse capul fără a răspunde. Se temea să nu dea în vileag viclenia lui Frécoult.

— Ai putea totuşi să scapi de această soartă, continuă Mahomed, dacă primeşti ajutorul meu!

Şi îi apucă mâna cu forţa.

Lady Greystoke îşi degajă mâna şi scoase un strigăt de durere.

— Dă-mi drumul! strigă ea. Dă-mi drumul mizerabile, sau chem pe d. Frécoult.

— Frecoult? repetă el. Nu există nimeni cu numele acesta. Acela pe care-l crezi protectorul d-tale se numește Herper. E un mincinos, un idiot și un asasin. A ucis mai de mult pe căpitanul său, pe când era in armată și a venit să se angajeze în rândurile lui Ahmed Zeck.

Jane încercă să pară indiferentă, dar totuși, fără să vrea, îl ascultă.

— Numai mulțumită lui, Ahmed a putut să masacreze prin surprindere pe servitorii voștri, în lipsa soțului d-tale, reluă Mahomed. Își bate joc de d-ta. Crede-mă! singura d-tale salvare e numai Mahomed Bey!

Zicând aceste cuvinte, arabul dădu pinteni calului și o luă în capul trupei lăsând-o pe Jane cufundată în nesiguranța, căci aceste revelații cărora nu voia să le dea crezare, veneau să întărească anumite bănuieli cari o frământaseră nu de mult.

La fiecare baltă, cortul Janei era ridicat între cel al lui Mahomed și al lui Herper. O santinelă era pusă de fiecare parte a cortului și datorită acestor precauțiuni se socotise de prisos ca prizoniera să mai fie legată.

In noaptea aceia, Jane rămase o bucată de vreme, gândindu-se cu disperare la Tarzan, care probabil nu mai trăia din moment ce nu alerga în ajutorul ei și se cutremură la gândul soartei ce o aștepta.

Când înfine, reuşi să adoarmă, o umbră ieşi din cortul plasat în dreapta ei, murmură câteva cuvinte la urechea santinelelor care se îndepărtară şi intră tăcută în refugiul unde Jane se odihnea, zdrobită de oboseală şi de inimă rea.

Cap. XXII

FUGA SPRE JUNGLA

Herper, în cortul său, se gândea la multe. Observase cum Mahomed se ţinea pe lângă prizonieră şi spiritul său neincrezător il făcu să admită că lucrurile nu mai mergeau aşa cum trebue.

Totodată, o gelozie oarbă incepu să-l roadă şi se temea ca arabul să nu rapească pe tânăra femeie. Lucru ciudat, în ciuda tuturor proiectelor înfăptuite de el împotriva Lady Greystoke se considera totuşi protectorul ei faţă de Mahomed şi era convins că aceasta va respinge cu scârbă curtea arabului şi va accepta bucuros să devină soţia lui.

Se ridică, îşi puse cismele, îşi încinse cartuşiera, cercetă să vadă dacă revolverul era la locul sau şi aruncă o privire afară. Imaginaţia lui îl făcuse să ia o hotărire imediată. Un asemenea plan trebuia pus în aplicare fără întârziere. Când aruncă o privire afară, de mirare, făcu câţiva

pași înapoi. Santinelele care păzeau cortul Janei dispăruseră. Intr'adevăr, soarta ținea cu el! Va putea să-și pledeze cauza pe lângă Jane și o să o convingă cu binele sau cu răul să devie soția lui.

Cu băgare de seamă, pătrunse în cortul prizonieri. Razele lunei luminau patul de campanie pe care se odihnea Jane, și zări un bărbat aplecat asupra tinerei femei, apucând-o puternic de umăr...

Herper își dădu imediat seama că era omul care venise s'o rapească pe prizonieră. Fu cuprins de o furie oarbă. Nu, Mahomed nu va triumfa de data aceasta.

Dintr'un salt, se repezi asupra lui Mahomed. Acesta, cu toate că era mirat de acest atac neașteptat, nu se lăsă cu una cu două. Cu o mișcare violentă, îndepărtă mâinile lui Herper care deja se închideau pe gâtul său și la rândul său, trecu la atac.

Herper reuși sa-l lovească pe arab în obraz, trăsnindu-i un pumn formidabil, iar acesta ameţit se prăbuși la pamânt.

Dacă, în acel moment, Herper s'ar fi repezit asupra dușmanului său, ar fi terminat repede cu el, dar în loc să facă aceasta, avu proasta idee să-și scoată revolverul pentru a trage in el. Soarta vru ca arma să fie încurcată în teaca de piele și fostul locotenent pierdu un timp prețios

Inainte ca să-şi fi putut scoate revolverul, Mahomed îşi revenise în fire şi se repezi din nou asupra lui. Herper îi mai pocni un pumn, dar Mahomed reuşi să se ferească şi lovi la rândul său.

Luptându-se cu furie, cei doi rivali se rostogoliră pe pământ, în timp ce Jane cu ochii holbaţi de groaza, contempla în tăcere această luptă.

Herper, încerca disperat să-şi scoată revolverul din teacă. Cât priveşte pe Mahomed, acesta îşi trase un pumnal ascuţit dela brâu.

— Câine de creştin! murmură el cu ură, priveşte acest pumnal din mâna mea! Priveşte-l bine. Dacă ai un Dumnezeu roagă-te, căci ultima oră ţi-a sunat!

Si zicând aceste cuvinte, se repezi asupra lui Herper.

Cu sudoarea pe frunte, fostul ofiţer încercă pentru ultima oară să-şi scoată revolverul, dar nereuşind-se hotărî să folosească un şiretlic.

Aşteptă hotărit pe duşmanul sau, iar când acesta ridică braţul, sări brusc într'o parte.

Şiretenia reuşi. Târit de elanul său, Mahomed se împiedică şi căzu la pământ. In clipa următoare, fu iarăşi în picioare, dar între timp făcând un efort disperat, Herper reuşi să-şi scoată pistolul.

Trase. Un fulger de foc brăzdă întunerecul şi Mahomed se prăbuşi la picioarele Janei.

Aproape imediat, : not de voci se auzi de afară şi lagărul s. ... ştiptă. Fiecare se întreba de unde venise impuşcătura.

Jane se ridicase, cu mâinile întinse spre Herper.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc, prietene? zise ea emoţionată. Sunt cuprinsă de ...uşcări la gândul că am putut crede un singur moment calomniile pe care acest mizerabil le-a spus chiar astăzi asupra ta. Iartă-mă! Trebuia să-mi dau seama că un alb nu putea fi decât protectorul unei femei care face parte din rasa albă printre primejdiile acestei ţări teribile.

Herper rămase nemişcat, fără a apuca mâna ce i se întindea. Ceva mai puternic decât dânsul, îi interzicea să răspundă la elanul de încredere al tinerei femei care se punea astfel sub protecţia ei.

Arabii continuau să caute pe autorul impuşcăturei. Cele două santinele, pe care Mahomed le îndepărtase, propuseră să privească în cortul prizonierei.

Herper auzi oamenii apropiindu-se. Îşi dădea seama că dacă va fi socotit drept asasinul lui Mahomed, va fi imediat executat. Arabii erau în stare să-l rupă în bucăţi pe creştinul care îndrăznise să verse sângele şefului lor. Trebuia deci să găsească imediat o explicaţie care să liniştească momentan pe oameni.

Punându-şi revolverul în teacă, ieşi repede din cort, şi făcu faţă arabilor. Mai putu chiar să zâm-

bească în timp ce le făcea semn să se oprească.

Mahomed a venit să discute cu femeia albă în legătură cu răscumpărarea ei. Aceasta a vrut să profite pentru a fugi și a trebuit să tragă asupra ei. Nu e moartă, e numai rănită. Puteți să vă culcați liniștiți. Mahomed și cu mine vom veghia asupra prizonierei.

După ce spuse aceste cuvinte, se întoarse și pătrunse în cort. Arabii satisfăcuți de această explicație, se îndreptară liniștiți în corturile lor ca să-și continue somnul.

Când se află din nou față în fața cu Jane Clayton, Herper se simți cuprins de sentimente cu totul diferite, de cât acelea pe care le avusese când intrase prima oara în cort.

O forță mai puternică decât voința lui îl silea în acel moment să se opună instinctelor sale rele. Ori cât de jos ar ajunge un om decăzut, sentimentele de onoare in care a fost crescut nu dispar niciodată complect. Cuvintele Janei redeșteptaseră în Herper sentimente pe care le credea uitate de mult.

Pentru prima oară, își dădea seama de situația disperată în care se afla nenorocita prizonieră și se gândi cu rușine că toate nenorocirile care căzuseră asupra ei, se datorau numai intrigilor lui murdare.

Herper era însă mult prea corupt pentru ca conștiința lui să triumfe definitiv, dar în acest prim pas spre pocăire, avu sincera intenție ca

să repare tot răul pe care-l făcuse acestei inocente creaturi.

In timp ce se gândea, ascultând paşii arabilor care se indepărtau, Jane se apropie de dânsul.

— Ce vom face acum? întrebă ea. Mâine dimineaţa vor descoperi adevărul şi te vor ucide, când îşi vor da seama că l'ai doborît pe Mohamed.

Herper rămase o clipă tăcut, apoi se întoarse spre tânăra femeie.

— Am un plan, zise el. Acest plan cere însă curaj şi nervi rezistenţi, dar ai dovedit că ai aceste calităţi. Crezi că vei putea suporta ceeace îţi voi propune?

— Voi suporta ori şi ce decât să mă resemnez cu soarta ce ne aşteaptă, răspunse ea cu un zâmbet curajos.

— Trebue să te faci că eşti moartă, în timp ce eu te voiu scoate din lagăr, explică Herper. Voi spune santinelelor că Mohamed mi-a ordonat sa te îngrop în junglă.

— Dar cum te vor crede arabii?

— Nu îi cunoşti, zise Herper. Eu ştiu însă că pentru aceşti musulmani corpul unui creştin mort este un obiect de teamă. Vor admite imediat că Mohamed a avut oroare de acest cadavru şi că m'a însărcinat să-l debarasez. Şiretenia va reuşi, nu te teme!

Jane ridică din umeri, prea puţin convinsă.

— Să încercăm, zise ea în fine. Dar chiar dacă vom reuşi, ce voi face pe urmă?

— Te voi ascunde în junglă, într'un adăpost, zise Herper. Apoi mă voi întoarce în zori cu doi cai.

— Dar cum vei explica moartea lui Mohamed? mai zise ea. Moartea lui va fi descoperită înainte ca să poţi fugi!

— Nu voiu explica nimic, replică Herper enigmatic. Mohamed va avea singur grijă de aceasta. Eşti gata pentru ca să încerci această aventură?.

— Da.

— Aşteaptă, [illegible] mai întâiu o armă şi muniţii!

Şi Herper ieşi din cort. Se întoarse în scurt timp, ascunzând un revolver şi o cartuşieră.

— Eşti gata? întrebă el.

— Da.

— Atunci lasă-te să cazi pe spatele meu, cu capul, braţele şi picioarele înainte şi bălăbănindu-se. Reaminteşte-ţi că eşti moartă!

O clipă mai târziu, Herper traversa lagărul, ducând în spate un corp în aparenţă fără viaţă.

Un gard de spini fusese ridicat în jurul corturilor, pentru a fi apărate de fiare. Două santinele şedeau de pază lângă foc. Una din ele îl privi cu uimire pe Herper care se apropia.

— Cine eşti? strigă războinicul. Ce ai în spate?

Herper îşi dădu jos capuşonul burnusului pentru a-şi arăta obrazul.

— E corpul prizonierei, zise el. A murit din cauza rănei şi Mohamed mi-a cerut să o duc în junglă pentru a o îngropa conform obiceiului creştinesc.

Gâtlejul Janei se strânse de emoţie, aşteptând răspunsul arabului. Acesta îi va râde oare în nas auzind această poveste absurdă?

— Vrei să mergi singur, sau doreşti să te însoţesc? întrebă paznicul, fără ca vocea lui să trădeze cea mai mică surpriză.

— Voi merge singur, replică Herper continuându-şi drumul.

Pătrunse în desişul junglei ducând mereu în spate pe Jane pe care nu o depuse la pământ decât după ce se depărtase o bucată bună de lagăr.

Îi ajută după aceia să se caţere într'un copac, îi întinse apoi cartuşiera şi revolverul.

— Mâine dimineaţă, voiu veni să te iau. Fi curajoasă, Lady Greystoke, vom mai putea scăpa!

— Mulţumesc, răspunse ea. Ai făcut mult pentru mine şi îţi voiu fi recunoscătoare.

Herper nu-i răspunse, iar întunerecul ascunse roşeaţa ruşinei ce-i împurpură obrajii. Se întoarse repede şi o luă înapoi spre lagăr.

Dela postul său, santinela îl văzu pe Herper reîntorcându-se în cortul său, dar ea nu observă că imediat locotenentul ieşi afară şi se târî cu băgare de seamă spre cortul pe care-l ocupase

prizoniera şi unde zăcea cadavruf lui Mohamed Bey.

Se apucă atunci de o treabă complicată şi foarte periculoasă. Plasând cadavrul pe umeri, se târî din nou până la cortul lui Mohamed. Ajuns înăuntru, depuse corpuf pe patul de campanie al lui Mohamed şi caută revolverul defunctului. Când il găsi, scoase un glonte apoi strecură arma în mâna dreaptă a mortului.

Completă punerea în scenă rectificând aranjamentul hainelor lui Mahomed, care se boţiseră în timpul luptei, apoi după o ultimă privire se strecură în propriul său cort şi se băgă în pat.

A doua zi dimineaţă, fu deşteptat de vocea unuia din servitorii lui Mohamed care năvăli în cortul său.

-- Săriţi! strigă negrul. Vino stăpâne! Mohamed Bey e mort! S'a ucis cu propria lui mână!

Herper, la început, păru năucit de cuvintele servitorului, dar îşi recăpătă imediat prezenţa de spirit.

— Viu! zise el, îmbrăcându-se în grabă.

Arabii înconjurau cortul lui Mohamed şi vorbeau neconlenit. Când Herper sosi, gasi câţiva din ei adunaţi la capatâiul defunctului.

Herper se apleacă în tacere peste corpul arabului, apoi se întoarse spre ceilalţi.

— Cine a făcut aceasta? strigă el cu o voce ameninţătoare. Cine l'a ucis pe Mohamed Bey?

Se auziră proteste unanime din toate părţile:

— Mohamed nu a fost ucis, strigă un arab. E mort de propria lui mână. Allah fie lăudat, a ţinut să ne dea această ultimă probă!

Şi arabii arătară arma pe care acesta o mai ţinea în degetele inţepenite.

Herper se lăsă încetul cu încetul convins că Mohamed Bey şi-a luat viaţa cu propria-i mână şi ordonă la şase negri robuşti să transporte corpul lui Mohamed intr'o groapă adâncă care fu acoperită cu pietre mari, pentru a feri cadavrul sinucigaşului de pofta fiarelor junglei.

Planul lui Herper reuşise mai bine decât sperase. Briganzii, după o scurtă consfătuire, deoarece nu mai aveau niciun şef, hotărâră să se resfire, ducându-se fiecare spre tribul său.

Herper anunţă că în ceeace-l priveşte, intenţiona să ajungă pe coastă şi deoarece nu poseda nimic ce ar fi putut excita pofta arabilor, aceştia nu ridicară nicio obiecţiune şi fu lăsat să plece.

Lagărul fu ridicat a doua zi, iar arabii o luară într'o direcţie opusă faţă de cea apucată de Herper. Acesta mai aşteptă puţin, apoi se întoarse din drum şi se îndreptă călare spre copacul unde se ascunsese lady Greystoke!

— Jane! strigă el cu o voce veselă.

Nu obţinu niciun răspuns şi surprins repetă strigătul său, fără niciun rezultat.

In zadar, Herper cercetă nu numai copacul unde credea că se află Jane, ci şi copacii învecinaţi, dar nu găsi nicio urmă a tinerei femei...

Cap. XXIII

TARZAN IŞI RECAPATA MEMORIA

In timp ce Tarzan lăsa să i se strecoare printre degete pietrele ce se aflau în punga de piele, gândul său se îndreptă spre grămada de lingouri în jurul căreia se desfăşurase bătălia dintre arabi şi abisinieni.

Ce era acel metal? De unde venea? Ce însemna gândul ce-l obseda mereu, spunându-i parcă că acele bare jucaseră un rol într'o scenă despre care îşi reamintea vag, ca într'un vis? Unde erau amintirile sale? Tarzan clătină capul. In acelaş timp, imagini confuze i se perindau prin creer. Işi amintea frânturi din copilăria lui, petrecută printre antropoizi care erau fraţii lui şi cu care se socotea asemănător. Apoi, alte imagini tot atât de confuze, se ridicau în el, aparţinând, pare-se, altei lumi şi fără niciun raport cu restul reminiscenţelor lui.

Incet, cu greutate, se făcea lumină în bietul său creer lovit, care îşi recăpăta treptat facultăţile sale, paralizate temporar de lovitura primită de Tarzan in timpul cutremurului, când era să-şi piardă viaţa.

Figuri curioase i se perindau prin minte, dar nu reuşea încă să pună câte un nume la fiecare din ele. Totuşi o imagine revenea mereu, cu mai

multă persistenţă şi o bu...rie foarte plăcută îl cuprindea ori de câte ori îşi reamintea trăsăturile curate, ochii aceia albaştri şi părul auriu.

Cine era femeia aceia? Simţea că-i era foarte scumpă, dar în acelaş timp nu reuşea să-şi amintească când şi de unde o cunoştea şi nici în ce epocă a vieţii lui putea s'o situeze. Ba da!... îşi amintea de un oraş mare şi frumos!

Era un oraş cu clădiri de o înălţime prodigioasă, care formau şiruri neîntrerupte, iar pe străzile căruia circulau care de foc, cu o viteză excepţională...

Tarzan crezu, o clipă, că-şi regăseşte memoria dar în acelaş moment creerul lui convalescent îi sugeră imaginea acestei femei, lângă el în junglă, dându-i fructe culese de mâna lui... Obosit, renunţă să mai înţeleagă.

In orice caz, această femeie era puternic atrasă în memoria lui de un parfum insistent. In mintea lui, prizoniera lui Ahmed era strâns legată de Taglat şi ruinele în apropierea cărora se mai aflau încă barele de aur.

Tarzan îşi agăţă punga goală la brâu, şi suspinând apucă pe drumul ce ducea spre câmpie. La liziera pădurei, observă pe arabii care porneau în căutarea lui Ahmed. Invizibil, în frunzişul pomilor, îi lăsă să treacă şi continuă să înainteze spre ruinele căminului său, de care era cât pe ce să-şi amintească. Mergea încet, fără grabă. Nu eşi în câmpie deschisă, decât în ziua următoar^

Când ajunse lângă ruine, îl aştepta o surpriză: lingourile dispăruseră. Pământul călcat de cai şi oameni, nu păstrase nicio urmă. S'ar fi zis că barele de aur se evaporaseră în aer.

Tarzan avu impresia că toată lumea îşi bătea joc de el. Totul fugea de el: frumoasele sale pietricele, barele de metal galben, femeia a cărei imagine îl turbura, şi chiar memoria lui, care, capricioasă, părea câteodată că vrea să-i desvăluiască un secret, apoi recădea în neant.

Plictisit, uriaşul se hotărî să se întoarcă în junglă în căutarea lui Chulk. Timp de două zile, rătăci la întâmplare, hrănindu-se cu carnea cerbilor, bând din apa râurilor, şi dormind adânc. In dimineaţa celei de a treia zi, mirosul unui cal şi al călăreţului său îl lovi în nări. Imediat se strecură tăcut în direcţia de unde venea mirosul.

Observă, curând, un călăreţ singuratec şi recunoscu imediat pe omul care îi furase pietricelele.

Herper moţăia somnoros pe calul său, legănat de pasul egal al animalului, când pe neaşteptate o greutate considerabilă îi căzu în spate. Inainte ca să-şi fi dat seama ce i s'a întâmplat, era smuls din şea şi asupra lui se repezia un uriaş furios. Acum se afla întins pe pământ, cu pieptul sdrobit de genunchiul colosului, care-l fixa cu o privire furioasă.

Incercă să strige, dar sufocat, vocea i se opri în gât.

— Pietrele? strigă uriașul. Ce ai făcut cu pietrele pe care le-ai furat lui Tarzan?

Strânsoarea se slăbi puțin și Herper reuși să pronunțe câteva cuvinte.

— Ahmed arabul m'a silit să i le dau, zise el. A luat punga și tot ce se afla întrînsa.

— Știu asta, zise Tarzan, dar mai știu că pietrele din pungă nu mai sunt cele ale lui Tarzan. Arabul însuși nu le-a mai vrut și le-a aruncat înfuriat. Vreau și [illegible] mele frumoase. Unde sunt?

— Habar nu am! Nu știu! strigă Herper. Am dat săculețul lui Ahmed Zeck și nu știu ce a făcut el cu pietricelele.

— Și eu îți repet că știu asta și că am găsit săculețul și pietrele aruncate de Ahmed. Spune-mi unde le-ai ascuns, de nu, te omor ca pe un câine!

Herper încercă să scape din pumnul de fier care-l strângea și scoase un strigat sfâșietor:

— Dumnezeule! Lord Greystoke! zise el, ai fi în stare să comiți o crimă pentru un pumn de pietre prețioase?

Strânsoarea se slăbi, în timp ce o expresie ciudată apăru pe obrazul uriașului.

— Lord Greystoke? repetă Tarzan. Lordul Greystoke? Al cui e acest nume? Unde l'am mai auzit?

— E al d-tale! urlă Herper dornic să îndepărteze orice gând de omucidere din creerul lui Tarzan. Ai fost rănit de o stâncă în timpul cutremurului de pământ și ți-ai pierdut memoria.

Eşti John Clayton, lord Greystoke. Iţi aminteşti acum?

Tarzan rămase tăcut câteva clipe. Cu sprâncenele încruntate, se cufundă într'un proces de reconstituire care se efectua încet în haosul gândurilor sale. Numele de lord Greystoke, pronunţat în momentul când deja memoria lui făcea un efort formidabil, formase contactul care puse iarăşi în mişcare tot mecanismul delicat al memoriei sale.

Işi trecu o mână pe frunte, ca şi cum s'ar fi trezit dintr'un vis şi se ridică clătinându-se.

— Dumnezeule mare! zise el. Jane... soţia mea!

Apoi se întoarse spre Herper:

— Ce a devenit soţia mea? Bungalowul a fost incendiat... o ştii prea bine, deoarece eşti şi tu amestecat în această afacere... Da, acum îmi reamintesc, m'ai urmărit în Opar, mi-ai furat pietrele preţioase pe care le credeam că sunt nişte jucării... eşti un hoţ mizerabil şi să nu încerci să negi!

— E mai rău decât atât! pronunţă o voce calmă în spatele celor doi oameni.

Tarzan se întoarse uimit şi observă un bărbat bine făcut în uniformă, urmat de un detaşament de tiraliori negri.

— Acest om e un asasin, domnule, continuă ofiţerul. Il urmăresc de mult şi trebuie să răspundă în faţa justiţiei de moartea unuia dintre superiorii săi erarhici.

Tremurând, palid ca ceara, Herper aplecă capul în faţa Legii care venise să-l caute până inima junglei. Instinctiv, făcu o mişcare de fugă, dar Tarzan îl apucă de umăr şi-l opri:

— Aşteaptă puţin, zise el. Acest om are mai întâiu o răfuială cu mine. Când voiu termina cu el, îl puteţi aresta! Să-mi spună mai întâiu ce a devenit soţia mea.

Ofiţerul examina curios pe acest uriaş alb pe jumătate gol. Observase că, în ciuda ţinutei sale primitive, acesta se exprima într'o englezească corectă şi intrigat se întrebă cărei clase sociale aparţinea acest individ ciudat. Ori cum, el se răsvrăti împotriva pretenţiilor necunoscutului.

— Scuză-mă, zise el, făcând un pas înainte şi punând la rândul său mâna pe umărul lui Herper, dar acest om e prizonierul meu. Trebue să vie cu mine.

— După ce voiu termina mai întâi cu el, replică Tarzan calm.

Ofiţerul se întoarse spre soldaţii săi: zece din ei se desprinseră din grup şi se aşezară în jurul lui Herper şi al lui Tarzan.

— Legea şi forţa sunt amândouă de partea mea, zise ofiţerul zâmbind uşor. Nu mă sili să le întrebuinţez împotriva d-tale. Dacă ai ceva împotriva acestui om, poţi să mă urmezi şi să te adresezi tribunalelor.

— D-ta pretinzi că ai aceste drepturi, răspunse Tarzan, dar nu mi le dovedeşti cu nimic. Cât priveşte forţa d-tale e numai aparenţă. Mi

se pare că te afli pe un teritoriu britanic, pe care ai năvălit urmat de o trupă înarmată... Unde este mandatul d-tale de extrădare pentru a ridica pe acest om?

Ofiţerul îşi pierdu răbdarea:

Nu am nici timp, nici pofta să intru în discuţie cu un salbatec! strigă el. Daca nu vrei sa-ţi pară rău, îndepărtează-te!

Tarzan vru să reziste, dar un sergent care se afla în spatele său, îi trecu o pereche de cătuşe, iar Herper avu aceiaşi soartă!

Apoi, cu toate protestările lui Herper şi furia tăcută a lui Tarzan, trupa porni în marş cu prizonierii în mijlocul lor.

Pe înserat, coloana se opri lângă un izvor pentru a prepara masa de seară. Tarzan observă o siluetă păroasă în desişul pădurei pe care crezu că o recunoaşte, şi îi veni o idee. Scoase un strigăt puternic, şi din desiş auzi răspunsul.

Soldaţii şi întoarsera capetele, miraţi. Atunci Tarzan se hotărî să îi o'osească o şiretenie. Se adresă lui Herper, care şedea melancolic lângă el.

— Dacă îţi ajut să scapi, îi zise el în şoaptă, mă ajuţi să-mi regăsesc soţia?

— Desigur, răspunse Herper, cu grabă.

— Ei bine, atunci o să încep să-ţi vorbesc într'o limbă pe care nu o cunoşti, dar pe care o să te faci că o pricepi. Răspunde-mi, din când în când, printr'un mârâit oarecare, e tot ceeace îţi cer. Fuga noastră depinde de aceasta.

Herper făcu un semn că a înțeles și imediat de pe buzele lui Tarzan porniră niște mormăituri ciudate, care semănau, în mod ciudat, cu graiul maimuțelor și, uneori, cu lătratul unui câine.

Soldații negri priveau pe fiul junglei cu mirare, iar unii cu o teamă superstițioasă. Chiar ofițerul se apropie de ei și ascultă uimit discursul lui Tarzan căruia Herper răspundea cum putea mai bine.

Până la sfârșit, îi întrebă mirat, în ce limbă vorbeau.

Tarzan își dăduse imediat seama că acest brav soldat nu avea cunoștințe vaste în alte domenii decât milităria și răspunse simplu:

— E un dialect congolez, căpitane.

— Așa... hm... mi s'a părut și mie! Dar te rog în viitor să vorbești într'un dialect ca să înțeleg și eu.

Și zicând aceste cuvinte se întoarse la focul său.

Unul din soldați murmură comandantului său:

— Am mai auzit odată această limbă, într'o noapte când mă rătăcisem prin junglă. E dialectul marilor maimuțe din pădure. Ni se va întâmpla o nenorocire dacă nu-l lăsăm să plece!

Aceste cuvinte trecură din gură în gură și, în scurt timp, o tăcere apăsătoare se lăsă peste toată tabăra.

În acest timp, în jungla întunecată o maimuță uriașă trecea din copac în copac, însărcinată cu o misiune secretă.

Cap. XXIV

O NOAPTE DE GROAZĂ

Jane Clayton tremura de frig în copacul unde Harper o cățărase. I se părea ca noaptea aceasta nu se va mai termina niciodată. Totuși cu o oră înainte de răsăritul soarelui, curajul îi reveni când observă un călăreț care înainta pe potecă.

Capușonul burnusului îi ascundea trăsăturile, dar Jane știa că nu putea fi decât Frecoult în costumul său arab.

Sări deci jos din copac cu un strigăt de bun venit.

Călărețul își opri calul și ridică capul. Jane observă atunci obrazul bronzat al lui Abdul Murak, urmat de o mână de oameni scăpați din masacru. Cu groază, se repezi înapoi în copac, dar era prea târziu.

Abdul Murak îi ordonă să coboare. Ea refuză la început, dar cum abisinianul ordona oamenilor să se cațere pentru a o obliga să se dea jos, nu avu încotro și coborî încet, tot pledându-și cauza în numele justiției și umanității

Furios din cauza recentei sale înfrângeri, a pierderei aurului, pietrelor prețioase ca și a prizonierilor, Abdul Murak nu era în dispoziție de a se lăsa înduioșat de niște rugăminți, cărora — trebuie recunoscut din capul locului — nu le-ar fi dat ascultare nici măcar în timpuri obișnuite.

Se aștepta la o severă pedeapsă și poate chiar la condamnarea la moarte, când se va înapoia pe pământul său natal. Judecând drept, merita orice pedeapsă, dacă se ținea seama de numeroasele gafe săvârșite și de pierderile omenești suferite. Plecase cu un superb lot de oameni înarmați până în dinți și se întorcea doar cu câțiva, toți într'un hal de nedescris.

Această frumoasă floare europeană picase la timp pentru a calma furia stăpânilor săi și îndulci pedeapsa lui.

De aceia, la toate rugămințile Janei, Abdul Murak răspunse scurt că de acum încolo se găsea sub protecția lui, dar că o va conduce totodată la stăpânii săi, cari urmau să-i hotărască soarta.

Jane înțelese că era de prisos să mai insiste și lăsă capul în jos, resemnată, în timp ce unul din călăreți o ridica lângă el.

Ghidul lui Abdul Murak pierise în bătălia cu arabii. Nefiind familiarizat cu ținuturile acestea, se rătăcise din drumul pe care trebuia să-l urmeze și nu prea se îndepărtase de locul unde se dăduse bătălia.

Intenția lui Abdul Murak era să se îndrepte spre Vest, în speranța că va da în cale peste un

sat de indigeni de unde să angajeze un ghid, dar se lăsase noaptea fără ca visul să i se fi realizat.

Oamenii lui erau obosiți și flămânzi. Atrași de mirosul cailor, mai mulți lei se învârteau în jurul lagărului, și răcnetele lor erau și mai groaznice din cauza spaimei produsă printre cai. Oamenii și animalele nu puteau închide ochii și Abdul Murak ordonă să se dubleze santinelele spre a evita riscul unui atac din partea fiarelor. Totodată, dispuse ca, în tot cursul nopții, focul să ardă necontenit.

Era trecut de miezul nopței și Jane, cu toate că nu reușise să închidă ochii în noaptea precedentă, tot nu adormise. Presimțirea unei primejdii apropiate, necunoscute, o ținea treaza, ca și pe abisinienii lui Murak care se mișcau prin lagăr nervoși și încruntați.

Abdul Murak eși de vreo două ori din cort ca să liniștească caii înspăimântați.

Jane observă silueta lui înalta proectându-se la lumina focului din tabara, și își dădu seama după mersul lui sacadat ca abisinianul era speriat.

Deodată, racnetele leilor izbucnirà într'un cor infernal care facu să tremure pământul. Caii terorizați se sbatură, căutând să rupă legaturile lor. Un soldat mai curajos se apropia de animale încercând sa le liniștească.

In momentul următor, un leu de talie uriașă, înebunit probabil de foame, sari și reuși să treacă aproape bariera de spini. O santinela ridică atunci

pușca și frase, fără ca detunătura să facă să înceteze infernalul concert al fiarelor, grupate în jurul lagarului.

Gloanțele atinse leul, dar il răni numai superficial. Dar rana mai rău îl înfurià pe leu, așa că făcând un salt disperat căzu în mijlocul cailor. Dacă nu'ar fi fost rănit, poate că focul și spinii l'ar fi pus pe fugă și alta ar fi fost desfășurarea evenimentelor.

Dezordinea și panica deveniră atunci de nedescris în țarcul animalelor. Calul peste car leul cazuse, scotea țipete de agonie, rănind și pe celelalte animale in timp ce se sbătea furios. Ceilalți cai fugeau disperați prin lagar. Cât privește pe oameni, aceștia erau înebuniți de spaimă și țineau puștile in mână fără să știe ce să facă cu ele. Era mai bine că nu trageau, căci in paroxismul teroarei ce-i cuprinsese, ar fi nimerit cu siguranță în tovarașii lor.

Dar culmea groazei nu fusese încă atinsa. Deodată, văzură cinci sau șase lei, încurajați de succesul tovarașului lor, sarind la rândul lor in tabără și repezindu-se să sfâșie caii.

Chiar dela primul atac al leilor, Jane se ridicase tremurând din tot corpul și acum asista neputincioasa la scenele de masacru care se desfășurau in fața ei. Un cal fu cât pe aci sa o calce în picioare și aproape imediat un leu trecu pe lângă ea in urmărirea animalului îngrozit.

Printre detunăturile puştilor şi mărâitul carnivorilor, se ridicau strigătele de agonie ale cailor sfâşiaţi.

Intr'o asemenea zăpăceală, fiecare nu se gândea decât la persoana lui şi biata femeie fusese complet dată uitării.

Aproape de douăzeci de ori, viaţa ei nu depinse decât de un fir de păr, în timp ce ea se ghemuia, tremurând într'un colţ. Ba un cal înebunit de muşcătura unui leu, sau un foc de armă era gata s'o nimerească.

Aproape toţi leii erau răniţi, însă nu grav şi înebuniţi de durere se înverşunau să măcelărească fără ca să-şi potolească foamea. Caii care mai rămaseseră în viaţă reuşiră să fugă în jungla întunecată, dar această fugă disperată nu putu fi imitată şi de oameni, care rămaseră astfel singuri în faţa monştrilor.

Un cal lovit de un glonte rătăcit, se prăbuşi la câţiva paşi de Jane Clayton şi un leu care tocmai terminase să sfâşie un alt animal, se repezi asupra acestei noi victime.

Ochii înspăimântaţi ai tinerei femei văzură cum leul sfâşia animalul cu voluptate. Era atât de terorizată, încât nici nu putu să fugă.

Această victimă nemişcată îl enervă pe leu, care fiind cel mai crud dintre fiare, nu căuta decât victime care să se sbată sub strânsoarea lui nemiloasă. Incepu deci să mărâie şi ochii lui se fixară asupra Janei. Scoase un răcnet puternic şi se pregăti să sară din nou asupra acestei noi

victime, în timp ce ochii săi galbeni o priveau fioros.

Lagărul unde se odihneau Tarzan şi Harper era cufundat în tăcere.

In seara aceasta, nu se auziseră nici vorbe nici râsete. Inspăimântate, două santinele şedeau de pază, scrutând întunericul. In acest timp Tarzan încerca să-şi desfacă legăturile ce-i ţineau mâinile prinse. Făcând un efort disperat, îşi încordă muşchii, şi una din mâinile lui fu liberă. Pentru ca să reuşească această ispravă, el făcuse apel la toată puterea lui şi sudoarea îi curgea pe frunte, nu alta!

In acel moment, se auzi din junglă un strigăt ciudat, lent şi gutural. Imediat, Tarzan se înţepeni, întocmai unei statui cu urechile ciulite în direcţia de unde venise strigătul.

Una din santinele se opri brusc, în timp ce părul i se sburlea pe cap. Chemă pe al doilea negru ce şedea de pază.

— Ai auzit? zise el.

Celălalt se apropiă tremurând.

— Ce să aud? întrebă el.

Drept răspuns la întrebarea lui, se auzi din nou un răcnet teribil şi un răspuns similar porni din lagăr. Santinelele încremeniră de spaimă, uitându-se cu ochii holbaţi în direcţia de unde pornise răcnetul. Ramuri de copaci se găseau în apropierea baricadei. Cei doi soldaţi nu cutezau să se apropie de frunziş şi să-l dea înlături, nici să-şi

cheme in ajutor tovarășii. Tremurând de groază, așteptau să vadă apărând ceva din junglă.

Nu rămaseră prea mult timp să privească.

O formă gigantică sări cu o ușurință surprinzătoare in interiorul lagarului. La vederea ei, una din santinele își regăsi uzul mâinilor și vocei, incepu să urle ca un nebun și aruncă o mână de craci uscate peste focul taberei, pentru ca să-l reaprindă.

Ofiterul și ceilalți soldați negri se deșteptară in grabă. Flacările se ridicau sus și luminau o scena ingrozitoare la vederea caruia, soldații somnoroși inca rămaseră încremeniți, cuprinși de teroare superstițioasă.

Vreo douăsprezece maimuțe săriseră înăuntru, iar uriașul alb cu una din mâinile libere se ridicase in genunchi și incuraja inspăimântătorii vizitatori printr'o serie de strigate sălbatece și de mărâituri modulate.

Herper trezit și el, se crezu in fața unui coșmar, iar dinții îi clanțăneau de teroare.

Antropoizii se apropiară de cei doi prizonieri. Cinik era in fața lor.

Ofițerul ordonă să se tragă asupra lor, dar negrii superstițioși, se făcură că nu aud, convinși ca vrajilorul care chemase maimuțele într'ajutor, îi va sdrobi dintr'un gest.

Atunci, căpitanul, ridică revolverul și trase. Nu atinse pe nimeni, dar Tarzan temându-se de efectul detunăturilor, ordonă acestora să se grăbească.

Chulk şi şase maimuţe apucară atunci pe Tarzan şi pe Herper pentru a-i duce în junglă.

Furios, ofiţerul reuşi prin strigate să-şi ... oamenii să tragă o salvă. Negrii traseră inchizând ochii. Numai unul din gloanţe atinse o maimuţă, pe Chulk, care-l purta pe Herper pe umeri. Animalul se clătină şi căzu.

Bietul animal se prăbuşi, trântindu-l şi pe Herper in căzătura. Acesta aproape strivit de greutatea lui Chulk, in timp ce încerca să se degajeze simţi in blana groasă, un obiect de piele care i se păru cunoscut.

In mod maşinal apucă acel obiect. Era o pungă de piele umplută cu pietre rotunde şi tari. De bucurie, era să scoată un strigăt. Era imposibil... şi totuşi adevărat!

Incercă să o bage sub cămaşe dar fiind legat, trebui să se mulţumească ca să o ascunda sub burnus.

Tarzan, in acest timp, reuşise să se deslege, aşa că alergă imediat lângă Chulk pe care îl examina clătinând din cap.

A murit, murmură el. Bietul animal!

Se întoarse suspinând spre Herper şi incepu să-i deslege mâinile, apoi vru să-i deslege şi picioarele.

— Nu-i nevoe, zise repede Herper, pot să mă desleg şi singur. Am un briceag în buzunar.

Tarzan nu insistă şi Herper scoase un oftat de mulţumire, deoarece avea tocmai piciorul pe pre-

ţioasa pungă. Fără a fi observat tăiă cureaua băgă punga în sân şi se apropie de Tarzan.

— Şi acum, îi zise Tarzan, ţine-ţi promisiunea şi condu-mă la locul unde ai văzut pentru ultima oară pe soţia mea.

Porniră cu toţii, dar după o bucată de drum rămaseră numai cei doi oameni, deoarece maimuţele se risipiră, atrase de diverse fleacuri.

Mergeau de mai multe ore in tăcere, când din depărtare se auziră mai multe răcnete, amestecate cu nechezături de cai.

Tarzan se opri şi ascultă cu atenţie.

— Se petrece ceva teribil acolo, zise el lui Herper. Mă duc să văd dacă nu pot da o mână de ajutor oamenilor care se află în pericol.

— Poate că şi soţia d-tale e acolo, adăogă Herper.

Auzind aceste cuvinte, Tarzan tresări.

— Dumnezeule! tot ce se poate! Leii se pregătesc să atace un lagăr, sunt sigur de aceasta, după răcnetele cailor. Iată! aud şi strigătul de ajutor al unui om... Dacă se află şi Jane, să dea Dumnezeu ca să ajung la timp!

Se întoarse spre Herper şi reluă.

— Aşteaptă-mă aici! voi veni să te caut, dar acum trebue să alerg în direcţia aceia.

Şi repezindu-se intr'un copac, dispăru în noapte.

Timp de o clipă, Herper rămase în locul unde fiul junglei îl lăsase. Apoi un zâmbet sarcastic îi apăru pe buze.

— Să rămân aici? murmură el. Pentru ca să-mi iei pietrele prețioase și apoi să mă predai justiției? Nu, dragul meu, nu, Albert Herper nu-i atât de prost!

Și luând o hotărâre bruscă, se afundă în junglă îndreptându-se spre Est, felicitându-se de hotărârea luată!

Era într'adevăr, cea mai bună, dacă prefera să moară sub dinții fiarelor, decât să treacă prin fața Curței Marțiale care-l aștepta în Europa...

Cap. XXV

INTOARCEREA LA CAMIN

Tarzan nu întârzie să sosească in apropierea taberei atacată de lei. Din înălțimea unei crăci, fiul junglei îmbrățișă dintr'o privire spectacolul carnagiului și ochii lui se opriră pe silueta unei femei de o paloare grozavă, care se afla în fața unui leu ce se pregătea să sară asupra ei.

Flăcarile unui foc de tabără luminau cu putere această scenă. Numa se afla aproape sub ramura pe care era cocoțat Tarzan gol, și fără arme. Acesta nu stătu mult pe gânduri asupra tacticei de adoptat.

Jane aștepta asaltul fiarei care o va sfâșia cu ghiarele ei puternice, cufundată într'o toropeală letargică.

La ce bun să încerce să fugă? Mai bine să privească moartea în față. Așa că nici nu închise ochii, fascinată de vederea monstrului, și astfel reuși să vadă o siluetă bronzată și puternică repezîndu-se cu toată greutatea în spinarea leului, tocmai în clipa în care fiara se pregătea să sară asupra ei.

In fața acestei apariții supranaturale, Jane crezu cu siguranță că a înebunit și că avea halucinații.

Uită de leu, de pericolele în care se găsea, uită de toate, la vederea aceluia pe care-l credea mort!

Cu mâinile apăsate pe inima care-i bătea puternic, tânăra femeie făcu câțiva pași pentru a vedea mai bine și pentru a se convinge că nu visează.

Ea văzu coapsele nervoase care strângeau animalul ca într'o menghine, în timp ce brațul mușchiulos al lui Tarzan aducea încetul cu încetul înapoi capul monstruos al leului, care încerca în zadar să se elibereze din strânsoarea nemiloasă a adversarului.

Deodată, un trosnet de vertebre răsună, și fiara se prăbuși cu coloana vertebrală ruptă!

Jane scoase un strigăt de triumf care se transformă imediat într'un urlet de groază.

Un al doilea leu se repezise la rândul său spre Tarzan! De data aceasta, fiul junglei căută în jurul lui o armă pentru a se apăra, căci nu era sigur că va mai reuși pentru a doua oară prin acel tur de forță. Văzu, la picioarele lui, o pușcă

abandonată şi apucând-o trânti o lovitură formidabilă în craniul leului.

Nici o ființă nu ar fi în stare să sfarme cutia craniană a unui leu, dar uriaşul cuprins de furie, se întrecu pe sine însuşi.

In momentul când fiara se prăbuşi, Jane se repezi în brațele soțului său. Timp de o clipă o ținu strânsă lângă pieptul său, apoi privirea i se fixă asupra pericolelor ce-i mai înconjurau.

Leii continuau carnagiul lor împotriva cailor rămaşi în viață. A mai rămâne acolo însemna o moarte sigură. Tarzan apucă deci pe Jane şi o urcă pe umeri. Apoi, se repezi în ramurile copacilor şi se depărtă de tabără apucând pe drumul aerian, care era calea sa favorită când mergea prin junglă.

In inima lui Tarzan bucuria luase locul grijei, în timp ce se îndrepta spre locul unde îl lăsase pe Herper. In bunătatea lui, se hotărî să-l ierte pe fostul locotenent de toate trădările lui şi să-l ajute să fugă.

Dar când ajunse la locul indicat, Herper dispăruse. Convins că acesta dispăruse pentru motive personale, el se adresă soției sale.

— Şi-a recunoscut vina, fugind. Aşa că o să-l abandonez soartei pe care şi-a ales-o.

Fără a mai ezita, o luară în direcția câmpiei, unde se afla casa lor arsă. Când ajunseră în apropierea orăşelului lui Ahmed Zeck, se apropiară de el cu băgare de seamă. Dar rămaseră

uimiţi când văzură că nu mai rămăsese din el decât câteva colibe prăbuşite care ardeau!

— Wazirii au trecut pe aici, zise Tarzan zâmbind.

— Dumnezeule! exclamă Jeane.

In tăcere, îşi continuară drumul, şi chiar în după amiaza aceia ecoul unor cântece le ajunse din depărtare.

— Ne apropiem de Waziri, zise Tarzan. Intr'adevăr, o jumătate de ceas mai târziu, ajunseră o hoardă de negri, pe care Basuli îi adunase pentru a efectua un raid de răzbunare împotriva arabilor.

Lângă Basuli, se afla o siluetă puternică pe care Jane o recunoscu imediat. Era Mugambi pe care ea îl credea mort şi ars printre ruinele bungalowului.

Intâlnirea acestor oameni buni cu Tarzan şi Jane fu mişcătoare! Se făcuse aproape ziuă şi Basuli povestea pentru a patra oară, cum cu o mână de oameni, asistase la lupta între abisinieni şi arabi şi cum după ce învingătorii fugiseră, sosiră şi ei la rândul lor, punând mâna pe lingourile de aur, care aparţineau stăpânului lor şi cum le-au îngropat în altă parte.

Apropiind fragmentele aventurilor trăite de fiecare, trădarea lui Herper deveni cu totul evidentă.

Numai lady Greystoke mai avu curajul să ia apărarea mizerabilului, punând în balanţă toate dovezile care îi fuseseră furnizate de actul de curaj prin care Herper o salvase.

— In colțul cel mai adânc al fiecăruí om, zise Tarzan, poate să incolțească sămânța Binelui. Numai farmecul tău, Jane, și nu situația disperată în care te-ai aflat, a deșteptat pentru un moment conștiința acestui om pierdut. S'a răscumpărat prin fapta aceasta și când se va prezenta în fața Judecătorului suprem, se va putea apăra pentru a fi iertat de toate crimele pe care le-a comis.

Au trecut mai multe luni.

Aurul din Opar, scos din ascunzătoare a îndreptat afacerile lordului Greystoke, și puțin mai târziu, avu surpriza să afle că o anchetă severă permisese să se descopere escrocheriile unuia dintre conducătorii societății in care Tarzan își pierduse tot capitalul.

Acest mizerabil fu obligat să restitue totul și prin acest fapt lordul Greystoke puse din nou mâna pe întreaga lui avere.

Urmând indicațiile lui Tarzan, casa fu reconstruită după planurile exacte ale primei. Florile înfloreau iarăși în grădina din jurul casei, și sub soarele tropical, viața fericită a celor doi soți își continuă cursul, ca înainte de sosirea lui Herper și atacul arabilor. Toate primejdiile, toate necazurile fuseseră uitate!

Greystoke și soția puteau în fine, cunoaște unei vieți liniștite?

— SFARȘIT —

Tarzan nu va putea trăi fericit...

Nu !...

Noui aventuri sezăţionale îl aşteaptă pe care cititorii noştrii îl vor citi în

TARZAN CEL TERIBIL

de *Edgar R. Burraghs*

Acest roman va apare la finele lunei viitoare.

Romanul „Comoara din Opar" a fost tipăr
baza autorizaţiei Cenzurei Nr. 980/9